

NEW
IDEA

ထိကွယ်စာပေ

BURMESE
CLASSIC

မေတ္တာဝိညာဉ်

၁၄

ဝိညာဉ်လောက

ဝတ္ထုတိုများ

ဝင်းမိုး(ဥက္ကလာ)

မိုးကျော်

မိုးထိုက်

မေတ္တာရှင်မောင်မခေါင်

ကိုမောင်သန်းဝင်း

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

လွန်ကျော်ဦး

နေမျိုးထွန်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၅၈၉၀၆၁၂
အမိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၂၀၀၈၀၇

စီစဉ်သူ - ကိုတင်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - ၂၀၀၇ ဇန်နဝါရီလ
အုပ်စု - ၅၀၀
မျက်နှာပိုး - မြတ်မင်းဟန်
ကွန်ပျူတာစာပေ - Welfare
အတွင်းမူလင် - Quality

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမန်းနော်တင် (ပိုးကရင်ပုံနှိပ်တိုက်) (၀၂၈၀၁)
အမှတ်(၁၂၀)၊ မင်းရဲကျော်စွာလမ်း၊
အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြ) (၀၄၂၀၅)
စိတ်ကူးသစ်စာပေ
အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း၊
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၇၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	အသင်္ချေအနန္တ စင်္ဂါ (ဥပဒေ)	၁
၂။	ဥပါဒါန်တစ္ဆေ (ဥပဒေ)	၁၄
၃။	ကြောင်တစ္ဆေ (ဥပဒေ)	၃၀
၄။	မေတ္တာဝိညာဉ် (ဗျူဟာမင်း)	၄၆
၅။	တမလွန်မှန်းခေါ်သံ (ဂီတသံ)	၅၈
၆။	လပြည့်လကွယ်ညစောင်းသံ (ဂီတသံ)	၆၈
၇။	တောင်ကြီးထောင်မှ တောက်ခေါက်သံ (ဗျူဟာမင်း)	၈၁
၈။	ဝိညာဉ်ခရီးသည် (ဗျူဟာမင်း)	၈၇
၉။	မြစ်ပယ်ဝံ့ဆိုသော မိန်းကလေး (ဗျူဟာမင်း)	၁၁၃

BURMESE
CLASSIC

အသချေအနန္တ

ကိုယ်တိုင်သရဲအချောက်ခံရရင် တောင်မှ ကျွန်တော်အနေနဲ့ ကမ္ဘီရဝတ္ထုကို မရေးပါဘူး။ ဘာကြောင့်ဆို ဘာယာနကရသကို မစား ကောင်းတဲ့ အသီးလို့ ကျွန်တော်မြင်ပါတယ်။

ဒီအသီးကိုစားမိရင် ဒီအရသာကိုခံစားမိရင် လူတွေကြောက် မယ်။ ကြောက်တတ်သွားတဲ့လူတွေဟာ ရဲဝံ့စွနဲ့စားတဲ့ လူထွန်းကားတွေ ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်လာနိုင်ပါတော့မလဲ။ အချို့စာရေးဆရာတွေ သရဲ တစ္ဆေ စုန်းကဝေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဝတ္ထုတွေရေးနေတာကို ကျွန်တော်ပုတ်ခတ်ပြီး ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ရပ်တည်ချက်ကိုပဲ ပြောပြတာပါ။ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်အနေနဲ့ ဘာယာနကရသကို ပြည်သူတွေဆီချမကျွေးဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းပြော တာပါ။ ကျွန်တော်လျှောက်နေတဲ့လမ်းကို ကျွန်တော်ယုံကြည်ချက်နဲ့ ကျွန်တော် လှမ်းနေတာပါ။

ဒါ ဆရာစကား။ အသချေတို့ မြို့နယ်စာပေဟောပြောပွဲတစ်ခုမှာ ဆရာဟောပြောခဲ့တဲ့ဆရာစကားလေ။ ဆရာက အရေးအသားတင်မက ဘူး။ အဟောအပြောပါကောင်းတယ်။ အသချေကတော့ ဆရာစာတွေကို စွဲသလို ဆရာစကားတွေကိုလည်း စွဲတာပဲ။ အခုလထုတ် (. . .) မဂ္ဂဇင်းမှာပါလာတဲ့ ဆရာဝတ္ထုတိုလေးက အသချေတို့လို မိန်းကလေး တွေအတွက်သိထားစရာ၊ သတိထားစရာ သင်ခန်းစာယူစရာပေဆရာ။ ဆရာက အသချေတို့လို လူငယ်တွေကိုပြောချင်တဲ့စကားတွေ တိုက်ရိုက် မပြောဘဲ ဆရာရဲ့စာရေးတဲ့ အတတ်ပညာနဲ့ မွမ်းမံပြီး ကယ်စွဲအောင် ပြောနိုင်ပါတယ်။

အကျိုးရှိစေမယ့် ဆေးခါးကြီးကို အတတ်ပညာဆိုတဲ့ သင်္ကြာနဲ့ အပေါ်ကသုတ်လိမ်းပြီး တိုက်ကျွေးလိုက်သလိုပါပဲဆရာ ဒါကြောင့် ဆရာစာတွေကို အသချေတို့ကြိုက်နေရတာသိလား။

ခင်မင်လေးစားစွာဖြင့် (အသချေ)

မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ် တစ်အုပ်တွင်၊ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်တစ်ပုဒ်ပါပြီး လေတိုင်းဝတ္ထုရေးမပျက် ရောက်လာတတ်သောစာကို ဖတ်ပြီးသည်နှင့် စာရေးဆရာမောင်စီရသည် နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံတစ်ချက်ပြီးမိရင်း စာရေးစားပွဲ ပေါ်သို့ ပြန်ပစ်ချလိုက်သည်။ ဘယ်ကအသချေလဲ၊ ဆရာ မောင်စီရမသိ ပါ၊ သူမထံသို့ စာပြန်ရန်မှာလည်း လိပ်စာထည့်မထား။ ဒါပေမယ့် သည်လိုပဲ သူ့ထံသို့စာတွေရောက် ရောက်နေသည်ကတော့ကြာပြီ။

“ဟာ ရှေ့မီးကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်သွားပြန်တာလဲ၊ ကြောင်သွား ပြီဒုက္ခပဲ”

ကား၏ရှေ့မီးကြီးသည် ဖွေးနေအောင်လင်းနေရာမှ နီကြောင် ကြောင်အရောင်အဆင်းသို့ ရွက်ချင်း လျော့ကျသွား၏။ အမှောင်ထုသည် ပိန်းပိတ်လျက်ရှိသည်။ နီကြောင်ကြောင်မီးရောင်သည် အမှောင်ထုကို ထိုးဖောက်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပေ။

“ဆရာ၊ ကားရပ်ပြီး ကျွန်တော် စစ်ဆေးကြည့်ချင်တယ်”

ကားကိုအရှိန်လျှော့၍မောင်းရင်း မောင်သိန်းမြင့်က ခွင့်တောင်း လာသဖြင့် ဆရာမောင်စီရက သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် သည်။ ကားကိုလမ်းဘေးသို့ ထိုးရပ်လိုက်၏။ ကားရပ်သွားမှပင် ပို၍ မှောင်မည်းသွားလေသည်ဟု စိတ်ကထင်မိလေ၏။ မောင်သိန်းမြင့်သည် သူ့ဂျာကင်အိတ်အတွင်း၌ အသင့်ပါလာသော အိတ်ဆောင်လက်နှိပ်ဓာတ် မီးအသေးစားလေးကို ထုတ်ယူလျက် ကား၏ရှေ့ပိုင်းသို့ ဆင်းသွား၏။ ဘောနက်ဖုံးကိုဖွင့်၍ စစ်ဆေးသည်။

“ဆရာရေ ကျွန်တော်က ဘက်ထရီခေါင်းပြုတ်တာမှတ်လို့ အခုကမဟုတ်ဖူး ဆရာရေ၊ ဘက်ထရီဒေါင်းသွားတာ ဘက်ထရီမှာ အားကို မရှိတော့တာ အဲဒါမှအခက်ပဲ၊ ကားကစက်နှိုးလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

မောင်သိန်းမြင့်စကားဆုံးသည့်နှင့် ဆရာမောင်စီရလည်း ကား

ပေါ်မှဆင်း၍ ကား၏ရှေ့ပိုင်းသို့ ရောက်သွားလေ၏။ မောင်သိန်းမြင့်ထံမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုယူကာ ကား၏ စက်ပစ္စည်းအစိတ်အပိုင်းများကို ဟိုနာသည်မှ လိုက်လံထိုးကြည့်နေ၏။ သို့စဉ် မောင်သိန်းမြင့်ကားပေါ်သို့ပြန် တက်သွားကာသော့ဖွင့်၍ စက်နှိုးကြည့်သည်။

“အစစ်ပဲဆရာ၊ ကားရပ်လိုက်မိတာတောင်မှားသွားပြီ၊ ကားကို စက်ပြန်နှိုးလို့မရတော့ဘူး၊ တွန်းနှိုးမှရတော့မှာ”

တွန်းနှိုးရမည်ဟုပြောပြီးမှ မောင်သိန်းမြင့်က သူ့ဆရာကို အားနာ သွားဟန်ရှိ၏။ အကယ်မှလည်း ဆရာမောင်စီရ၏ဗလနှင့် ဟိုက် လပ်ကား အိမ်ရှည်သည်ဤကုန်းတက်တွင် မရွေ့တန်ရာ။ နာရီကို ကြည့်မိတော့ ကိုးနာရီခွဲကျော်ကျော် ဆယ်နာရီထိုးလှလှ။ မိုးသားများ ကလည်း ကောင်းကင်ကိုအပေါက်အပြဲမရှိစေအောင် အုပ်ဖုံးထားချေ၏။ လေကခပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း တိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။

“အေးကွာ၊ ပြည်မြို့က ထွက်လာကတည်းက နောက်ကျတာ ကွာ၊ မောင်မောင်မြင့်ကြူနဲ့သွားမတွေ့မိရင် ဒီလိုနောက်ကျမှာမဟုတ်ဘူး”

ဆရာမောင်စီရက နောင်တရစွာ ဆိုလေ၏။ ရေးလက်စဝတ္ထု တစ်အုပ်အတွက် လိုအပ်သည့် အချက်အလက်များကို ပြည်မြို့သို့သွား ရောက် လေ့လာစုဆောင်းခြင်းဖြစ်၏။ သည်တွင် ငယ်စဉ်ကတည်းက ရေးဘော်ရေးဘက်တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သော မောင်မောင်မြင့်ကြူ (ဥက္ကလာ)နှင့် ပြန်မည်ပြုစဉ်မှာပင် တွေ့မိကြကာ စကားရေတစ်ခွန်သွန်မိကြသောကြောင့် ယခုကသို့ အပြန်နောက်ကျခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှေ့ဆိုထောက်ကြန့်ဝင်တော့မယ် ဆရာ၊ ရန်ကုန်ကိုသိပ် မောင်းရတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ တောက် အနားရောက်ကာမှ ကားကဒုက္ခ ပေးတယ်”

မောင်သိန်းမြင့်က စိတ်မရှည်စွာနှင့် ညည်းညူလေ၏။

“အေးကွာ၊ အဆင်ပြေမယ့်ကားတစ်စင်းကိုပဲစောင့်ပြီး အကူ

အညီ တောင်းရမှာပဲ”

သို့နယ် ဆရာမောင်ဝီရပြောနေစဉ်မှာပင် သူတို့ကားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တူရူအရပ်မှ ကားတစ်စီးသည် စူးပြင်းသော မီးမောင်းကို ထိုးလျက် မောင်းလာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုကားသည် ဆရာမောင်ဝီရတို့ကား အားအခြားကားများကဲ့သို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ကျော်မောင်းသွားမည့် လက္ခဏာမပြဘဲ ၎င်းတို့ ကားရပ်ထားရာဘက်သို့ကပ်လျက် ပြေးလေးစွာ မောင်းလာနေ၏။ ထို့နောက် ဆရာမောင်ဝီရတို့တားနှင့် ခေါင်းချင်း ဆိုင်လျက်အနေအထားတွင် ရပ်သွားလေ၏။ ကားရှေ့တွင် ဘောနက်ဖုံး ကိုဖွင့်လျက် မတ်တတ်ရပ်နေကြသော ဆရာမောင်ဝီရတို့မှာ ထိုကားရပ် သည့်တိုင် ရှေ့မီးကြီးမပိတ်သဖြင့် မျက်လုံးများစူးရှပြီး ၎င်းကားထဲမှလူကို သဲကွဲစွာမမြင်နိုင်ဖြစ်နေ၏။ အတန်ကြာတွင် တံခါးဖွင့်သံ ကြားရပြီး ကား မီးရောင်ရှေ့သို့ လူတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဟင်”

တိုင်ပင်မထားဘဲ ဆရာမောင်ဝီရတို့ ဆရာ တပည့်နှစ်ယောက် ခေါ်ဝေါ်စပ်များမှ ‘ဟင်’တစ်လုံး ထွက်ကျသွားရ၏။

“လှလိုက်တာဗျာ”

စိတ်ထဲမှ ပြောသောစကားဖြစ်သည်။ အဖြူရောင်ပိုးပျော့ဝမ်းဆက်ကို ဗတ်ဆင်ထားသည်မို့ ယခုမြင်တွေ့နေရသော မိန်းကလေး၏ အလှသည် ကားမီးရောင်ရှေ့တွင် ရုန်းကြွတောက်ပလျက်ရှိသည်။ သူမ၏ ခါးဝက်ခန့် ဖြန့်စီနေသော ဆံပင်ကို ပဝါဖြူဖြင့်ပင် သပ်ရပ်စွာစည်းနှောင်ထားသေး၏။

“ဧရာတို့ ဘာအကူအညီလိုပါသလဲ”

သူမကစကားကို ယဉ်ကျေးချိုအေးစွာ ဆိုလာ၏။ သို့ပေငြား ဆရာမောင်ဝီရတို့ ပါးစပ်များ လုံးဝဟမလာသေး။ မိန်းကလေးကို

ကြောင်၍ သာကြည့်နေမိ၏။ ညလက်တံများက ပို၍မှောင်သောဘက်သို့ လှပြေး နေကြသည်။ ဆယ်နာရီထိုးပြီ။ သည်အချိန်မှာ သည်မိန်းကလေး တစ်ဦးတည်းရယ်။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကားပေါ်မှာ တစ်ယောက်ယောက်ပါ ဦးမှာပေါ့။ မီးက ဖွင့်ထိုးထားသည်မို့ လှမ်းကြည့်မိသော်လည်း မမြင်ရချေ။ ဤသည်ကို ရိပ်စားမိသော မိန်းကလေးက

“ကားထဲမှာ ဘယ်သူမှမပါပါဘူး ဆရာရဲ့။ ကျွန်မတစ်ယောက် ထဲပါ။ ပြီးတော့ လူကောင်းပါ။ ရန်ကုန်ကပြန်လာတာ နောက်ကျလို့ ခုလို မိုးချုပ်သွားတာ။ ဆရာတို့ကား ဘောနက်ဖုံးဖွင့်ထားတာ မြင်တာနဲ့ ဘာအကူအညီလိုမလဲလို့ ဝင်မေးတာပါ”

သူမက ခပ်အေးအေးပင်ပြောသည်။ ဘာရယ်မသိ စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်က သူတို့နှစ်ယောက်

“ခင် ခင်ဗျား လူ လူအစစ်ပါနော်”

မောင်သိန်းမြင့်က ရင်ထဲမှာရှိနေ သော သံဒီယကို ဖိုးယိုပေါက် ဖွင့်ချလိုက်သည်။

“ခစ် ခစ် ခစ် လူပါရှင် လူအစစ်ပါ။ နောက်ပြီးရှင်က သိပ် အတာပဲ။ သရဲဖြစ်တော့ကော ကျွန်မကသရဲပါလို့ ရှင့်ကို ပြောမလားရှင့် ခစ် ခစ်”

မိန်းကလေးက ရယ်မောလျက်ပြောနေငြား မောင်သိန်းမြင့်မှာ မျက်ဝံ မျက်နှာပျက်လျက်ရှိချေ၏။

“ဟာ ဟာ အဲသလိုတော့ ကျွန်တော့်ကိုမနောက်နဲ့ဗျာ”

“မနောက်ပါဘူးရှင်ရယ် ကျွန်မက လူအစစ်ပါ။ သရဲဆိုရင် ဖော်တော်ကား မောင်းလာပါ့မလားရှင်။ နည်းနည်းလည်း စဉ်းစားပါဦး။ ဒီလိုကော ရှင်တို့နဲ့ စကားတွေ အေးအေးဆေးဆေးပြောပါ့မလား”

သည်တွင် ဆရာမောင်ဝီရကဝင်၍

“အဲဒီလိုသဘောမျိုးနဲ့ပြောတာ မဟုတ်ရပါဘူးခင်ဗျာ။ ပြီးခနဲ

ဆိုတော့ ကျွန်တော်တပည့်က အံ့အားသင့်ပြီး မေးမိမေးရာမေးမိတာ ဖြစ်မှာပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီလိုအချိန်ကြီးမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်က ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို ဘာကူညီရမလဲလို့လာမေး တော့တာကယ်ပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း အံ့အားသင့်သွားတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဘာစကားမှ ပြန်မပြောဖြစ်တာပါ။ အခုလိုလာမေးတာ ကျေးဇူး လည်းအများကြီးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကားက ဘက်ထရီဒေါင်း သွားတာပါ။ အဲဒါပြန်နိုးလို့မရဖြစ်နေတာ၊ တွန်းနှိုးရင်တော့ရတာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ကုန်းတက် ဖြစ်နေတော့ မတွန်းနိုင်ဖြစ်နေတာပါ။ တကယ်လို့ ဒီက”

“ကျွန်မနာမည် အနန္တပါရမီပါ”

“ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဪ နာမည်က ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းနေလို့ပါ”

“ဒါလား သိဘူးလေ ဖေဖေပေးထားတဲ့ နာမည်ပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ မအနန္တပါရမီရဲ့ကားက ဘက်ထရီနဲ့ထောက်နှိုးလို့ ရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ကား နှိုးလို့ရနိုင်ပါ”

“ဟာ ဆရာကလည်း ဘက်ထရီ ထောက်နှိုးဖို့မပြောနဲ့ ဆရာရဲ့ ကျွန်တော်တို့မှာ အဲသလိုထောက်နှိုးဖို့ ဝါယာကြိုးမပါဘူး”

“အာ ခက်တာပဲကွာ”

ဆရာမောင်စီရက ညည်းပါသည်။

“မခက်ပါဘူး ဆရာရယ်။ ဆရာတို့ဘက်ထရီကို ကျွန်မရဲ့ကား ပေါ်ကိုတင်လိုက်။ ကျွန်မတို့အိမ်နဲ့သိပ်မဝေးဘူး။ နည်းနည်းလေးမောင်း လိုက်ရင်ဘက်ထရီဆိုင်တစ်ခုရှိတယ်။ ကျွန်မဖို့ပေးမယ်။ အဲဒီဆိုင်က ဘက်ထရီချင်းလဲယူလိုက်ပေါ့။ မနက်ကျတော့ ပြန်ချိန်းလိုက်လေ ဟုတ်ဘူး လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအကြံမဆိုဘူး၊ မောင်သိန်းမြင့်လိုက်သွားချေ”

“ဟာ၊ ဆရာပဲလိုက်သွားပါ။ ကျွန်တော်ကားစောင့်ပြီး ကျန်ရစ် မယ်”

“ခပ် ခပ် ဆရာတပည့်က ကျွန်မကိုခုထိမယုံသေးဘူးနဲ့ တူတယ်ရှင်”

အနန္တပါရမီက မောင်သိန်းမြင့်ကို ရယ်သွမ်းသွေးပါသည်။ သည်လိုနှင့် သူမ၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ဘက်ထရီဆိုင်မှ ဘက်ထရီအိုးချင်း လဲလှယ်သည်အလုပ် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ဘက်ထရီအိုးယူ၍ အပြန်လမ်း တွင်ခပ်လမ်းလမ်းမှ တိုက်ခံအိမ်မြင့်မြင့်တစ်လုံးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလျက် သူမ၏အိမ်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၏။

“ခြံအမှတ် (...)၊ အချိန်မရွေး ဝင်လည်နိုင်တယ်နော်၊ တကယ်လို့ ဖေဖေနဲ့တွေ့ရင် အနန္တပါရမီရဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါလို့ပြောပေါ့။ ကျွန်မဖေဖေက သဘောကောင်းပါတယ်”

ဤနယ် အနန္တပါရမီဟူသော လှပဖော်ရွေသည့် မိန်းမပျိုလေး၏ မေခလာ ဆန်ဆန်ကူညီမှုကြောင့် အပြန်ခရီးသည် ချောမွေ့ခဲ့ရ၏။

“ဆရာ အနန္တပါရမီရဲ့ ကားနံပါတ်ကို မှတ်မိလား”

“မင်းကကော မှတ်မိလို့လား”

ဆရာမောင်စီရက ပြန်မေး၏။

“မှတ်မိတာပေါ့ဆရာရဲ့၊ (၂က...) ဆန်နီ၊ စူပါဆလွန်း၊ အဖြူရောင်...”

“မင်းက ဘာလို့မှတ်ထားတာလဲ”

“လမ်းမှာတွေ့ရင် ခေါ်နိုင်အောင်လို့ပေါ့၊ ဆရာရဲ့”

“မင်းက တော်တော်အကြံကြီးတဲ့အကောင်၊ ဒီမှာ ငါပြောမယ်။ ငါက ကားနံပါတ်တင်မကဘူး၊ အိမ်ကိုပါသိတာဗျာ၊ ခြံအမှတ်(...) ကဲသိပြီလား။”

“ဟာ ဆရာက ကျွန်တော်ထက် ပိုပိုင်သွားပြီ၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား ဆရာ။ မနက်ဖြန် ကျွန်တော်တို့အဲဒီဆိုင်မှာ ဘက်ထရီပြန်လဲရင်းနဲ့ မအနန္တပါရမီရဲ့ အိမ်ကိုဝင်လည်ကြရအောင်”

“မင်း ဦးနှောက်က ဒီလိုအကြံမျိုးတော့တယ်ထွက်တယ်”

“ဟား ဟား ဟား”

မောင်သိန်းမြင့်က ရယ်ပါလေသည်။

“မအနန္တပါရမီနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“အနန္တပါရမီနဲ့ တွေ့ချင်လို့ဟုတ်လား”

တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် အသက်အရွယ်အားဖြင့် ခြောက်ဆယ် ကျော်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိသော လူကြီးတစ်ယောက်ပေါ်လာသည်ကြောင့် မနေညက အနန္တပါရမီ သင်ထားသည့်အတိုင်း ဆရာမောင်ဝီရ ရေရွတ် လိုက်မိ၏။ သည်တွင် ထိုလူကြီးက သူတို့နှစ်ဦးအား ထူးဆန်းသော သတ္တဝါများနယ် စေ့စေ့ကြည့်ရင်း မေးခွန်းပြန်ထုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဦး၊ မအနန္တပါရမီနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

ဆရာမောင်ဝီရက ဒုတိယအကြိမ်ထပ်ပြောလိုက်ချိန်တွင် ထိုလူကြီး၏ မျက်နှာသည် ပိုမို၍ အိုဟောင်းသွားသည်ဟု ထင်ရပေသည်။

“သမီးကိုပြောတာလား၊ မောင်ရင်တို့က သမီးရဲ့သူငယ်ချင်း တွေလား”

တံခါးဘောင်ကို တစ်ချက်လှမ်း၍ အားပြုကိုင်လိုက်ရင်း လူကြီး ၏အသံများမှာ သိသာစွာ တုန်ယင်အက်ကွဲလာချေ၏။

“သူငယ်ချင်းတော့မဟုတ်ပါဘူး ဦး၊ မနေညကမှ မအနန္တ ပါရမီနဲ့ သိကြ၊ မိတ်ဆွေဖြစ်ကြတာပါ။ မနေညက ကျွန်တော်တို့ကား လမ်းမှာ ပျက်နေလို့ မအနန္တပါရမီက ကူညီ”

“ဘာ၊ သမီးက မောင်ရင်တို့ကို ကူညီတယ်... ဟုတ်လား။ ဟုတ်မယ် ဟုတ်မယ်...။ သမီးက အရမ်းစိတ်ကောင်းရှိတာ...။ သူတစ်ပါးကို အရမ်းကူညီတတ်တယ်ကွယ်”

ကွဲအက်သော အသံများနှင့်အတူ ထိုလူကြီး၏ မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်ဥကြီးများ လိမ့်ဆင်းလာလေသည်။ ဆရာ မောင်ဝီရတို့ ဆရာ တပည့်နှစ်ယောက်လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လျက် ထိုလူကြီးအား ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဦးရဲ့သမီးအနန္တပါရမီဆုံးသွားတာ ဒီနေ့ပါနဲ့ဆို တစ်လနဲ့ သုံးရက် ရှိပါပြီကွယ်။ ဒီလိုပဲ သူတစ်ပါးကို ကူညီရင်းနဲ့ပေါ့ မောင်ရင် တို့ရယ်။ ကားတိုက်ခံရတော့မယ် ကာလေးတစ်ယောက်ကို ဝင်ဆွဲတာလေ။ ကလေးက လွတ်သွားပေမယ့် သမီးကတော့ ကားတိုက်ခံရပြီး ဆုံးသွား လေရဲ့။ အခုလဲ ဦးရဲ့သမီး အနန္တပါရမီက ဝိညာဉ်ဖြစ်တာတောင် မောင်ရင်တို့ကို မနေညက ကူညီပေးသတဲ့လား။ သမီးရဲ့ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ သမီးလေးရေ ကောင်းရာမွန်ရာ ရောက်ပါစေကွယ်”

ထိုလူကြီးမှာ ဆရာမောင်ဝီရတို့အနားမှာရှိသည်ကိုပင် သတိ

မမူတော့ဘဲ ချုံးပွဲချကာ ငိုကြွေးလေတော့သည်။

အခြေအနေအရ ဤတံခါးပေါက်တွင် ဆက်လက်ရပ်တည် နေရန်မသင့်တော်တော့ပြီ။ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် အချင်းချင်းလက်တို့ အချက်ပေးကာ တံခါးဘောင်ကို ခေါင်းစိုက်၍ငိုနေသော ထိုလူကြီးကို နှုတ်ဖျပ်မဆက်တော့ဘဲ ပြန်၍လစ်ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။ သို့ နယ် ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာကြစဉ် မောင်သိန်းမြင့်က ဆရာမောင်စီရကို လက်ကုတ်၍လေသံဖြင့်

“ဆရာ ဆရာ ဟိုကားဂိုဒေါင်ထဲက ကားကိုကြည့်လိုက်စမ်း ဆရာ။ မနေ့ညက အနန္တပါရမီ စီးလာတဲ့ကားဗျ။ နံပါတ်ကိုကြည့် (၂က . . .) တွေလား”

တပည့်ဖြစ်သူ မောင်သိန်းမြင့်ပြရာဘက်သို့ ကြည့်မိကာမှ ဆရာ မောင်စီရသည် ကျောထဲတွင် တစ်ချက်စီမံခန့် ဖြစ်သွားကာ ကြက်သီးများ ဖျန်းခနဲထသွားရသည်။ သည်တွင်မှ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်၏ ခြေလှမ်း တို့သည် ခြုံပြင်ရောက်အောင် အလှအယက် လှမ်းထွက်မိကြလေ၏။

ဆရာ . . .

ဆရာကို စာပေဟောပြောပွဲမှာထဲက အသင်္ချေမြင့်ဖူးနေတာပဲ။ ကားမီးရောင်အောက်မှာ တွေ့လိုက်ကတည်းက ဆရာပဲဆိုတာ အသင်္ချေ သိပြီးသားပါ။ အစကတော့ အသင်္ချေပါလို့ ပြောမလို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တိုင်သရဲအချောက်ခံရ ရင်တောင်မှ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဂန္တီရ ဝတ္ထုကို မရေးပါဘူးဆိုတဲ့ ဆရာစကားကို သတိရတာနဲ့အသင်္ချေကိုယ် အသင်္ချေ ‘အနန္တပါရမီ’ ပါလို့ ကျန်ခဲ့တဲ့ တစ်လကျော်လောက်က ဆုံးသွားရှာတဲ့ မမရဲ့နာမည်ကို သုံးလိုက်မိတာပါ။

အခုလို ဆရာကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံရတဲ့ ခံစားမှုမျိုးကို ဆရာအနေ နဲ့ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပြန်ရေး၊ မရေးသိချင်လို့။

အဲဒါအတွက် ခွင့်လွှတ်ပါဆရာ။ အသင်္ချေရဲ့နာမည်အပြည့် အစုံက ‘အသင်္ချေပါရမီလေ’ အနန္တပါရမီရဲ့ညီမပေါ့။

(အသင်္ချေ)

ဆရာမောင်စီရသည် အသင်္ချေ၏ထံမှစာကို ဖတ်ပြီးနောက် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ကို မှတ်ထုတ်လိုက်မိပါသည်။

မှတ်ချက်။ ။ အကယ်၍ ဆရာမောင်စီရသည် အသင်္ချေထံမှ အထက်ပါစာကို လက်ခံရရှိခဲ့ခြင်း မရှိပါလျှင် ဤဝတ္ထုကို ရေးဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ဝမ်း(၁၇၇၈)

ပုဂံဒါနဝဂ္ဂ

သူလိုကိုယ်လို သာမန်လူကောင်းကြီး တစ်ယောက် ကျွန်တော် မျက်စိအောက်မှာ တစ်စစ စိတ်ဖောက်ပြန် ရှားသွပ်သွားတာ ကျွန်တော် အစအဆုံး မြင်ဖူးသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်သည် ရင်နှင့်လှုပ်ရှားဖွယ် ကောင်းသော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို နေ့စဉ်တစ်ရွက်ချင်းကန်သတ်ပြီး ဖတ်နေ ရသလို အသေးစိတ် ဆန်လွန်းလှသည်။ စာမျက်နှာတိုင်းက စိတ်ဝင်စား ဖွယ်ကောင်းပြီးတစ်နေ့ကို တစ်မျက်နှာထက်လည်းပိုဖတ်၍မရ။ တစ်နည်း အားဖြင့် တစ်နေ့တစ်မျက်နှာထက်ပိုရေးမသားသော သည်းထိတ်ရင်ဖို ဇာတ်လမ်းကြီးကို စောင့်ဖတ်နေရသလိုမျိုးဖြစ်သည်။ သို့အတွက် မနက်ဖန် ဘာများဆက်ဖြစ်မှာလိမ့်ဆိုသော ကိစ္စက ကျွန်တော့်ကို အမြဲရင်ခုန်နေစေ တော့သည်။

သူ့နာမည်က ကိုမောင်မောင်ဟူ၍ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အစ်ကို အရွယ်လည်းဖြစ်၊ ငြီးတော့ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လိုလည်း ချစ်ခင်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရင်းနှီးသဖြင့် သူ့ကိုကျွန်တော်က ကိုကြီးမောင်ဟုခေါ်ပါသည်။ ကျွန်တော် သိရသလောက် သူ့ကိုယ်တိုင်တော့ မချမ်းသာပါ။ အမေတစ်ခု သား တစ်ခု သို့သော်လည်း သားအမိနှစ်ယောက်က အတူမနေကြရှာ။ အမေ အိုကြီးကို သူ့ဇာတိရွာကလေးမှာ တစ်ယောက်တည်း ချန်ထားရစ်ခဲ့ပြီး ခြုံပေါ်ရှိ ပွဲရုံဖွင့်ထားသော သူ့အဒေါ်အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ရသည်။ တစ်လတစ်ခါ၊ တစ်ရံတစ်ခါ နှစ်လတစ်ခါလောက်မှ သူ့အမေထံ ပြန်နိုင် သည်။

သူ့အလုပ်လုပ်သည့် သူ့အဒေါ်ပွဲရုံက ကျွန်တော်တို့အိမ်နှင့် တစ်လမ်းတည်း ဖြစ်သည်။ အိမ်ဆိုင်ကလေးဖွင့်ထားသော ကျွန်တော် အမေနှင့် လုပ်ငန်းချင်းဆက်၏။ ဒီမှအစပြု၍ ကိုကြီးမောင်နှင့်ကျွန်တော် သိကျွမ်းခဲ့ကြသည်။ နောက်တော့လည်း မည်မျှအထိ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြ ခဲ့သော်လည်း သူ့အလုပ်သိမ်းတာနှင့် ရေခဲခန်း၊ ထမင်းစားသောက်ပြီး ကျွန်တော်ထံရောက်လာ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားချင်လျှင်သွား၊ ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်း အိမ်ခန်းကလေးမှာပဲ စကားထိုင်ပြောချင်လည်းပြောပြီး အိပ်ချိန်ရောက်မှပင် လူချင်းခွဲခြားကြတော့သည်အထိဖြစ်သည်။

အကယ်၍ ကိုကြီးမောင်အကြောင်း သူ့နောက်ကွယ်ရာမှာ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းဖွဲ့ပြောကြရမည်ဆိုလျှင် ကိုကြီးမောင်သည် စိတ်သဘော ထားနူးညံ့သိမ်မွေ့၍ အလွန်စကားနည်းသူဖြစ်သည် ဆိုခြင်းအား စံပြောရလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်နှင့်နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ကြလျှင်တော့ သူက စကားအလွန်ပြောသူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားလေ့ ရှိပါသည်။ ရွှေနှင့်ဆီ ဆေးပေါ့လိပ်ကလေး ဖွာကာဖွာကာနှင့် မရပ်မနား တတွတ်တွတ် သူကသာဒိုင်ခံပြောလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်က ဒိုင်ခံ နားထောင် သမား။ အမှန်အားဖြင့် ထိုအချက်ကပင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ခင်မင် ရင်းနှီးမှုသံယောဇဉ်ကို ခပ်မြန်မြန်သန့်စွမ်းစေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ နောက်တစ်ချက်က သူနှင့်ကျွန်တော်တူညီသောဘဝ

ကိုယ်စီရှိနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်မှာလည်း အဖေ မရှိတော့။ မွေးချင်း မောင်နှမများရှိသော်လည်း တစ်နယ်တစ်ကျေး ရောက်သူ ရောက်၊ အိုးခွဲအိမ်ခွဲနေသူက နေကြသည်မို့ ယခုအိမ်ကလေးမှာ လူလွတ် ဖြစ်သော ကျွန်တော်နှင့်ကျွန်တော့်အမေ နှစ်ယောက်တည်း သာရှိနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကိုကြီးမောင်သည် သူ့အမေကို လည်း အတော်ချစ်ပုံရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့တွင် ကျန်ခဲ့သော သူ့အမေအကြောင်း တမ်းတမ်းတတ ပြောတတ်လေ့ရှိသည်။

“ကောင်လေးရာ ငါလဲငါ့အမေကို ခြုံပေါ်သိပ်ပြီး ခေါ်ထားချင် တာပဲ၊ သားအမိလေးနှစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ အခု လိုကြီး တကွတပြားစီ နေရတာ စိတ်ကိုမချမ်းသာဘူး”

ကိုကြီးမောင် မကြာခဏ ပြောတတ်လေ့ရှိသောစကား။ အိမ်ရှေ့ ဈေးဆိုင်ခုံကလေးမှာထိုင်လျက် ဈေးရောင်းနေသော ကျွန်တော့်အမေကို လည်းစိစွမ်းလျက်ရှိသော မျက်လုံးများနှင့် ငေးမောကြည့်နေတတ်သေး သည်။ သူ့အသံထဲမှာ ကျွန်တော်တို့သားအမိရဲ့ ဘဝမျိုး မျှော်လင့်အားကျ နေသောအဓိပ္ပာယ်တွေ ပြည့်ဝနေလေ့ရှိသည်။

“ဒါဆိုလဲ ကိုကြီးမောင်အမေကို ဒီခေါ်ထားလိုက်ပေါ့”

ထိုအခါမျိုးတွင် သူက ဘာမှပြန်ပြောလေ့မရှိ။ ဟင်းခနဲ လေးပင် သော သက်ပြင်းချသံတစ်ချက်တော့ ကြားရလေ့ရှိသည်။ ထိုအခိုက် ကိုကြီးမောင် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်လေ့ရှိသော အကြည့်ထဲဝယ် မင်းဘာမှ မသိသေးပါဘူးကောင်လေးရာဟူ၍ ပြောနေသယောင် ကျွန်တော်ခံစားရ လေ့ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်က

“အခု ကိုကြီးမောင်ဝင်လုပ်နေတဲ့ ပွဲရုံက အဒေါ်ဆိုတာအဒေါ် အရင်းလား”

“ဟုတ်တယ် အရင်း။ အမေညီမအငယ်ဆုံး”

“ဒါဆိုကိုကြီးမောင် အမေကိုခေါ်ထားဖို့ ဘာအဆင် မပြေစရာ ရှိသလဲ”

ကျွန်တော် ထိုသို့ပြောတော့ မင်းဘာမှမသိသေးပါဘူး ကောင် လေးရာဟူသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ပြန်ပါသည်။ “ဒီတစ်ခါ တော့ သူကငါ့အဒေါ်တွေအကြောင်း မင်းမသိသေးလို့ အခုလိုပြော နေတာပါ။ သိသွားရင် ပြောမှာမဟုတ်ဘူး” ဟူ၍လည်း ညည်းညူသလို ပြောပါ သည်။

“ကိုကြီးမောင် အဒေါ်က ဆိုးလို့လား”

ကျွန်တော်က တည်တည်မေးသည်။ ကိုကြီးမောင်က မဖြေ။

“တို့သားအမိနှစ်ယောက် အတူနေနိုင်ဖို့က နှစ်လမ်းပဲရှိတယ် ကောင်လေး။ အမေကိုမြို့ခေါ်ထားမလား။ ငါ တော့ပြန်နေမလား။ အဲဒါပါ အင်း အမေကိုခေါ်ထားနိုင်ဖို့ဆိုတာက အနည်းဆုံး သီးခြား အခန်းက လေး လောက်တော့ငှားနေနိုင်မှဖြစ်မှာ။ အဲဒီလို နေနိုင်လောက်အောင် လဲငါဝင်ငွေ မရှိဘူး။ တော့ပြန်နေမယ် ဆိုပြန်တော့လဲ တော့မှာဆိုတာက ကိုယ်ပိုင်လယ် ကလေးယာကလေးရှိပါမှ အဆင်ပြေတာ။ အဲလိုမှ မဇာတ် ရင် အင်မတန် ဆင်းရဲတွင်းနက်တာကလား”

ပြီးတော့သူ့ခါးထိုက်ထဲမှ ဂတ်စ်မီးခြစ်ကိုထုတ်၍ လက်ကြားတွင် ညှပ်လျက်သားရှိနေသည့် ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖိညှိရင်း မီးခိုးတွေ ထောင်းလ မောင်းထအောင်ပွာနေပါသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို အလိုမကျ ဖြစ်နေသလို မျိုးသက်ပြင်းတွေလည်း တဟင်းဟင်းချသည်။ ထိုအချိန်ထိတော့ကို ကြီးမောင်သည်မိခင်ကြီးကို ချစ်သောမိခင်ကြီးကို သူ့အနားခေါ်မထားနိုင် ၍ သူ့ဘဝသူ့ မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော သာမန်လူတစ်ယောက်၏စိတ် အခြေအနေမျိုးတွင်သာ သဘာဝကျကျရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။

နောက်ပိုင်း ကိုကြီးမောင်အကြောင်း ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်း

ပြန်လည်စဉ်း စားသည့်အခါ ထိုသို့သော သဘာဝကျကျအနေအထား များမှမူမမှန်သော အနေအထားသို့ စတင်ပြောင်းလဲလာသည်ဟု ယူဆ ရသောနေ့တစ်နေ့ကို အမှတ်ထင်ထင်ရှိနေမိပါသည်။

“ထောင်လေး”

“ဘာလဲ ကိုကြီးမောင်”

မှတ်မှတ်ရရ ထိုနေ့က နေရာသီ မကျောင်းရက်ရှည် ပိတ်ထားချိန် ခြစ်ပြီး ကဗျာရှုစာရူးဖြစ်သော ကျွန်တော်သည် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ကြိုးစား ဝမ်းစားရေးဖွဲ့နေချိန်ဖြစ်သည်။ ကိုကြီးမောင် ခေါ်နေတာပင် လှည့်မကြည့်၊ ခပ်ပေါ့ပေါ့သာ ပြန်ထူးလိုက်သည်။

“ကောင်လေး”

တို့ကြီးစောင်ထပ်ခေါ်လိုက်သောအသံကိုကြားမိချိန်မှာ
ညွန့်တော် စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွား၏။ ပထမတစ်ခွန်းထက်
နိမ့်နိမ့်နုနုနု တုန်ယင်လိုက်ခတ်သံပါနေသည်။ ကျွန်တော် ငဲ့စောင်း
ကြည့်ရင်း အတော် အံ့သြသွားရ၏။ ကိုကြီးမောင်နှင့် ပတ်သက်၍
ထိုမြင်ကွင်းမျိုး တစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ မမြင်ဘူး။ ကိုကြီးမောင်ငိုနေပါလား။

“ကိုကြီးမောင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ကျွန်တော် အလောတကြီးမေးလိုက်၏။ သူက ချီးခနဲနှင့်
တစ်ချက်ရုံလှည့်သွင်းသည်။

“ဒေါ်လေးကြည်က ငါ့ကိုပြောလိုက်တယ်။ နင့်အမေကို ဘယ်
တော့မှ မြို့ပေါ်မခေါ်ရဘူးတဲ့။ ငါ့အိမ်ကိုလဲဘယ်တော့မှ မလာစေနဲ့တဲ့။
နင့်အမေနှင့်တွေ့ချင်ရင် တောပြန်တွေ့တဲ့”

သူပြောသမျှ ကျွန်တော်သဘောပေါက်လိုက်တာတော့ထိုအတိုင်း
ပဲဖြစ်၏။ သူက ရှိုက်ကြီးတင်ငိုရင်း ပြောနေသည်ဖြစ်ရာ သူ့စကားမှာ
မဝိမသလုံး ထွေးနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်လေးကြည်ဆိုတာက
ကိုကြီးမောင် အလုပ်လုပ်နေသော ပွဲရုံမှ သူ့အဒေါ်ဆိုသူဖြစ်သည်။

“ဒေါ်လေးကြည်က ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုပြောတာလဲ”

ကျွန်တော် မေးတော့လည်း သူက မဖြေ။ အထက်ပါစကားကို
သာကလေးတစ်ယောက်သဖွယ်ထပ်တလဲလဲ ရေရွတ်နေခဲ့သည်။ အား
ကောင်းမောင်းသန်ယောက်ျားရင့်မကြီးတစ်ယောက် ရှိုက်ကြီးတင်
ငိုကြွေး နေတာကြည့်၍မကောင်းလှပေမယ့် ကိုကြီးမောင်ကိုကြည့်၍
ကျွန်တော် အလိုလိုသနားလာသည်။

“ကိုကြီးမောင်ကလဲ ယောက်ျားမဟုတ်တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ မငိုစမ်းပါ
နဲ့ဗျာ”

ကျွန်တော်ခပ်ကျယ်ကျယ်အော်လိုက်၏။ သူက ချက်ချင်း အငို
ရပ်သွားသည်။ ပြီးတော့ သူ၏ခပ်ကျည်းကျည်း မျက်လုံးကလေးများဖြင့်

ကျွန်တော်ကိုသနားစွာငယ်ငယ်ကြည့်နေသည်။ ထိုအကြည့်သည် ကျွန်တော်
အတွက် အစိမ်းသက်သက်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ
မသိ။ ကိုကြီးမောင်သည်ကိုကြီးမောင်မဟုတ်တော့သလိုခံစားလိုက်ရသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါကောင်လေးရာ ငါဝမ်းနည်းလွန်းလို့ပါ။ အမေ့ကို
ငါသိပ်ချစ်တယ်။ နောက် ငါမငိုတော့ဘူးနော်”

သူပြောနေပုံမှာ သနားစရာပင် ကောင်းနေသည်။ ပြီးတာနှင့်
လက်ကြားမှ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ပါးစပ်မှာကိုက်မီးညှို့ပြီး၊ ရုတ်တရက် ချာခနဲ
လှည့်ပြန်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ပင်လျှင် ဘာမှထပ်ပြောချိန် တားဆီးချိန်
မရလိုက်။

နောက်တစ်နေ့မိုးချုပ်စမှာ ထုံးစံအတိုင်း ကိုကြီးမောင် ကျွန်တော် ထံရောက်လာပြန်သည်။

“ကောင်လေး”

မနေ့ကလိုပင် သူ့အသံက တိုးလှနေသည်။ ယခုတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်သူ့ကို ဂရုတစိုက် အကဲခတ်နေမိသည်။

“ပြောလေ ကိုကြီးမောင် အလုပ်သိမ်းခဲ့ပြီလား”

“ကောင်လေး၊ ဒေါ်လေးကြည်က ငါ့ကို ကြည့်မရတော့ဘူးကွ” ကျွန်တော်မေးတာက တခြား၊ သူဖြေတာက တခြား။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်အမေးစကားအပေါ်အာရုံမရှိဘဲ သူ ပြောချင်ရာ ပြောလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

“ဘာလို့ ကြည့်မရတာလဲ”

“ဒေါ်လေးကြည်က ငါ့မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး ပြော တယ်၊ ငမောင် နင့်မျက်နှာကလူနဲ့မတူတော့ဘူး၊ တဖြည်းဖြည်း သရဲ တစ္ဆေမျက်နှာနဲ့တူလာပြီတဲ့”

စိတ်ထဲကတော့ ကျွန်တော် နည်းနည်းရယ်ချင်သွား၏။ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးမောင်သည် ကျွန်တော်ကို နောက်ပြောင်ပြောနေခြင်း မဟုတ်၊ အမှန်တကယ် ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေသည့် အသံမျိုးဖြင့် အတည်ပေါက်

ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟာဟာ ကိုကြီးမောင်ကလဲ ကိုကြီးမောင် ဒေါ်လေးကို ဘာတွေ စိတ်ဆိုးအောင်သွားလုပ်လဲ၊ စိတ်ဆိုးလို့ပြောတာဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း၊ ငါဘာမှမလုပ်ဘူး၊ နင့်ကော ‘နင့်အမေကော -ရဲတစ္ဆေတွေချည်းပဲတဲ့၊ ဒေါ်လေးကြည်က’ ငါ့ကို တစ်နေ့လုံး အဲဒါပဲ ပြောနေတာပဲ”

“မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ”

ကျွန်တော် သူ့ကိုဆက်ပြောဖို့ စကားစရာမရအောင် ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ

“ကဲ ထားပါတော့ဗျာ၊ သူပြောချင်ရာ ပြောပစေပေါ့၊ ကိုယ်က သူပြောသလိုမှ မဟုတ်ပဲဟာ၊ ကိုကြီးမောင်ကကော သူပြောသလို သရဲ တစ္ဆေဖြစ်နေလို့လား၊ ကဲ”

ကိုကြီးမောင်သည် ကျွန်တော်ကို မကြည့်ပဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ လျက်ကြမ်းခင်းကို ငေးမောကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာကို သူ လက်ဖဝါးဖြင့် အထက် အောက် စုန်ချည်ဆန်ချည် ဖွတ်သပ်နေရာမှ

“ငါ့မျက်နှာကြီးက တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာနေပြီ၊ ငါတို့သားအမိ ကံဆိုးပါတယ်ကွာ”

ပြီးတာနဲ့သူက မပြောမဆိုရုတ်ချည်းထ၍ပြန်သွားရာ ကျွန်တော် မှာဘာမှပြောချိန်၊ တာချိန်မရလိုက်ဘဲ အကြောင်သား ငေးကျန် နေခဲ့ပြန်ပါသည်။

အမေအိမ်ဆိုင်ကလေးအတွက် လိုအပ်သောပစ္စည်းအချို့၊
မြို့လယ်ဈေးမှာ သွားဝယ်ပေးပြီးအပြန် နံနက်စာမစားမီ အိမ်ရှေ့ ရေကန်
ကန်တွင် ကျွန်တော်ရေချိုးလျက်ရှိစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုကြီးမောင် ရုတ်
တရက်ရောက်လာသည်။ သူက ယခုလို နံနက်ခင်းအချိန်မျိုး ကျွန်တော်ထံ
လာလေ့မရှိပါ။

“ကိုကြီးမောင် ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ မလာစဘူး အလာထူး
လှချေလား၊ ပွဲရုံ ဒီနေ့မပွင့်ဘူးလား”

သူက ဘာမှပြန်မပြော။ ကျွန်တော် ရေချိုးနေရာ မလှမ်း
မကမ်းမှ ရပ်လျက် ခပ်ငိုငိုကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာမှ

“ငါ ပွဲရုံမှာလဲမနေချင်တော့ဘူး၊ ပွဲရုံကလူတွေကလဲ ငါ့ကိုကြည့်
မရကြတော့ဘူး”

“ကိုကြီးမောင်ကတော့ လုပ်ပြီ၊ ပွဲရုံမှာမနေရင် ကိုကြီးမောင်
ဘယ်မှာသွားနေမလဲ”

“ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သွားနေမယ်၊ ပြီးတော့ ပဉ္စင်းဝတ်မယ်”

“ကိုကြီးမောင် မနောက်နဲ့နော်၊ တကယ်ပြောနေတာသွား”

ကျွန်တော်က ရေချိုးနေရင်းမှ သူ့ စကားကို ရယ်စရာ သဘော
ထား၍ ခပ်ပေါ့ပေါ့ မေးလိုက်သည်။

“ဘုန်းကြီးထံပြီးရင်အမေ့ကို ဒီခေါ်ထားမယ်၊ ဘုန်းကြီးဆိုတာ
ကိုယ့်အမေကိုယ် ဆွမ်းခံကျွေးလို့ရတယ်တဲ့၊ ပွဲရုံကို ဆွမ်းခံကြတဲ့ ဦးဇော်
ကုန်စာရက ငါ့ကိုပြောပြတယ်”

ထိုစကားကို ပြောချိန်မှာ သူ့အသံက အနည်းငယ် တက်ကြွနေ
ဟန်ရှိသည်။ ကျွန်တော်က -

“ကိုကြီးမောင် အဒေါ်က သဘောတူပါ့မလား”

“ဒေါ်လေးကြည်လား”

သူ ငိုငိုတွေတွေ ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ပြီးတော့မှ လေးလေးတွဲ့တွဲ့
အသံဖြင့်

“ဒေါ်လေးကြည် ဒေါ်လေးကြည်က ငါ့ကို ပြောနေတယ်၊ နဂို
မျက်နှာလဲ နှင်မှန်ထဲ သေသေချာချာ သွားပြန်ကြည့်ဦးတဲ့၊ ဘီလူးမျက်နှာ
ဖြစ်နေပြီ၊ အစွယ်လဲ တစ်ထွာလောက်ထွက်နေပြီတဲ့”

“ဟောစကားကောင်း ပြောနေရင်း ကိုကြီးမောင်က ဖောက်လာ
ပြီ၊ တကယ်ကော ကိုကြီးမောင် အစွယ်ထွက်နေလို့ လား - ကဲ”

ကျွန်တော် စကားအဆုံးမှာ သူက ပါးစပ်ကိုဟ၍ လက်ညှိုးနှင့်
ပွတ်သပ်စမ်းနေသည်။ ပြီးတော့ -

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ် ကောင်လေးရ၊ ဟောဒီ အစွယ်နှစ်
ချောင်းက ဆွဲဖြည်းဖြည်း ရှည်ထွက်လာတယ်”

ခွေးစွယ်ဟု ကျွန်တော်တို့ ခေါ်ကြလေ့ရှိသော သွားနှစ်ချောင်း
ကို လက်ညှိုးနှင့်ထောက်၍ ကိုကြီးမောင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြော
သည်။ သူ့အသံက တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက်ရှိ၏။ တဆတ်ဆတ်
တုန်နေသည်ဟုပင် ကျွန်တော် ထင်မိ၏။ ကျွန်တော် တစ်ခုခုပြောမည်ကြံ
ဇွယ်စဉ်မှာပင် သူကချာခနဲလှည့်၍ ခပ်သွက်သွက်ပြေးထွက်သွားတော့၏။

“ကိုကြီးမောင်၊ ကိုကြီးမောင်”

ကျွန်တော်ခေါ်ပေမယ့် လှည့်မကြည့်တော့။

ကိုကြီးမောင်၏ စိတ်အခြေအနေပင်ကိုယ်အတိုင်း မဟုတ်တော့
တူးဟု ကျွန်တော်သဘောပေါက်လာသည်။ ကိုကြီးမောင် ဘာကြောင့်
အခုလိုဖြစ်လာရတာလဲ။ ဖြစ်ချင်သောဆန္ဒနှင့် ဖြစ်နေသော ဘဝတို့ထပ်တူ
မကျနိုင်ရာမှ စိတ်ဓာတ် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလွန်းသော ကိုကြီးမောင်
တစ်ယောက် ယခုကဲ့သို့ စိတ်ဓာတ် ပြိုကွဲလာခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု
ကျွန်တော် ယူဆမိသည်။ ကျွန်တော် ခင်မင်တွယ်တာသူတစ်ယောက်
အခုလိုအဖြစ် မျိုးကြုံနေရတာ ကျွန်တော်အကြီးအကျယ် စိတ်မကောင်း။
ကျွန်တော် ကိုကြီးမောင်ကိုဘယ်လိုကူညီနိုင်မလဲ။

“ကောင်လေး”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် အံ့သြသွားမိ၏။

ကိုကြီးမောင်က သက်န်းဝတ်ကြီးနှင့်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မတွေ့ဖြစ်ကြသည့် ရက်သတ္တပတ်
တစ်ပတ်ခန့် အတောအတွင်း ကိုကြီးမောင် သက်န်းစီးဖြစ်သွားပုံရသည်။
ကိုကြီးမောင်တစ်ယောက် သူပြောသလို တံကယ်သက်န်းဝတ်ဖြစ်သွား
တာပါလား။

“ဦးပွင်း ဘယ်နှစ်ရက်ရှိပြီလဲ ဘုရား”

“ဦးဇင်း မဟုတ်ဘူး၊ ကိုရင်ကြီးပါ၊ ဒီနေ့ပါနဲ့ဆို(၇)ရက်ရှိသွားပြီ”
ကိုရင်ကြီးတစ်ဖြစ်လဲကိုကြီးမောင်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်

သိမ်သိမ် မွေ့မွေ့ပြောနေပေမယ့် ကျွန်တော်အားမရ။ သူ့ ပုံသဏ္ဌာန်က
ဝိုင်တွေတွေကြီးပဲ ဖြစ်နေသည်။

“ကိုရင်ကြီး မယ်တော်ကြီးကိုးတာ ခေါ်ထားပြီလား”

ကျွန်တော်က မေးတော့ သူက ဟင်းခနဲသက်ပြင်းချပြန်သည်။

“မဖြစ်ပါဘူး ဒကာလေးရာ၊ ကျောင်းမှာကိုရင်ကြီးနဲ့အတူ သီတင်း
သုံးတဲ့ဂိုဏ်းတွေက ပြောနေကြတာပဲ။ ကိုရင်ကြီးမျက်နှာက တဖြည်းဖြည်း
ပြိတ္တာကြီးနဲ့တူလာတာပဲ။ ဒီကျောင်းမှာ ဆက်ပြီး လက်မခံနိုင်တော့
ဘူးတဲ့”

ကိုရင်ကြီးက မျက်လွှာကလေးချလျက် တကယ်စိတ်မချမ်း
မသာခံစားနေပုံရသော လေသံဖြင့် ကြွေကြွေကွဲကွဲ ပြောနေသည်။
ယခုတစ်ခါ ဟူးခနဲသက်ပြင်းချလိုက်ရတာ ကျွန်တော်ဖြစ်၏။ ဘယ်လို
အားပေးရမလဲ၊ ကျွန်တော့်အတွေးမဆုံးမီပင် ကိုရင်ကြီးက
သက်န်းတဖားဖားနှင့်ကျောခိုင်း ထွက်ခွာသွားခဲ့လေပြီ။

ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် ကိုရင်ကြီးဝတ်နှင့်လည်း သိပ်ကြာရှည်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ကျွန်တော်သတိတရ ရှိနေဆဲမှာပင် ကိုကြီးမောင်တစ်ယောက်လူပြန်ထွက်လာပြီး သူ့အဒေါ်ပွဲရုံ ပြန်ရောက်နေပြီဆိုသောသတင်းကြားရသည်။ ထူးခြားသည်ကား ကိုကြီးမောင် လူထွက်ပါပြီဆိုကာ တည်းက ကျွန်တော့်ထံရောက်မလာသေးခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုကြီးမောင်ကိုသာ ရင်းနှီးခြင်းဖြစ်ပြီး သူ့ အဒေါ်တွေ့ခဲ့က အကျွမ်းတဝင် မရှိတော့သွားတွေ့ရမှာ ဝန်လေးမိခဲ့သည်။

ကိုကြီးမောင် စိတ်အခြေအနေ လောလောဆယ် ဘယ်လိုရှိသလဲ သိလိုလှ၍ သူ ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာမည်ရက်ကိုသာ မျှော်လင့်ထားခဲ့၏။ အံ့သြစရာပင်။ ကျွန်တော့်ထံ ချွတ်ခနဲ ချွတ်ခနဲ ရောက်လာတတ်လေ့ရှိသော ကိုကြီးမောင်တစ်ယောက်ယခုတစ်ခါပျောက်ချက်သားကောင်းနေသည်။ ကိုရင်ကြီးဝတ်မှ ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား။

ကျွန်တော် တွေးမိတွေးရာ တွေးနေမိဆဲ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်ထားခြင်းမရှိသော ကိုကြီးမောင်၏သတင်းဆိုးက ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာခဲ့သည်။

‘မောင်မောင်က သူ့အဒေါ်မကြည်ကို ဂေါ်ပြားနဲ့ ခုတ်သတ်လိုက်လို့တဲ့’

ကျွန်တော်အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။ ထိုသတင်းဆိုးကကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ကလေးထဲကောက်နှိုးမီးယာတစ်မဟုတ်ချည်းပျံ့နှံ့သွားခဲ့၏။ ကြားရသူတိုင်းက စုပ်တသတ်သတ်။

‘ပွဲရုံမှာသူ့အဒေါ်ကို ကုလားပဲတွေပီနဲ့အိတ်ထဲ ဂေါ်ပြားနဲ့ ကလော်ထည့်ပေးနေရင်း အပေါ်ကနေအသွားနဲ့ခုတ်ချလိုက်တာ ပွဲချင်းပြီးပဲတဲ့’

ကြားရသောသတင်းက အသည်းတုန်အူတုန်ဖြစ်စရာ ကောင်း

လှသည်။ ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့လမ်းကလေးထဲမှာ လူတွေ အပြေးအလွှား ယောက်ယက်ခတ် နေကြတာ ကျွန်တော်မှတ်မိသည်။ ကျွန်တော်အိမ်ရှေ့ လမ်းမပေါ်အရောက် ရဲကားတစ်စီး ခပ်မြန်မြန် မောင်းထွက်သွားတာနှင့် ကြုံ၏။

“အို ကိုကြီးမောင်”

ကျွန်တော် လှမ်းခေါ်မိမတတ် ဖြစ်သွားသေး၏။ ထိုကားပေါ်မှာ ကိုကြီးမောင်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရ၍ဖြစ်၏။ လက်ထိပ်တန်းလန်းနှင့် သူဝတ်နေကျ ဝါညစ်ညစ် အင်္ကျီဖြူလက်ရှည်ပေါ်မှာ သွေးတွေစွန်းနေသည်။ သူလည်းကျွန်တော့်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ပုံရသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေက မူမမှန်တော့ပါ။ ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက်ဖြစ်နေပြီ။ သွက်သွက်လက်လက်ရှိသော မျက်လုံးများဖြင့် အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်နေသလိုမျိုးကျွန်တော်ခံစားလိုက်ရသည်။ ပါးစပ်ကတော့ ဘာမှပြောဆိုရေရှုတ်သွားခြင်းမရှိ။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို ကြေကြေကွဲကွဲ ငေးမောကြည့်ရုံသာတတ်နိုင်တော့သည်။ ကိုကြီးမောင်ကို တင်ဆောင်သွားသော ကားက တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားပါပြီ။ တကယ်တော့ ထိုနေ့က မြင်ကွင်းသည် ကိုကြီးမောင်ကို ကျွန်တော်နောက်ဆုံး မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းသာ ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းကျွန်တော်ကြားသိရသော သတင်းများအရ ကိုကြီးမောင်အား ရန်ကုန်မြို့ စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံကြီးသို့ ပေးပို့လိုက်ပြီဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ကြောင်တစ္ဆေ

ဘူမိဗေဒဘွဲ့ရ ကိုအောင်မော်နှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကိုစန်းမောင်တို့သည် မန္တလေးတိုင်းနှင့် ရှမ်းပြည်နယ်၊ နယ်စပ်ဒေသရှိ 'ငွေတောင်' ဒေသသို့ အပျော်တမ်း တောပစ်ရောက်ရှိနေကြသည်။

ကိုအောင်မော်နှင့် ကိုစန်းမောင်တို့သည် တက္ကသိုလ်မှကထည်းက သူငယ်ချင်းတွေယူသည့် အဓိကဘာသာတွဲ မတူသော်လည်း နွန့်တီးခြင်း၊ တောပစ်ခြင်းကို ဝါသနာပါပုံခြင်းက တူသည်။ ကျောင်းသားဘဝ တောပစ်ထွက်ခွင့်မကြုံသည့် ထိုစဉ်ကာလကတော့ သူတို့မှာ 'သရားကြီးဒုန်းရွှေမျှား၊ မသုံးလုံးစိန်ဝင်း၊ ဗိုလ်တာရာ(ရဲဘော်သုံးကျိပ်)' တို့သံတောလိုက်ဝတ္ထုများ၊ စွန်စားခန်းဝတ္ထုများကိုဖတ်ကာ အာသာဖြေကြသည်။ ဖတ်ပြီးသမျှကို တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြန်အလှန် ပြောဆိုရခြင်းမှာ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သူတို့အတွက် အရသာပင်။

ကိုအောင်မော်က ဘွဲ့ရကာစတွင် ဘူမိဗေဒနှင့်ဓာတ်သတ္တု ရှာဖွေရေးတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့သေး၏။ နောက်ပိုင်းကျောက်မျက်ရတနာနှင့် ဓာတ်သတ္တုရှာဖွေရေး ဖက်စပ်ကုမ္ပဏီများ ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းအဖြစ် ကူးပြောင်းလုပ်ဆောင်ခဲ့ပေသည်။ ကုမ္ပဏီတွင် လုပ်ဆောင်နေစဉ်ကျောက်ကွက်တစ်ခုအောင်မြင်လိုက်ရာဆုကြေးအမြောက် အများရရှိလိုက်ပေ၏။ သို့နှင့် ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းဘဝမှ အနားယူကာ ကိုယ်ပိုင် စီးပွားရေးတစ်ခု လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ စီးပွားရေးမှာလည်း အတိုက်အလျောက် အဆင်ပြေလှသောကြောင့် ငါးသနာပါသော လုပ်ငန်း များ လုပ်ကိုင်ခွင့်ရတတ်ပေ၏။

ကိုစန်းမောင်က ရုက္ခဗေဒအဓိက ဘာသာဖြင့်ဘွဲ့ရထားသူ။ သို့သော် သူသည် ဝန်ထမ်းအလုပ်ကို ဝါသနာမပါ။ တစ်ခါမှလည်းမလုပ် ဖူးခဲ့။ သူရရှိသည့်ဘွဲ့ကို အသုံးချပြီး ကိုယ်ပိုင်သစ်ခွနှင့် ပန်းမျိုးစုံ စိုက်ပျိုးရေး ကိုလုပ်ကိုင်ကာ လုပ်ငန်းကလည်းအောင်မြင်၍ စီးပွားဖြစ်လှ ၏။ ငါးသနာပါသောတောပစ်အလုပ်ဖြင့် အနားယူ အပန်းဖြေ နိုင်ခွင့်ရှိ သော ဘဝမျိုး ဖြစ်ပေ၏။

ကိုအောင်မော်နှင့် ကိုစန်းမောင်တို့ သည် မြေပြန့်ဒေသတစ်မြို့ ဟည်းသားတွေလည်း ဖြစ်ပေသည်။ တောင်ပေါ်သားတွေ မဟုတ်ကြ။ ယခုရှမ်းပြည်နယ်စပ် ငွေတောင်ဒေသသို့ တောပစ်ရောက်ရှိနေသည်မှာ လည်း ကိုအောင်မော်၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ကိုခွန်ဆိုင်း၏ မိတ်ကြားချက် အရဖြစ်ပေသည်။ ကိုခွန်ဆိုင်းသည် ကိုအောင်မော်ဝန်ထမ်းဘဝက ကိုအောင်မော်တို့ သတ္တုရှာဖွေရေးအဖွဲ့တွင် ထမ်းချက်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ကိုအောင်မော် နှင့် ကိုခွန်ဆိုင်းတို့သည် ခင်မင်ရင်းနှီးစွဲ ရှိခဲ့၏။ တစ်ဦး၏ မိတ်သဘောကိုလည်း တစ်ဦးက သိကြ၏။ ကိုအောင်မော်ဝန်ထမ်းဘဝမှ ထွက်သောအခါ ကိုခွန်ဆိုင်းသည်လည်း အလုပ်မှထွက်၍ သူ၏ဇာတိ၊

ပြင်ဦးလွင်မြို့နယ် စည်သာရွာကလေးသို့ ပြန်ကာ မိဘလက်ငုတ်စိုက်ပျိုး ရေးအလုပ်ကို စောက်ချလုပ်ကိုင်နေခဲ့ပေသည်။

ကိုခွန်ဆိုင်းသည် သူ၏စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ငန်းအတွက် လိုအပ် သောမိုးသတ်ဆေး၊ ဓာတ်မြေသြဇာ၊ သီးပွင့်အားတိုးဆေးများ ဝယ်ယူရန် မန္တလေးမြို့သို့ ရံဖန်ရံခါ ရောက်ရသည်များလည်း ရှိ၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် ခင်မင်ရင်းနှီးရှိသော ကိုအောင်မော်၏ဖောစီတန်းသို့ သွားရောက်လည်ပတ် တတ်စမြဲ။ ကိုအောင်မော်နှင့်တွေ့တိုင်းလည်း ကိုခွန်ဆိုင်းက ကိုအောင်မော် အား သူတို့စည်သာရွာအနီးရှိ ငွေတောင်ဒေသ တောပစ်လာရန် မိတ်ခေါ် တတ်၏။ ငွေတောင်ခြေတောထဲတွင် ချေများ၊ ဒရယ်များ၊ ယုန်များ ပေါကြောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံကျားသစ်များပင် ရတတ်ကြောင်း၊ တောကြောင် များမှာ မပစ်ချင်အဆုံး ပေါလှကြောင်း ပြောပြတတ်ပေ၏။

ကိုခွန်ဆိုင်း၏ စကားများက ကိုအောင်မော်အား မြှူဆွယ်လျက် ရှိသည်။ ကိုအောင်မော်မှာလည်း ရှမ်းပြည်နယ်၏အရသာကို ခံစားရင်း တောပစ်သွားချင်နေသည်မှာ အမှန်ပင်။ သူ ဘူမိဗေဒဝန်ထမ်းဘဝက တာလအတန်ကြာ ကျင်လည်ခဲ့သောဒေသဖြစ်၍ ထိုဒေသ၏အရသာကို ကိုအောင်မော်သိပါသည်။ မုဆိုးလိုင်စင်နှင့် လိုင်စင်နှင့်ကိုင်ဆောင်စသော ခွင့်တူးတူးပြောင်းရှည် သေနတ်တစ်လက်လည်း ရှိနေပြီဖြစ်ရာ ကိုခွန်ဆိုင်း မိတ်ကြားသောအခါတိုင်း သွားရောက်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြံစည်ခဲ့ သေးသည်။ သို့သော်လည်း ကိစ္စများပြောင်လူတို့ဘောင်ဝယ် ရှောင်လွှဲ၍ ဆေးသော သားသမီးရေး၊ ကြီးပွားရေး၊ စီးပွားရေး ကိစ္စများကြောင့် အကြံအစည်အထ မမြောက်ခဲ့။

ယခုနှစ်တွင်တော့ ဝါသနာတူ သူငယ်ချင်း ကိုစန်းမောင်နှင့် စကားစပ်မိရာက ကိုခွန်ဆိုင်းတို့ စည်သာနယ်ဘက်သို့ နေ့ခိုရင်း တောပစ် သွားကြရန်အကြောင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ကိုစန်းမောင်မှာလည်း ကိုအောင်မော် ဆဲ့သို့ပင် မုဆိုးလိုင်စင်လည်းရှိပြီး ပွိုင့်တူးတူးပြောင်းရှည်သေနတ်ကို

ကိုင်းဆောင်ခွင့်လိုင်စင်လည်း ရှိသူဖြစ်၏။ သည်တော့ -

‘ဒီနှစ်နေ့မှာ ရှမ်းပြည်နယ်က တောတစ်နေရာသွားပြီး နေ့လည်း နှို တောလည်းပစ်ကြရင် မကောင်းဘူးလားဗျ’

ဟုကိုအောင်မော်က အဖော်စပ်သည်နှင့် နှစ်ခါမပြောရဘဲ သဘောတူပြီးသား ဖြစ်သွားတော့၏။ စားဝတ်နေရေးကလည်း နောက်ဆံ တင်းစရာမလို၊ လုပ်ငန်းအတွက် စိတ်ချရသော လူလွှဲတွေကလည်းရှိ၊ ဝါသနာချင်းကလည်း တူ၊ အခြေအနေကလည်း ပေးလျက်ရှိလေရာ ငယ် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သည် စားရေရိက္ခာ၊ လက်နက် ခဲယမ်းနှင့်လိုအပ်သော ဆေးဝါးများကို ယူဆောင်ပြီး ကိုခွန်ဆိုင်းထံရောက် ခဲ့ကြပေတော့သည်။

ကိုခွန်ဆိုင်း၏ သစ်လုံးအိမ်ကလေးသည် စည်သာရွာနှင့် ငါးမိုင် ခန့်ကွာခံဝေးသောငွေတောင်ခြေတွင်ရှိပေ၏။ နွေဖြစ်သော်လည်း ရာသီဥတု သာယာသည်ကတစ်ကြောင်း၊ တောပစ်ရာတွင်ချေများ၊ ဒရယ်များ၊ ယုန်များကလည်း အထိုက်အလျောက် ပစ်ခတ်ရရှိသည်က တစ်ကြောင်း တို့ကြောင့်ကိုအောင်မော်နှင့် ကိုစန်းမောင်တို့မှာ အလွန်နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်နေကြပေသည်။ ကိုခွန်ဆိုင်း၏ ဧည့်ဝတ်ကျော့ပွန်မှာ အေးမြမြ ဆည်းဆာချိန်တွင် တိုင်းရင်းဖြစ်ရှုတော ကောက်ညှင်းအရက်နှင့် ချေအူ နုသားလေးကြော်တို့၏ လိုက်ဖက်မှုကြောင့်ဖြစ်ကြောင်းလည်း ဝန်ခံရပေ မည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ပတ်ခန့်ကြာပြီးနောက် တစ်ရက်တွင် ကိုအောင် မော်သည် (၈)မိုင်ခန့်ဝေးသော တောင်ခြေရွာကလေးမှ သူ ဘူမိဗေး ဝန်ထမ်းဘဝဖြင့် ဤနယ်တွင် တာဝန်ကျခဲ့စဉ်က ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သော ရှမ်းအဘိုးအို၊ အဘွားအိုလင်မယားထံ အလည်အပတ်သွားမည် ဆိုကာ ထွက်သွားလေ၏။

ထိုနေ့က ရာသီဥတုမှာ ကြည်ကြည်သာသာ မရှိလှ။ ရာသီချိန်ခါ

မဟုတ်ပါဘဲလျက် ကောင်းကင်တွင် တိမ်များက အလိပ်လိုက်၊ အလိပ် လိုက်တက်နေသည်။ မိုးသက်မှန်တိုင်းကြီးများ ကျတော့မည့်ပုံဆောင်နေ သည်။ အုန်းအိုက်အိုက်ကြီး ဖြစ်လျက်ရှိသော အခြေအနေကလည်း စိတ်မကြည်လင်စရာ ကောင်းလှသည်။ တောတစ်ခုလုံး ဆိတ်ငြိမ် နေသည်မှာလည်း စာကလေးအော်သံပင် မကြားရ။ အန္တရာယ် အငွေ့ အသက်များ ပေလော။ ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းလှသည်။ တောတောင် ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးသည် သုသာန်တစ်စပြင်ပမာ အသွင်ဆောင်နေပေ တော့၏။

ရာသီဥတုကလည်း မသာယာ၊ ကိုအောင်မော်ကလည်း မပါ သောကြောင့် ကိုစန်းမောင်သည် အနီးအပါး တောစပ်မှ ယုန်တစ်ကောင် ရရှိသည်နှင့် ခပ်စောစောပင် ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်တွင် ကိုခွန်ဆိုင်းက အရင် ရောက်နှင့်လျက်။ သူလည်း ရာသီဥတုအခြေအနေကြောင့် လုပ်ငန်းစော စောသိမ်းလာဟန်ရှိသည်။ အမှန်တွင် ကိုခွန်ဆိုင်းသည် မိုးသက် မှန်တိုင်းကြီးမကျမီ ကိုအောင်မော်နှင့် ကိုစန်းမောင်တို့ အိမ်ပြန် ရောက်မရောက် သိရှိရန်တောင်ယာလုပ်ငန်းကို စောစော သိမ်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ကိုခွန်ဆိုင်း သည်ကိုစန်းမောင်ထံမှ ယုန်ကို ဆီးကြိုယူလိုက် ကာ...

“ဆရာစန်းရေ၊ ကိုအောင်မော်တော့ ခုထိ ပြန်မလာသေးဘူးဗျ။ အင်း... မိုးသက်မှန်တိုင်းကြီးကျရင်တော့ အခက်ပဲဗျာ”

ဟု ပြောလာ၏။

ကောင်းကင်ကိုတစ်လှည့်၊ ကိုအောင်မော်ပြန်လာမည့် လမ်းဆီ တစ်လှည့်ကြည့်ကာ လည်ပင်းရှည်လျက်ရှိပေသည်။ ကိုစန်းမောင် အညီလည်း ကိုခွန်ဆိုင်း၏ အမူအရာကိုကြည့်ကာ စိတ်ထင်သွားရသည်။ သို့သော်လည်း ကိုစန်းမောင်က

‘သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ၊ နယ်ကျွမ်းပြီးသားပဲဟာ’ ဟု

နှစ်သိမ့်စကားဆိုလိုက်သည်။ ကိုခွန်ဆိုင်းကမူ ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့်-
“သူပြန်လာမယ့်လမ်းမှာ တောင်ကျချောင်းကြီးနှစ်ခုရှိတယ်ဗျ”
မိုးသည်တုန်း ဒီချောင်းကိုကူးလို့ကတော့ ဒုက္ခရောက်မှာပဲ။ ပြီးတော့
ထားပါတော့လေ၊ ကံ ဆရာစန်း အဝတ်ကလေးဘာလေးလဲ၊ ညဓာ
အတွက် ကျွန်တော်ယုန်ကင်လိုက်ဦးမယ်”

ဟုပြောကာ အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်တစ်ခုတွင် မီးဖိုရန် ပြင်ဆင်လေ
သည်။ ကိုစန်းမောင်လည်း ‘မိုးသက်မုန်တိုင်းကြီး မကျပါစေနင့်’ ဟု
ဆုတောင်းကာ သူတို့စတည်းချရာ အိမ်ဦးခန်းထဲသို့ဝင်၍ အဝတ်အစား
လီရလေသည်။

ကိုခွန်ဆိုင်း၏သစ်လုံးအိမ်ကလေးမှာ သုံးပင် နှစ်ခန်း အိမ်က
လေး။ အိမ်ရှေ့တွဲလျက် ရှေ့ဘက်တွင်အဖီကလေး ဆွယ်ထား၏။ ခြေရင်း
ဘက် ခန်းတွင်ကိုခွန်ဆိုင်း၏ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းသုံး ပစ္စည်းကိရိယာများ
မြေဩဇာနှင့် ဝိုးသတ်ဆေးများ၊ အသိအနံ့များနှင့် တုံလီမိုလီပစ္စည်းများ
ထားသို၏။ ခေါင်းရင်းဘက် အခန်းတွင် အဝတ်တံခါးမတစ်ခုနှင့် ခေါင်းရင်း
ဘက်နံရံတွင် လေဝင်လေထွက်နှင့် အလင်းရောင်ရစေရန် ကဲလားတံခါး
တစ်ခုဖောက်ထားလေသည်။ ထိုအခန်း၏ ခေါင်းရင်းဘက်ကျကျတွင်
ကိုအောင်မော်နှင့် ကိုစန်းမောင်တို့ အိပ်စက်ရန် သစ်သားခုတင် အကြမ်း
နှစ်လုံးကို ယှဉ်လျက်စီစဉ်ထားလေသည်။ သူတို့ စားသောက်ရာတွင်အသုံး
ပြုရန်အတွက်ခုတင်များ၊ ခြေရင်းတွင်သစ်သားစားပွဲတစ်လုံး၊ ဝါး ကုလား
ထိုင်သုံးလုံးကို စီစဉ်ထားရှိပေသည်။

ကိုစန်းမောင် အဝတ်အစားလဲနေစဉ်၌ပင် လေရှူးက စတင်
သုတ် ချီလာသည်။ မုန်တိုင်း၏ရှေ့ပြေးဟု ကိုစန်းမောင်ခံစားရသည်
ကဲလား ပြတင်းမှကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်းကင်
တစ်ခုလုံး သပြေသီးရောင်သန်းလျက်။ ကိုအောင်မော်အတွက် ရင်ပူကာ
စိုးရိမ်မိသည်။ သူငယ်ချင်းအတွက် မည်သို့လုပ်ဆောင်သင့်ကြောင်း

ကိုခွန်ဆိုင်းနှင့် တိုင်ပင်ရန် ကိုခွန်ဆိုင်းထံထွက်ခဲ့သည်။

ကိုခွန်ဆိုင်းသည် လေအရှိန်ဖြင့် ရဲရဲတောက်နေသော မီးလင်း
ဖိုတွင် ယုန်ကိုတံစိုနှင့်ထိုး၍ကင်လျက်။ လေကလည်း တစ်စတစ်စထန်လာ
သည်။ မိုးစက်မွှားကလေးများလည်း လွင့်ပျံ့ကျလာသည်ကို တွေ့ထိ
လိုက်ရသည်။

‘ကိုခွန်ဆိုင်းရေ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြရင် ကောင်းမလဲဗျ’
‘အေးဗျာ ကိုအောင်မော်ကလည်း အချိန်မလင့်ခင်ပြန်ခဲ့ပါလို့
မှာထားရက်နဲ့၊ ဒီနယ်အကြောင်းကို သိသားနဲ့ဟာ’

ကိုအောင်မော် ဖြတ်သန်းရမည့်ခရီးမှာ ‘မင်းစား’ တောင်ကြားဟု
အမည်တွင်လောက်အောင် တောကြမ်းသည်ဟု ဒေသခံများက လက်ခံ
ထားကြသည်။ ဒေသခံများက မင်းစားတောင်ကြားကို ဖြတ်သန်းသွားလာ
ခြင်းမှတတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ရှားကြလေသည်။ မလွဲသာမရှောင်သာ သွားရ
တော့မည်ဆိုလျှင်လည်း လူလေးငါးဦးစု၍ သွားတတ်ကြပေသေး
လေးငါးဦးအစုနှင့်ပင် ယခုလို ရာသီဥတုဆိုးသော အခြေအနေမှာ
ညအချိန်တို့တွင် မသွားလာရဲကြ။ ညညတွင် ဤတောင်ကြားမှ ဝ
မီးလုံးများတက်တက်လာသည်ဟုဒေသခံများက ယုံကြည်ကြသည်။ တစ်
တစ်ခါ မီးခိုးရောင်ဝိညာဉ်ရိပ်များကိုပင် ဝိုးတဝါး ဖြင်ရတတ်သည်ဟု
ဆိုကြသည်။ ကိုခွန်ဆိုင်းကတော့ တစ္ဆေသရဲများကို စိုးရိမ်သည်မဟုတ်
ရေစီးသန်သော တောင်ကျချောင်းနှစ်ခု၏ အန္တရာယ်နှင့် သန့်ရှင်း ကျား
သားရဲတို့၏ အန္တရာယ်အတွက် ပူပန်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

လေမုန်တိုင်းကြီးက တဟူးဟူး အော်မြည်တိုက်ခတ်လာချေပြီ။
မိုးစက်မိုးပေါက်များကလည်း ဗြူးဗြူးမြောင်းမြောင်း ကျလာသည်။ မိုးသက်
မုန်တိုင်းပေတည်း။ လေဒဏ်မိုးဒဏ်ဖြင့် ကိုခွန်ဆိုင်း၏ မီးလင်းဖိုမှ
မီးများ လည်းငြိမ်းသေသွားလေသည်။ ကိုခွန်ဆိုင်းသည် ကင်လက်စ
ယုန်ကင်ကို ကယျာကယာဖြင့် ကိုစန်းမောင်တို့ အခန်းထဲသို့ သွင်းကာ

တံစုံအရင်းဖြင့် သစ်လုံးကြားတွင် ထိုးညှပ်ထားလိုက်၏။ ကိုစန်းမောင်မှာမူ
မိုးစက်များကြောင့် အဓိကလေးအောက်ဝင်ကာ ကိုအောင်မော် လာလမ်း
ဆီ မှန်းကြည့်မိ၏။

ထိုစဉ် လက်ထဲတွင် ငါးတောင်ထိုးဓာတ်မီးကြီးနှင့် ငှက်ကြီး
တောင်ဓားကြီးကိုကိုင်ကာ ကိုခွန်ဆိုင်း ပြန်ထွက်လာ၏။

ကဲ ဆရာစန်းရေ၊ ကျွန်တော်တို့ အောင်မော်ကို ကြိုလိုက်ဦး
မယ်၊ ကျွန်တော် ဓာတ်မီးယူသွားမယ်၊ ဆရာစန်း ဖယောင်းတိုင်သာ
ထွန်းနေပေတော့၊ ပြန်လာမှပဲ စားကြသောက်ကြတာပေါ့၊ ခဏတစ်ဖြုတ်
မှေးချင်လဲ မှေးနေပေရော့

ကိုစန်းမောင်က သူလိုက်မည်ဟု ပြောသော်လည်း ကိုခွန်ဆိုင်း
က လက်မခံ။ ကိုစန်းမောင်လိုက်ပါက ခရီးဖင့်နိုင်ကြောင်း၊ လွတ်လွတ်
လပ်လပ်လှုပ်ရှားရန် ခက်နိုင်ကြောင်း၊ သူက ခရီးကျွမ်းနယ်ကျွမ်းသူဖြစ်၍
စိုးရိမ်စရာမလိုကြောင်းပြောကာ ကိုခွန်ဆိုင်းသည် မှန်တိုင်းကြီးထဲတွင်
သုတ်သုတ်ထွက်သွား လေတော့၏။

မိုးသက်မှန်တိုင်းက ထန်သထက် ထန်လာ၏။ မိုးကြိုးထစ်ချွန်း
သံများကလည်း ကမ္ဘာပျက်သည့်အလား ဂျိုးဂျိမ့် ညံလျက်။ တောင်ကျ
ချောင်းရေစီးသံကလည်း ဟူးဟူးဟဲဟဲအော်မြည်နေရာ ထိတ်လန့်ဖွယ်
ကောင်းနေပေသည်။ ကိုစန်းမောင်ကတော့ ကိုခွန်ဆိုင်းတိုးဝင်ပျောက်
ကွယ်သွားရာ အမှောင်ထုထဲသို့ ငေးစိုက်လျက်။ ထိုစဉ် ကိုစန်းမောင်၏
မျက်စိထဲတွင် အဖြူရိပ်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသလို။ အသေအချာ စူးစိုက်
ကြည့်လိုက်တော့ အဖြူရိပ်က သူ့ထံစီးမျောလာသလိုမျိုး၊ လှိုင်းစီးလာ
သလိုမျိုး။ ကိုစန်းမောင်ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဖမ်းစားတောင်
ကြားမှ ဝိညာဉ်အရိပ်များပေလောဟူသော အတွေးဖြင့် ကိုစန်းမောင်
ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည်။ ရင်ထဲတွင် အေးခနဲဖြစ်ကာ သူ့အခန်းထဲသို့
ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်ဝင်ခဲ့၏။

ကိုစန်းမောင်သည် အခန်းတံခါးမကို အလုံပိတ်ပြီး ဖယောင်း
တိုင်မီးထွန်းရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ နံရံအကြိုအကြားမှ လေများဝင်
ရောက်နေလေရာ၊ ဖယောင်းတိုင်မီးကလည်း ထွန်းမချ။ ရုတ်ခနဲလင်းပြီး
ဟုတ်ခနဲ ငြိမ်းသွားလေသည်။ မီးခြစ်၏ ဖျတ်ခနဲ အလင်းဖြင့် နာရီကြည့်
လိုက်တော့ ည ၈ နာရီပင်ကျော်နေပြီ။ သို့နှင့် ကိုစန်းမောင်သည်
မီးခြစ်ကို ခေါင်းအုံးဘေးတွင် အဆင်သင့်ထားကာ ခုတင်ပေါ်တွင်တက်၍
လှဲနေ လိုက်၏။

ထိုအခါ သူငယ်ချင်း ကိုအောင်မော်အကြောင်းက ခေါင်းထဲဝင်
လာပြန်သည်။ ကိုအောင်မော် အပြန်ခရီးတွင် ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်း
ပါလေစ။ ကိုခွန်ဆိုင်း ပျာယာခတ်ကာ မျက်စိမျက်နှာမျက်နှာကို ထောက်
ထားလျှင် ဤခရီးလမ်းမှာ အန္တရာယ်ထူပြောနိုင်ကြောင်းယုံမှား သံသယ
ရှိစရာမလိုပေ။ ညကမှောင်မှောင်၊ တောကကြီးကြီး၊ ရေစီးကသန်သန်နှင့်
ကိုအောင်မော်တစ်ယောက်၊ ကိုစန်းမောင်ဆက်၍ မတွေးရဲ။

မိုးသက်မှန်တိုင်းက ဒေါသမှန်ယိုနေသော ဆင်ရိုင်းကြီးပမာ
ဝုန်းဒိုင်းကြတိုက်ခတ်ရွာသွန်းနေဆဲ။ ချောင်းရေစီးသံ၊ သစ်ပင်တို့၏
ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားသံတို့ကလည်း ဣဇ္ဇာဝေါဝေါအော်မြည်ကာ သွေးပျက်စရာ
ကောင်းလှ၏။ ကိုခွန်ဆိုင်း၏ သစ်လုံးအိမ်ကလေးမှာလည်း ငြိမ့်ခနဲ၊
သိမ်ခနဲ နှင့်ယိမ်းနေလေတော့သည်။ ကိုစန်းမောင်သည် စိုးရိမ်ပူပန်စရာ
အတွေး များကို မောင်းထုတ်ပြီး အိပ်စက်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

ဆည်တစ်ခုတချို့၌ ကန်ထွက်လာသော ရေတွေလို အရှိန်အဟုန်
ပြင်းပြင်းနှင့် ဒလဟောစီးဆင်းလာသော ရေတွေနှင့် ရောမချောင်းကြီး။
လှိုင်းခေါင်းဖြူတွေက အလိပ်လိုက် အလိပ်လိုက်။ ကမ်းစပ်ကို တိုက်စားကာ
သစ်ပင်တို့ကို ဖြိုလှဲပစ်နေရာ သစ်ပင်တို့သည် ဖြိုးဖြိုးဖြောင်းဖြောင်း
အော် မြည်လဲကျနေလေ၏။ ထိုရေစီးထဲတွင်တော့ ကိုအောင်မော်
အသက်လုပွဲ အတွက်ရုန်းကန်လှုပ်ရှား ကူးခတ်လျက်။ ရေစီးအတိုင်း

ပျော့ပါးရင်း ခြပ်သွား လိုက်၊ ပေါ်လာလိုက်။ သည်လိုနှင့် ရေစီးကို အံတုရင်း ယက်ကန်ယက်ကန် ဖြစ်နေသော ကိုအောင်မော်သည် ကြီးမားသော လှိုင်းကြီးတစ်ခု၏ ရိုက် ပုတ်မှုနှင့်အတူ ချောက်ကန် ပါးကြီးထဲသို့...။

ကိုစန်းမောင် 'အမလေး' ဟု အသံထွက်၍ အော်မိကာ မှေးခွဲ အိပ်ပျော်သွားရာမှ ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာတော့၏။ ကိုအောင်မော်အတွက် ရိုးရိပ်စိတ်တို့ဖြင့် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားစဉ် မြင်မက်လိုက်သော ခြောက် အိပ်မက်။ ကိုစန်းမောင်ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေ၏။ ခေါင်းအုံးဘေးမှ ညကြည့် နာရီကို ယူကြည့်လိုက်တော့ ည ၁၀ နာရီ ၂၈ မိနစ်ရှိနေပြီ ကိုခွန်ဆိုင်း ကလည်း ပြန်မလာသေး။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ဘယ်သော ဘယ်ကမ်း ဘယ်စခန်းသို့ ဆိုက်နေပြီနည်း။ မိုးသက် မုန်တိုင်းကြီး ကလည်း အားကောင်းနေဆဲ။ ကိုစန်းမောင် ရင်ပူလာ၏။ ထို့ကြောင့် ရေသောက်မည် ဟူသောအတွေးဖြင့် အိပ်ရာမှထရန် ကြံရွယ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် 'ဂလောက်လောက်၊ ဂ လောက်လောက်၊ ဖုတ်၊ ဖုတ်' ဟူသော ထူးဆန်းသောအသံများကို မုန်တိုင်းသံ များကြားမှပင် အထင် အရူးကြားလိုက်ရ၏။ ကိုစန်းမောင် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ 'ဘာသံနည်း' နားစွင့်ထားမိ၏။ အသံက ပျောက်သွားသည်။ ကဲလာ တံခါးလေတိုးသံပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု တွေးကာ ရေသောက်ချင်စိတ်ကို ပျောက်ဖျက်၍ အိပ်ရာ ပေါ်တွင်ဆက်၍ မိုးနိုးနေလိုက်သည်။

ထိုအခါကျမှပင် 'ဂလောက် လောက်' အသံမှာ ပိုမိုနီးကပ်လာသ ယောင်၊ ပိုမိုကျယ်လောင်လာသယောင် ကြားရပြန်၏။ ကိုစန်းမောင် ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ကိုစန်းမောင် ဆံပင်မွေးများ ထောင်ထဲသွားစေအောင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားရသည့် အဖြူရိပ်တစ်ခု ကိုမြင်လိုက်ရ၏။ အဖြူရိပ်မှာ ရိပ် ခနဲ မြင့်တက်လိုက်၊ ဖျတ်ခနဲကျလာ လိုက် ဖြစ်နေသည်။ ကိုစန်းမောင် အသက်ရှူရန်သွားမတတ် မှင်တက်

သွားလေသည်။ ဘာလဲဟု အသေအချာသိရန် မီးထွန်းကြည့်လိုက်ရန် မီးခြစ်ကိုရှာသည်။ ထိုအခါ မီးခြစ်မှာ လက်နှင့်တိုက်မိပြီး အိပ်ရာ အောက်သို့ ဒေါက်ခနဲ လွင့်စင်ကျသွားလေတော့သည်။

ဤခြေအနေတွင် 'ဖစ် ဖစ်' ဟူသော နှစ်ညှစ်သံလိုလို အသံများ 'ခရား ခရား' ဟူသော သလိပ်ကပ်၍ လည်ချောင်းညှစ်ပြီး ရှင်းလိုက်ရာမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံများက ကိုစန်းမောင်၏ အနီးတစ်ဝိုက်မှ ထွက် ပေါ်နေသည်။ ကိုစန်းမောင် စော့ချွေးတွေ ပြန်လာသည်။ ဟော မည်းမည်း အရိပ်တွေ ဟိုယိမ်းသည်ယိမ်း ဖြစ်လာသည်ကိုလည်း အမှောင်ထဲတွင် ဝိုးတဝါးမြင်လာရပြန်ပြီ။ အဖြူရိပ် ဘယ်ရောက်သွားလေသနည်း။ မည်း မည်းအရိပ်တွေက နတ်ဝင်သည်တွေလို ယိမ်းတိုးလျက် ရှိသည်။

ကိုစန်းမောင် တစ်သက်တာတွင် ဤမျှချောက်ချားဖွယ်ကောင်း သောမြင်ကွင်းမျိုးကို မမြင်ဖူးခဲ့။ သရဲခြောက်ခံရပြီဟူသော အသိဖြင့် ကတုန်ကယင်ကြီးဖြစ်လာ၏။ ထိုအထဲ ကိုအောင်မော်တစ်ယောက် ဖမ်းစား တောင်ကြားမှပြန်လာစဉ် တစ်စုံတစ်ခုသော အန္တရာယ်တွေ ကြုံပြီး သေဆုံးကာ သရဲအဖြစ်နှင့်လာခြောက်သည်ဟူသော အတွေးတို့က လွှမ်းခြုံလာသည်။ ထိုအတွေးဖြင့် ကိုစန်းမောင်မှာ ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာ၏။ ဂုဏ်တော် ကိုးပါးနှင့် သမ္မုဒ္ဒေါဂါထာတော်တို့ကို ရွတ်ဆိုရန် ကြံစည်မိသော်လည်း၊ ပါးစပ်ကမာမရ၊ အကြောဆိုင်းသူပမာ တောင့် တောင့်ကြီးဖြစ်နေတော့သည်။ 'ကိုအောင်မော်ရေ အမျှ အမျှ' ဟု အမျှဝေရန် ရည်သန်ထားသော် လည်း တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသော နှုတ်ခမ်းအစုံဖြင့် စကားသံ ထွက်မလာ။

ထိုစဉ်စောစောက ပျောက်နေသော အဖြူရိပ်က ပေါ်လာပြန် သည်။ အဖြူရိပ်သည် သူနှင့် နီးရာသို့ မြောက်တက်လာလိုက်၊ ထိုမှတစ်ဖန် သူနှင့်ဝေးရာသို့ လွင့်ကျသွားလိုက်ဖြစ်နေသည်။ ဖြူဖြူရိပ်နှင့် အတူမည်းမည်းအရိပ်တို့ကလည်း ပိုမိုကြမ်းတမ်းစွာ ဟိုယိမ်းသည်

ယိမ်းဖြစ်လာ၏။ အရိပ်တို့၏ လှုပ်ရှားမှုတို့နှင့်အတူ 'ခွီး၊ ခွီး' ဟူသော အသံ 'ဂလောက်လောက်' ဟူသော အသံတို့ကလည်း သွေးပျက်ဖွယ် ကောင်း အောင်ကျယ်လောင်လာလေ၏။

နောက်ဆုံးဖြူဖြူအရိပ်က သူ့ဆီသို့ခိုဝှက် လွင့်ပျံ့လာသောအခါ တွင်တော့ ကိုစန်းမောင်၏ ကြောက်စိတ်တို့သည် ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိ တော့။ ရှိသမျှ အားအင်တို့ကိုစုစည်းကာ ခုတင်ပေါ်မှခုန်ဆင်း၍ အခန်း တံခါးဆီသို့ပြေးရန် ဦးတည်လိုက်၏။ ထိုအခါမှလိုဆိုးတော့သည်။ သူ့ ခြေထောက်တို့ကို တစ်စုံတစ်ရာက ဖမ်းဆွဲထားခြင်းကိုခံရလေတော့သည်။ 'သရဲ သရဲ' ဟု ဗလုံးဗထွေးအော်ရင်း ကိုစန်းမောင်သည် သရဲလက်မှ လွတ်မြောက်ရန်ဆောင့်၍ရုန်းလိုက်သည်။ ဆောင့်အရုန်းတွင် ခြေထောက် မှ အချုပ်အနှောင်ခံရခြင်းတို့သည် လွတ်မြောက်သွားလေ၏။ သို့သော် အရှိန်လွန်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခိုင်းခနဲ မှောက်လျက်လဲကျသွားလေတော့ သည်။ ကိုစန်းမောင်တစ်ယောက် အဖြူရိပ်တစ်စွေနှင့် ဗလုံးဗထွေးဖြစ်ကာ အသူတစ်ရာနက်သော ချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲသို့ လွင့်ပျံ့ကျသွားသလို။

ဖယောင်းတိုင်မီးအလင်းနှင့်အတူ ကိစ္စနိဆိုင်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ကိစ္စနိဆိုင်နှင့်ယှဉ်လျက်သား ကိုအောင်မော်ကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသည် အခါ တော့ ကိုစန်းမောင်သည် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။ ကိုအောင်မော်အား မမြင်ဖူး။ မတွေ့ဖူးသူတစ်ယောက်နယ် အထူးအဆန်းသဖွယ် မျက်လုံး အပြုံးသားဖြင့် စိုက်ကြည့်ရင်း

“ခင်ဗျား ခင်ဗျား” ဟု ပြောကာ အလန်တကြားထထိုင်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။ သို့သော်လည်း ကိုစန်းမောင်မှာ ခေါင်းထဲတွင် မိုက်ခနဲ ဖြစ်ကာ ယိမ်းယိုင်သွား၏။

“ဆရာစန်း အေးအေးဆေးဆေး နားပါ။ ခင်ဗျား နဖူးကွဲသွား လို့ ပတ်တီးစည်းပေးထားရတယ်ဗျ”

ဟုကိစ္စနိဆိုင်က ပြောကာ ကိုစန်းမောင်အား ဖေးမပေးလေ

သည်။

ကိုစန်းမောင်ကမူ...

“ကိုအောင်မော် ခင် ခင်ဗျား ကိုအောင်မော် အစစ်ပါနော် ခင်ဗျားမသေဘူး။ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်”

ဟု ကိုအောင်မော်အား လက်ညှိုးထိုးကာ တတွတ်တွတ်မေး လေ၏။ ထိုအခါ ကိုအောင်မော်က အခြေအနေမှန် ရိပ်စားမိကာ

“ကြံကြံစည်ရာ ကိုစန်းရယ်၊ ဘယ်ကသေရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားက မှန်တိုင်းကြီးကျတော့ တောင်ကျချောင်းကြီးနစ်ချတ်ရင်း ကျွန်တော် သေပြီလို့ တွက်ထားတာကိုးဗျ။ ကျွန်တော် မသေပါဘူးဗျာ၊ မိုးသက် မှန်တိုင်းကျတော့ ကျွန်တော်က ချောင်းနစ်ချက်လွန်ပြီး ဒီဘက် ရောက် နေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် မှန်တိုင်းက သိပ်ထန်ပြီး သိပ်မှောင်နေတာနဲ့ တွေ့ရာ တောင်ယာခင်းတလေးတစ်ခုမှာ ဝင်ခိုနေတာပါ။ တကြော်ကြော်အသံပေး ရင်းအကြုံထောက်လာတဲ့ ကိစ္စနိဆိုင်နဲ့လည်း ဒီ တောင်ယာတလေးမှာပဲ ဆုံမိကြတော့တာပေါ့။ မိုးသက်မှန်တိုင်းက သိပ်ပြင်းနေတော့ ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဒီတောင်ယာထဲမှာ မိုးခိုကြရင်း မှန်တိုင်းစဲတဲ့ ၁၂ နာရီလောက်မှာ ပြန်ခဲ့ကြတာ။ ဟောဒီရောက်တော့ ခင်ဗျားကလည်း ခေါ်မရ အော်မရဆိုတော့ နောက်ဆုံး မသက်တာနဲ့ တံခါးဖျက်ဝင်ရတာ ကိုး။ အခန်းထဲလည်းရောက်ရော၊ ခင်ဗျားကမှောက်လျက်လဲပြီး သတိလစ် နေတာတွေ့ရတယ်”

ဟုအခြေအနေမှန်ကို ခြုံ၍ ရှင်းပြလိုက်လေသည်။ ထိုအခါကျမှ ကိုစန်းမောင်သည် သူတွေ့ကြုံဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ချောက်ချားစရာများကို သတိရကာ

“ဟို ဟို ခင်ဗျားတို့ဝင်လာတော့ တစွေဖြူ တစွေဖြူကြီးကိုကော မတွေ့ဘူးလား ဟု ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှု မပြေသေးသော အသံဖြင့် မေးလေသည်။ ပြီးမှ သူ့ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့်အဖြစ်အပျက်တို့ ကို ချောက်ချား

ဖွယ်အသံများ ကြားရပုံမှစကာ၊ အဖြူရောင်များမြင်ရပုံ၊ သွေးပျက်
ခမန်းလန်ဖျတ်၍ ပြေးရန်ကြံစည်ကာလကျပ်အထိ တစ်လုံးမကျန် ပြောပြ
လိုက်သည်။

ကိုစန်းမောင်စကားကြားတော့ကိုခွန်ဆိုင်းကဟက်ဟက်ဟက်ဟက်
ရယ်မောရင်း...

“ခင်ဗျား တစ္ဆေဖြူက ဒီကောင်ကြီးပါဗျ”

ဟုပြောကာ ခုတင်အောက်မှ ကြောင်ဖြူကြီးတစ်ကောင်ကို
မြှောက်ပြလိုက်သည်။ ကြောင်ဖြူကြီးမှာ ကိုစန်းမောင်တစ်သက် မြင်ဖူး
သမျှ ကြောင်ထဲတွင် တော်တော်ကြီးမား၏။ ယခုတော့ ကြောင်ကြီးမှာ
ပါးစပ်တွင် သွေးအလိမ်းလိမ်းကပ်ကာ သေဆုံးနေလေပြီ။ ကိုခွန်ဆိုင်းက
ဆက်လက်၍

“ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာတော့ ကြောင်တွေ ကျက်စားလေ့ရှိတယ်ဗျ။
ဒီတော့ကြောင်တွေဟာ ကျွန်တော့်အိမ်က သားငါးတွေကို ဝင်ပြီးဆွဲလေ့
ရှိတယ်။ လူသူခိုး မကြောက်ရဘဲ ကြောင်သူခိုးကို ကြောက်နေရတာ။
ဒီကောင်တွေဟာ စည်သာရွာထဲတောင် ဝင်ခိုးလေ့ရှိတယ်။ ခုလည်း
ကျွန်တော်ထားခဲ့တဲ့ ယုန်ကင်နံကလည်းရ၊ မိုးသက်မုန်တိုင်းကြီးထဲမှာ
အစာရှာရလည်းခက်တော့ ကဲလား တံခါးကဝင်ပြီး ယုန်ကင်ကို ဆွဲတာ
နေမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ယုန်ကိုထိုးတဲ့တံစို့ အဖျားလေးကို ကျွန်တော်က
ချိတ်ကလေးလို ကောက်ထားတာဗျ။ ဒီတော့ ဒီကောင် ယုန်ကင်ကို
ခုန်ဟပ်ပြီးအဆွဲမှာ တံစို့ချိတ်နဲ့ ချိတ်မိသွားတာ။ ယုန်ကင်တော့ရပါရဲ့။
ချိတ်ကရူးမိနေတော့ စားမရဖြစ်၊ နာကလည်းနာတော့ တခွီးခွီး အော်ပြီး
ခုန်မှာပေါ့ဗျာ။ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ ဖြစ်နေမှာပေါ့။ တစ်ခါ ဒီကောင်အခုန်မှာ
ကျွန်တော်တို့ အဝတ်လှန်းကြီးနဲ့ ငြိပ်နေတော့ အဝတ်လှမ်းကြီးကလည်း
ပြတ်ကျပြန်ရောကိုဗျ”

ဟု ဖြစ်နိုင်ချေကိုရှင်းလင်းပြလေသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကိုခွန်ဆိုင်းက ခဏနားကာ

“အဲဒီကြီးက ကုလားထိုင်တွေနဲ့ ငြိနေမှာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့
ပြန်လာတော့ ငြိနေတာတွေ တွေ့ရတာပဲ။ ဒီတော့ ဒီကောင်က ချိတ်ပြုတ်
အောင်ရုန်းလိုက်၊ ခုန်လိုက်လုပ်မယ်။ ဒီမှာတင် ငြိနေတဲ့ကြီးက တစ်ဆင့်
ကုလားထိုင်တွေက ဟိုယိမ်းသည်ယိမ်းလှုပ်မယ်။ ခင်ဗျားမှာကလည်း
မီးထွန်းမရ၊ မှောင်ကမှောင်နေတော့ ဒါတွေဟာ တစ္ဆေ သူ့ရဲ့တွေလုံ
ဖြစ်နေတာပေါ့။ ပိုဆိုးတာကခင်ဗျားဟာ ကိုအောင်မော်သေပြီလို့ထင်လိုက်
တော့ကိုအောင်မော် လာခြောက်သလို ဖြစ်နေတာပေါ့လေ”

ဟု ဆက်လက်၍ ရှင်းပြလိုက်၏။

ကိုခွန်ဆိုင်းရှင်းပြသည်မှာကြောင်းကျိုးဆီလျော်လှ၏။ ကိုခွန်
ဆိုင်း ရှင်းပြသည့်အတိုင်းကောက်ပင် ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ကိုအောင်မော်ရော၊
ကိုစန်းမောင်ပါ လက်ခံထားကြလေသည်။

နိဗ္ဗာန်

မေတ္တာရင်မောင်မောင် မေတ္တာရင်မောင်မောင်

ယခု ကျွန်တော် ရေးသားတင်ပြမည့် အဖြစ်အပျက်သည်။ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ ဦးမျိုးမြင့်သိန်းဆိုသူ အငြိမ်းစားကျောင်းဆရာတစ်ဦး၏ ပြောပြချက်များဖြစ်ပြီး ထိုအဖြစ်အပျက်သည်။ မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ကောင်းအောင် ထူးခြားဆန်းကြယ်လှလို့ ကြားရသူတိုင်း၏ အသည်းနှလုံးကို ယူကျုံးဆွဲငင်လျက် ဆုပ်ချေဖြစ်ညစ်လိုက်သကဲ့သို့ ထိခိုက်ကြေကွဲဖွယ်လည်းရှိကြပြီ။ အမှန်အားဖြင့် ထိုအဖြစ်အပျက်သည် အချိန်ကာလ၊ နေရာ ဒေသမရွေး တစ်စုံတစ်ရာ ပွန်းပဲ့ပြောင်းလဲနိုင်ခြင်းမရှိသည့် မိခင်တစ်ယောက်၏ အနိုင်မရမှုမေတ္တာကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ဖော်ကျူးလိုက်သည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလည်း ဖြစ်လေ၏။

အဆိုပါအဖြစ်အပျက်ကို အပိုအလိုချဲ့ထွင်ခြင်းမပြုဘဲ ဖြစ်ရပ်မှန်အတိုင်း ရေးသားတင်ပြရလေသော်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ငါးလောင်းကွေ့ဟုတွင်သည်နေရာ၊

နံနက်အရုဏ်မတက်မီကတည်းက ရွာသွန်းလျက်ရှိသော မိုးသည်ညနေစောင်းသည့်တိုင် လုံးဝ ရပ်တန့်သွားခြင်း မရှိဘဲ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဖွဲဖွဲစွေလျက်လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံခပ်သည်းသည်း စွေလျက်လည်းကောင်း အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းလျက်ရှိပေရာ၊ ထိုနေ့သည် ပျင်းရိညည်းငွေဖွယ်ကောင်းလှသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပေ၏။

ယင်းကဲ့သို့သော နေ့မျိုးတွင် အလုပ်မလုပ်ဘဲ နေနိုင်စားနိုင်သူတို့သည် မိမိ၏ အခန်းတွင်းအောင်း၍ တိဗ္ဗ၊ ဗီဒီယို ကြည့်ရှုသော်လည်းကောင်း၊ စာဖတ်ဝါသနာပါသူတို့ကလည်း မိမိနှစ်သက်ရာ စာတစ်အုပ်နှင့် အိပ်ရာတွင်ကွေးလျက်လည်းကောင်း ဖိပ်ယူတတ်ကြလေရာ အငြိမ်းစားကျောင်းဆရာ ဦးမျိုးမြင့်သိန်းသည်လည်း သူတစ်ယောက်တည်း နေထိုင်ရာ လုံးချင်း တစ်ထပ်တိုက်ကလေး၏ အခန်းတံခါးများကို လုံခြုံစွာ ပိတ်လျက် ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးဖြင့် ဖိပ်ကျကျ စာဖတ်လျက်ရှိနေ၏။

များသောအားဖြင့် ဦးမျိုးမြင့်သိန်းသည် သူ၏ အထီးကျန်ဆန်လှသော တစ်ကိုယ်တည်းဘဝကို စာဖတ်ခြင်းဖြင့်သာ ကုန်ဆုံးတတ်လေ့ရှိလေရာ၊ ယခုကဲ့သို့ တစ်နေ့လုံး မိုးစွေနေသောအခါများအဖို့မူ အထူးပြော

စရာပင်မလိုတော့ပေ။ သူသည် ကျောင်းသားဘဝကတည်းကပင် စာဖတ်ဝါသနာထုံခဲ့သည့်အလျောက် သူကြိုက်နှစ်သက်သည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲများ စိတ်ရောက်သွားပြီဆိုလျှင် နံနက်စာနှင့် ညစာကိုပေါင်းလျက် တစ်နပ်တည်းစားပြီး ဖတ်နေဆဲစာအုပ်ကို လက်ထဲကမချတမ်း သဲကြိုးမဲကြိုးဖတ်လေ့ရှိသူမျိုးဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုက သူ့ကို Book Worm (စာကြမ်းပိုး)ဟု၍ခေါ်ခဲ့ကြကြောင်း ကျွန်တော်ကောင်းစွာမှတ်မိနေသေး၏။

ထိုအတွက်ကြောင့်ပင် စာရေးဆရာဖြစ်လိုသော ကျွန်တော်နှင့် သူသည် အခြားသော သူငယ်ချင်းများထက်ပို၍ ခင်မင်ခဲ့၊ အတွဲများ၊ ခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သူနှင့်ပတ်သက်၍ ထူးခြားသည်ဟု ဆိုနိုင်သော အချက်တစ်ချက်မှာ သူကဲ့သို့စာကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖတ်သူများသည် တစ်နေ့သောအခါ စာရေးလိုစိတ်များတဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာရာမှ စာရေးဆရာဘဝသို့ကူးပြောင်းသွားတတ်လေ့ရှိရာ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ဦးမျိုးမြင့်သိန်း ကတော့ စာဖတ်ခြင်းတွင်သာ ပျော်မွေ့လျက် စာရေးခြင်းအလုပ်ကိုမူ လုံးဝဝါသနာမပါဟု ဆိုခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

ဦးမျိုးမြင့်သိန်းကို အထီးကျန်ဆန်လှသော တစ်ကိုယ်တည်းဘဝတစ်ယောက်တည်းသမားဟု အထက်တစ်နေရာတွင် ကျွန်တော်ဆိုခဲ့၏။ အမှန်အားဖြင့် ထိုစကားသည် ရာနှုန်းပြည့်မမှန်ပါ။ သူသည် ကျောင်းဆရာဘဝနှင့် အငြိမ်းစားမယူမီကာလအထိ ဇနီးမယားသမီးသားနှင့် သိုက်သိုက် ဝန်းဝန်းရှိခဲ့ပါသည်။

သူအငြိမ်းစားမယူမီ တစ်နှစ်အလိုတွင် ဇနီးဖြစ်သူ သွေးတိုးဇရာဂါဖြင့် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားခဲ့၏။ များမကြာမီ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ကူညီစောင့်မမျှဖြင့် သားဖြစ်သူက ဂျပန်နိုင်ငံသို့ ရောက်သွားခဲ့ပြီး အလုပ်အကိုင် အခြေတကျ ဖြစ်သည်နှင့် သမီးဖြစ်သူကပါ သူ့အစ်ကို နောက်လိုက်သွားခဲ့ကတည်းက ဦးမျိုးမြင့်သိန်းတစ်ယောက်

အထီးကျန်ဘဝကို စတင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

အခုတော့ သားကော၊ သမီးပါ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာပဲ အိမ်ထောင် ကျကုန်ပြီဖြစ်ရာ ယခင်လို သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းမိသားစု ဘဝမျိုးကိုမူကား ပြန်ရနိုင်ရန်အကြောင်း မရှိတော့ပေ။

သားနှင့်သမီးတို့ကောင်းမှုဖြင့် သူ၏ တတိယအရွယ်တွင် တိုက် ကလေးတစ်လုံး ကားလေးတစ်စီးနှင့် တင့်တောင့်တင့်တယ် နေနိုင်ခဲ့ပေ ၏။ အရေးအကြောင်းမရှိက အချိန်မရွေးဆက်သွယ်နိုင်ရန် တယ်လီဖုန်း တစ်လုံး အပါအဝင် လိုအပ်သမျှ စိမ့်မံစွာပေးအပ်ပေးပြီးနောက်လည်းပြည့်ပြည့် စုံစုံ ရှိခဲ့၏။

မည်မျှပြည့်စုံသည်ဆိုစေ၊ သူ့ဘဝ၏ အထီးကျန်ဆန်မှုကတော့ လျော့ပါးသွားခြင်း မရှိဟု ဆိုရဦးမည်။ လောလောဆယ် အနေအထား တွင် သူ၏ အနီးကပ်အဖော်ဆို၍ ကားဒရိုင်ဘာစ်သိန်းတို့ လင်မယားကို သာ လက်ညှိုးထိုးပြစရာရှိပေ၏။

ဦးမျိုးမြင့်သိန်းသည် လက်ထဲမှစာအုပ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ဖတ် လျက်ရှိရာမှ မျက်စိကိုခေတ္တခဏ အနားပေးလိုသည့်အတွက် ဖတ်လက်စ နေရာအားလက်ညှိုးဖြင့်ညှပ်လျက် ဖိတ်လိုက်ပြီး နံရံပေါ်ရှိနာရီပေါ်သို့ အကြည့်ကိုရွှေ့လိုက်၏။

အခုမှ ညနေ ၆ နာရီတောင် မထိုးသေးပါလားဟူ၍လည်း စိတ်ထဲမှ အံ့သြသလို ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ မိုးသည် တသသရွာလျက်ပင် ရှိရာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ညှို့ဝှက်အံ့သိုင်းလျက်ရှိခြင်းကြောင့် ခြောက် နာရီထက်မကအောင် မှောင်မည်းလျက်ရှိပေ၏။ သာမန်အားဖြင့် ဆိုလျှင် နေ့တာရှည်သော ယခုလိုဝါဆိုလမျိုးပယ် ညနေခြောက်နာရီဆိုသော အချိန် သည် အလင်းရောင်ကောင်းစွာ ရှိနေသေးသော အချိန်မျိုး ဖြစ်လေသည်။

ဦးမျိုးမြင့်သိန်းသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်မှ မထဘဲ၊ မျက်စိ

များ ကိုအသာအယာခိုက်လျက် ၅ မိနစ်ခန့် ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်နေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ့ အိမ်ရှေ့အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်ရှိ ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာမှ ဒုန်းခနဲ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်မိလိုက် သည့်အသံ တစ်သံသည် တလျော့လျော့နီးသံကို ဖောက်ထွင်း လျက်ကျယ် ကျယ် လောင်လောင် ကြားလိုက်ရလေ၏။ ဦးမျိုးမြင့်သိန်းသည် ငြိမ်သက်လျက်ရှိရာမှ ဆတ်ခနဲတုန်လှုပ်သွားပြီး

“ဘုရား ဘုရား ငါးလောင်းကွေ့မှာများ ယာဉ်တိုက်မှုတစ်ခုခု ဖြစ်ပြန်ပြီလား။ ဘုရားသိကြားမလို့ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့ဘုရား”

ဟုတီးတိုး ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ သူ၏တစ်ထပ်တိုက် ကလေး သည်အဝေးပြေးလမ်းမကြီး၏ နံဘေးတွင်တည်ရှိနေပြီး အဝေးပြေး လမ်းမကြီးသည် သူ၏တိုက်ကလေးကို လွန်သွားပြီးနောက် ၄ ဖာလုံခန့် အကွာ၌ တံတောင်ဆစ်ချိုးတစ်ခုအဖြစ် တည်ရှိနေ၏။ ဘေးနှစ်ဖက်မှာ လည်းနက်ရှိုင်းသောမြောင်းကြီးများရှိနေရာ ဆေးအဖြူသုတ်ထားသော လမ်းပြတိုင်များစီတန်းစိုက်ထားလျက် သတိပေးအမှတ်အသား ပြုလုပ် ထား လေ၏။

သို့ပါလျက် ထိုနေရာတွင် ယာဉ်မှောက်မှ၊ ယာဉ်တိုက်မှုများ မကြာခဏ ဖြစ်ပွားတတ်ပေရာ တစ်ခါသော် ခရီးသည်တင် အဝေးပြေး ကားတစ်စီးချောက်ထဲထိုးကျသွားပြီး ခရီးသည် ၅ ဦး တစ်ပြိုင်တည်း သေဆုံးသွားခဲ့ဖူးလေ၏။ ထိုကတည်းက အဆိုပါ အဝေးပြေးကွေ့သည် ငါးလောင်းကွေ့ဟူ၍အမည်တွင် သွားခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ဦးမျိုးမြင့်သိန်း သည်မျက်လုံးများကို မှိတ်မြဲမှိတ်ထားလျက် စိတ်ထဲမှ လေးလံ လျက်ရှိ ပေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင်

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

ဒရောသောပါး ရေးကြီးသုတ်ပျာနိုင်လှသော တံခါးခေါက်သံ သည် အိမ်ရှေ့ သစ်သားတံခါးမကြီးမှ အဆက်မပြတ် ဖော်ထွက်လာပေရာ

သူက မှတ်လျက်သားရှိသော မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်လိုက်ပြီး

“ဘယ်သူလဲ ခံသိန်းလား”

ဟုမေးလိုက်၏။ ထိုသို့ မေးလိုက်ရသည့်တိုင် သူ့ကားခိုင်သာ ခံသိန်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း သူက အလိုလို သိနေ၏။ ခံသိန်းသည် တံခါးကို ဘယ်သောအခါမှ ကျယ်လောင်စွာ ခေါက်လေ့ရှိသူမဟုတ်ပေ။ ထို့ပြင် ခံသိန်းသည် အလွန်အလိုက်သိတတ်သူလည်း ဖြစ်၏။ မကြာသေးမီကပင် သူ့အတွက် ညနေစာကို သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်လာရောက် ပြင်ဆင်ပေးသွားပြီ ဖြစ်လေ၏။ ယခုအချိန် သူ အနားယူလျက် ရှိသည့် အချိန်ဆိုတာလည်း သူတို့လင်မယားသိထားပြီးဖြစ်ရာ မည်သည့် အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်စေ သူ့ကိုလာရောက်နှောင့်ယှက်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

‘ဆရာ ဦးမျိုးမြင့်သိန်း ကျွန်မပါ၊ နော်ဟေ့ပါ၊ အရေးကြီးလို့ တံခါးမြန်မြန်ဖွင့်ပေးပါ’

နော်ဟေ့ဟူသော ခပ်ဝဲဝဲအသံကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ ဦးမျိုးမြင့်သိန်းသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်မှ ဝန်းခနဲ ခုန် ထလိုက်၏။ နော်ဟေ့သည် သူနှင့် ရင်းနှီးသော ဆေးရုံကြီးမှ သူနာပြုဆရာမကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အိမ်ချင်းလည်း နီးသည့်အပြင် လူမှုရေးကိစ္စမှန်သမျှ လည်း အားတက်သဘော ကူညီတတ်သူဖြစ်သဖြင့် လူမှုရေးကိစ္စများအတွက် လုပ်ကြရင်း သူနှင့်ခင်မင်ရင်းနှီးနေခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ထို့ပြင် ရေးကြီးသုတ်ပျာနိုင်လှသော နော်ဟေ့၏ အသံနှင့် တံခါး ခေါက်သံတို့သည် ဆိုးရွားသော အနိဋ္ဌာရုံ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့ကြောင်း (သို့မဟုတ်) ဖြစ်ပွားလျက်ရှိကြောင်း ဖော်ပြနေပေရာ ဦးမျိုးမြင့်သိန်းသည် အထူးတလည် စိတ်လှုပ်ရှားလျက်လည်း ရှိပေ၏။

ဦးမျိုးမြင့်သိန်းက အတွင်းတံခါးလျက် ကို ဖြုတ်လိုက်သည့် ဆိုလျှင်ပင်နော်ဟေ့သည် တံခါးအဖွင့်ကို မစောင့်နိုင်တော့သကဲ့သို့

အတင်းတိုး၍ဝင်လာပေရာ သူက အချိန်မီဘေးသို့ ကပ်ပေးလိုက်နိုင်ခဲ့သော လူကို မတွန်းတိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

“နော်ဟေ့ နော်ဟေ့ သတိထားပါဗျာ၊ ဘယ်လို အရေးကိစ္စနဲ့ ကြုံလာတယ်ဆိုတာလည်း ကျုပ်ကို ပြောစမ်းပါဦး”

ဟုသူက စိုးရိမ်တကြီးမေးလိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် သူနာပြု ဆရာမကြီးနော်ဟေ့သည် မျက်စိမျက်နှာမျက်လျက်တုန်ယင်သောအသံဖြင့်

“ကျွန်မသားလေးကို ဆရာကယ်မှဖြစ်မယ် ဆရာ၊ ဆေးရုံကြီး ကိုဖုန်းဆက်ပေးပါနော်၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျွန်မသားလေးသေလို့မဖြစ်ဘူး ဆရာကူညီပါနော်”

ဟု သနားစဖွယ်တတွတ်တွတ် ရေရွတ်လျက်ရှိပေ၏။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘယ်ဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်ရမယ်ဆိုတာရယ်၊ နော်ဟေ့သားလေး ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာလည်း သိပါရစေဦး”

သူနာပြု ဆရာမကြီးနော်ဟေ့က ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ရွတ်ပြ လိုက်ပြီးနောက်

“အခုချက်ချင်းဆက်ပေးပါ ဆရာ၊ နောက်ကျလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မသားလေးကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရတယ်၊ စိတ်မချဘူး။ ကျွန်မသားမှဖြစ်မယ်၊ ကျွန်မ နာမည်ပြောပြပြီး ငါးလောင်းကွေ့နေရာကို ဆေးရုံကား အမြန်ဆုံးလာခဲ့ဖို့ပြောပါ၊ အဲဒီ မှာ ယာဉ်တိုက်မှုတစ်ခု ဖြစ်ထား တယ်၊ ကျွန်မသားမယ်ဆရာ”

စကားဆုံးသည်နှင့် သူနာပြုဆရာမကြီးသည် ရုတ်ချည်း ကျောခိုင်းထွက်သွားလေရာ ဦးမျိုးမြင့်သိန်းပင် တားချိန်မရလိုက်ပေ။

“နော်ဟေ့ နော်ဟေ့ နေပါဦး”

သူက တံခါးဝသို့ အပြေးအလွှား လိုက်သွားသေး၏။ အပြင်တွင် မိုးမှောင်ကြီးကွလျက်ရှိပြီး မိုးကပို၍ သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာသွန်းနေ သည်ဖြစ်ရာ နော်ဟေ့၏ အရိပ်အယောင်ကို တွေ့မြင်ရခြင်း မရှိတော့ပေ။

ဦးမျိုးမြင့်သိန်းသည် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ပြန်လည်တွေးတောရင်း စိတ်ထဲ ဝယ်ဘဝင်မကျသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ ထိုမျှ သေရေးရှင်ရေး အဖြစ်အပျက် ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ သူသည် ယကဏနသီရအောင် မေးမြန်း ချိန်မရလိုက် ပေ။ အဲဒါတွေကောင်းသည်မှာ သူ့နာပြုဆရာမကြီး နော်ဖော့ကိုယ်တိုင် ကလည်းဖြေလိုပုံမခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ပြင်နော်ဖော့ကို ယခုတစ်ခါ တွေ့ရတာ လည်းသူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးခံစားရသကဲ့သို့ ရှိ၏။ အမျိုးအမည်တော့ ဝေခွဲနိုင်ခြင်းမရှိပေ။ နော်ဖော့၏ အမျိုးသားသည်လည်း နော်ဖော့ကဲ့သို့ ဆေးရုံအမှုထမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ရာထူးတိုးဖြင့် အခြားဒေသတစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ နော်ဖော့နှင့် အတူ မူလတန်းကျောင်းသားအရွယ် အငယ်ဆုံးသားတစ်ယောက် အိမ်မှာ ကျန်နေခဲ့ကြောင်း ဦးမျိုးမြင့်သိန်းသိထားလေရာ အမှန်တကယ် အရေး ကိစ္စကြုံနေပြီဆိုလျှင် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေဖြင့် သူ့မှာကူညီရမည် ဝတ္တရားရှိပေသည်။ ဦးမျိုးမြင့်သိန်းသည် ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့ဟု သဘော ပိုက်လျက်နော်ဖော့ပေးခဲ့သော ဖုန်းနံပါတ်ကို လှည့်လိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာပင် 'နော်ဖော့တို့သားအမိ ကားတိုက်ခံရလို့' တဲ့ဟူသော အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်မှ တစ်ယောက်တစ်ယောက် အော်ဟစ် ပြောဆိုသံများ ကြားလိုက်ရပြီးနောက်

“ဆရာ ဆရာ ငါးလောင်းတွေ့မှာ ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်လို့တဲ့၊ အဲဒါ သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားပေးပါတဲ့”

ထိုအသံကား တပည့်ဖြစ်သူ ဒရိုင်တာခံသိန်း၏ အသံဖြစ် ကြောင်း ဦးမျိုးမြင့်ကောင်းစွာမှတ်မိ၏။ အိမ်ရှေ့တံခါး ကိုခပ်သွက် သွက်ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး

“စံသိန်း သူတို့ကိုအပေါ်လာခိုင်းလိုက်ကွာ”

ရှေ့ဆုံးမှ တက်လာသူမှာ လမ်းလူကြီးဦးဝိုင်းမောင် ဖြစ်၏။ ဦးဝိုင်းမောင် နောက်မှရပ်ကွက်ထဲမှ လူငယ်နှစ်ဦးလည်းအတူပါလာ၏။

“ဆရာ ဦးမျိုးမြင့်သိန်းကိုပဲ အကူအညီတောင်းရမှာပဲ၊ လူနာကို ဆရာကားနဲ့ဆေးရုံပို့ပေးဖို့ပါ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ပြောပါဦး၊ ကျွန်တော်တောင် အခုပဲ လူနာ တင်ကားလာခဲ့ဖို့ ဆေးရုံကြီးကို ဖုန်းဆက်ထားတယ်၊ အသေ အပျောက်ရှိ သလား၊ ဒဏ်ရာရတဲ့လူများသလား”

ဦးမျိုးမြင့် သိန်းကသူသိလိုသည်များကို တစ်ဆက်တည်း မေးလိုက်၏။ ရင်ထဲမှာလည်း ပူပင်သောက စိတ်များဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိ လေ၏။

‘ဆိုက်ကားခွဲကား မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုက်မိတဲ့အဖြစ်ပဲဆရာ၊ ကားကမောင်းပြေးသွားတယ်၊ ဆိုက်ကားပေါ်မှာပါလာတာက သူ့နာပြု ဆရာမကြီးနော်ဖော့တို့သားအမိ၊ ဆိုက်ကားဆရာက သတိကောင်းတယ်၊ အချိန်မီခန့်ချလိုက်နိုင်တော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ တိုက်သွားတဲ့ ကားနံပါတ် လည်းမှတ်မိတယ်ဆိုတော့ မကြာခင်အဲဒီကားကို ဖမ်းမိမှာပဲ၊ နော်ဖော့ သားလေးက ဘယ်ဘက်လက်ကောက်ဝတ် ကျိုးသွားပုံရတယ်၊ အခုတော့ သတိကောင်းကောင်းရနေပါပြီ၊ စိုးရိမ်စရာမရှိတော့ပေမယ့် သိပ်ကြောက် နေ ရှာတယ်၊ စိတ်မကောင်းစရာပါပဲ ဆရာ၊ နော်ဖော့ကတော့ နေရာတင် ပွဲချင်းပြီးဆုံးသွားရှာတယ်’

“ဗျာ”

ဦးမျိုးမြင့်သိန်း၏ နှုတ်ဖျားမှ အလန် တကြား ရေရွတ်လိုက်သော ‘ဗျာ’ ဆိုသည့် အသံသည် သာမန်ထက်ပိုမိုကျယ်လောင် သွားမည်မှာ သေချာလှပေ၏။ ထို့နောက် သူကသူ့ကိုယ်သူ တစ်ယောက်တည်း ပြောနေသလို လေသံမျိုးဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လျက်ရှိပေ၏။

“မယုံနိုင်စရာပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ မရောက်ခင်ကလေးတင်ပဲ နော်ဖော့ ကျွန် တော်ဆီလာသွားတယ်၊ သူသားကလေး အသက်ကို အချိန်မီကယ်နိုင်ဖို့ ကျွန်တော့်ကိုလာပြောသွားတယ်”

ကြီးမားလှသည့် ထိုမေတ္တာ

အဆိုပါအဖြစ်အပျက်သည် အငြိမ်းစား ကျောင်းဆရာကြီး ဦးမျိုးမြင့်သိန်း၏ စိတ်ဘဝဝင်ဝယ် ကာလအတန်ကြာသည်အထိ စိုးရိမ် နေခဲ့လေ၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ပြန်တွေးမိသည့်အခါတိုင်းလည်း သူ၏ နှလုံးသားကို ထိခိုက်နာကျင်စေသည်သာ ဖြစ်လေ၏။ ထိုသို့ နာကျင် ကြေကွဲမှုများနှင့်အတူ တွဲလျက်ပါလာသောအရာများကား ပဟေဠိများ ပေတည်း။

ယာဉ်တိုက်ခံလိုက်ရသည့်အရှိန်ဖြင့် ဦးခေါင်းကွဲကြွေကာ ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက်နေရာတွင်ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားခဲ့သောနော်မော့သည် မည်သည့် နည်းဖြင့် သူ့အိမ်ကလေးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သနည်း။

ထိုနေ့က ဖြစ်ရပ်များကို နောက်ပိုင်းသွေးအေးအေးဖြင့် ပြန် လည် စဉ်းစားကြည့်သည့်အခါ ထိုစဉ်က သတိမပြုလိုက်မိသည့် ထူးခြား သော ဖြစ်စဉ်တစ်ခုကိုလည်း ပြန်လည်သတိရလာ၏။

ထိုနေ့ကမိုးသည်းသည်းမည်းမည်း ရွာနေခဲ့ကြောင်း အများ သိပြီး ဖြစ်ပေသည်။ သို့ပါလျက် ဆောင်းစရာ ထီးသော်လည်းကောင်း၊ မိုးကာ သော်လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ရာ မပါဘဲ အိပ်ပေါ်ရောက်လာ

သော နော်မော့ ကိုယ်ပေါ်တွင် မိုးရေစိုစွတ်မှု လုံးဝမရှိခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။ ဆေးရုံမှ တာဝန် ချိန်ပြီးဆုံး၍ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်လာခဲ့ရသော အပေါ်အကျိုးပြုနှင့် အပြာရောင်ထမီသည် ခေါက်ရိုးမပျက် ခြောက်သွေ့ လျက် အတိုင်းပင် ရှိနေကြ၏။ သူ၏အိပ်ပေါ်တွင်လည်း မိုးရေစိုသော ခြေရာတစ်ခုပင်ထင်ကျန် နေခြင်းမရှိ။

မည်သို့ဆိုစေ၊ ဒဏ်ရာရလျက် သတိလစ်မေ့မော့နေသော သားငယ်၏စောင့်မြင် သူ့အိမ်ကလေးသို့ သူ့နာပြုဆရာမကြီး နော်မော့ တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းမှာကား အခြားသူများ ယုံသည်ဖြစ်စေ၊ မယုံသည်ဖြစ်စေ အမှန်တကယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပါကြောင်း ဦးမျိုးမြင့်သိန်း ကျိန်တွယ်ပြောပေသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရသော် မိခင်တစ်ယောက်၏ မေတ္တာနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဤကမ္ဘာလောကကြီးဝယ် မဖြစ်နိုင်သည့် အရာဟု သည်မရှိ၊ အရာရာဖြစ်နိုင်သည်ဟူ၍သာ ကောက်ချက်ချရတော့မည် ဖြစ်ပေသတည်း။

မဏ္ဍိုင်မောင်မောင်

မြို့မအုပ်ချုပ်ရေး
 အကြံပေး
 မြို့မအုပ်ချုပ်ရေး

တမလွန်မှန်းခေါ်သံ

‘နေ့ပူလို့ညချမ်း တပေါင်းလသရမ်း’ ဟု ဆိုစကား ရှိလေ၏။
 တပေါင်းနေ့သည် အတော်ပင် ပူလှလေ၏။ နေ့လယ်နေ့ခင်း ဘာမှလုပ်၍
 မရ၊ လှုပ်လိုက်သည် နှင့် ချွေးတွေ ထွက်လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း
 ချွေးထွက်ချွေးသန်လှချေ၏။

‘ချွေးထွက်များမှ သွေးထွက်နည်း’ မည်ဟုလည်း ဆိုကြလေ
 သည်။ ကျွန်ုပ်ကား ချွေးထွက်များလျှင် မူးဝေတတ်လေ၏။ အားကုန်သလို
 ပင်ဖြစ်လာတတ်၏။ ရေနွေးကြမ်းကို အဆက်မပြတ် သောက်နေရလေ၏။
 တစ်ခါတစ်ခါ ဓာတ်ဆားရေပင် သောက်ရလေ၏။

ညဘက်ကား လွန်စွာနေလိုကောင်း၊ အလုပ်လုပ်ရန်ကောင်း၏။
 စာဖတ်ခြင်းအမှုကို ညဘက်၌ ပြုလုပ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း စာဖတ်
 ထုံး၏။ အငန်းမရပင် ဖတ်၏။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ထိပင် ဖတ်မှတ်လေ၏။
 ယခုလည်း လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှသော ‘ဂန္ထီရ’

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဆန်ဆန်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်နေလေ၏။ ပရလောကသားတစ်ဦး၏ အကူအညီရယူပြီး ကလဲ့စားလိုက်ချေသည့် ဇာတ်လမ်းဖြစ်၏။ သည်းထိတ်ရင်ဖို ဖြစ်စရာတွေ ရောပြွမ်းနေလေ၏။ စာရေးဆရာမှ ဖတ်ချင်စဖွယ် ဖြစ်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ စာဖတ်နေစဉ် ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးအား ရေခဲရေနှင့် ဖြန်းပက်လိုက်သလို လေအေးတည့်ကိုက်က ဝင်ရောက်လာလေ၏။ ချမ်းစိမ်းစိမ်းဖြစ်သွားပြီး ကြက်သီးမွေးညင်းပင် ထမိလေ၏။

ဟင်းလင်းပွင့်နေသော ဩတင်းတံခါး ကို ပိတ်ရန် ထမိလေ၏။ ထိုစဉ် 'ကလင် ကလင်' ဟု ဖုန်းသံကြားလေ၏။ တံခါးကို လျင်မြန်စွာ ပိတ်လိုက်ပြီး ဖုန်းကို ကိုင် လေ၏။

“ဟဲလို အမိန့်ရှိပါ”

“တာလော့ကုန်း ရဲစခန်းကပါလားရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒုရဲအုပ် အောင်မြင့်ဆန်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန် ကျွန်မကို ကယ်ပါရှင်၊ အို မကယ်ပါနဲ့ရှင် ကျွန်မက သေပြီးခဲ့သူပါ”

“ဗျာ၊ ဘယ်လို၊ ဟဲလို ကျုပ်ကို နောက်ပြောင်နေတာလား”

ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်တရက် ဒေါသဖြစ်မိသဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်မိလေ၏။

“ဘယ်နှယ်သေပြီးသူကဖုန်းဆက်ရတယ်လို့ အမူးလား”

တစ်ဘက်မှ ငိုနှိုက်သံကြားရလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့် ဖုန်းကို ‘ငွပ်’ ခနဲ မြည်အောင် ချလိုက်မိလေတော့၏။

စာဖတ်ချင်စိတ်ပင် ကုန်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဘဝတစ်သက်တာတွင်ဤကဲ့သို့သော ဖုန်းသံမျိုး မကြားခဲ့ဖူးပါ။ လူတချို့က မဟုတ်ဘဲရုတ်တရက် ဇာတ်လမ်းထွင်၍ နောက်ပြောင်တတ်သည်ကိုတော့ ကြားဖူးလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နယ်စပ်မြို့ တာလော့ကုန်း ရဲစခန်းသို့ ရောက်ခဲ့သည်မှာ ၁၅ရက်ခန့်ပင် ရှိသေး၏။ မူးယစ်တာဝန်ဖြင့် ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ဤနယ်စပ်မြို့ကလေးတွင် တစ်ဘက်နိုင်ငံနှင့် ဆက်နွယ်လုပ်ကိုင်ရောင်းဝယ်နေကြသော မူးယစ်ကုန်သွယ်မှုများကို ဖော်ထုတ်အရေးယူရန်တာဝန်ဖြင့် ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။ ရောက်ရောက်ခြင်း ကျွန်ုပ်အား ဆောက်နှင့်ထွင်းလေပြီ။

ကျွန်ုပ်အား ဖုန်းဆက်ရန် နောက်ပြောင်သူသည် ဘယ်သူ့ထဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာကိုတော့ စုံစမ်းရမည်ဟု စိတ်ထဲတွင် တေးထားလိုက်မိလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ ညဆယ်နာရီခွဲခန့် ကျွန်ုပ်စာဖတ်နေစဉ် ‘ကလင်၊ ကလင်’ ဟု ဖုန်းဝင်လာ၏။

“ကျွန်မ နောက်ပြောင်ပြီးပြောတာ မဟုတ်ရပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ နာမည်က မမျိုးမျိုးသွယ်ပါရှင်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်ကျော်ကျော်က မယ်ဆိုင်ချောင်းဘေးမှာ အသတ်ခံခဲ့ရတာပါ။ ကျွန်မရဲ့ ရုပ်အလောင်းကို ချောင်းနံဘေး လှေတောထဲမှာ ပစ်ထားပါတယ်။

ကျွန်မကိုသတ်တဲ့လူတွေက မောင်ရှမ်းနဲ့လူတင်ပါ ဆရာ၊ သူတို့

ကိုဖမ်းပြီးစစ်ရင် အမှုပေါ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မမှာခန္ဓာရုပ် မရှိပေမယ့် စိတ်နဲ့ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောတာပါရှင်၊ ဟီး ဟီး ဟီး”

ကျွန်ုပ်သည် ငိုယို၍ရည်လျားစွာ ပြောနေသော တစ်ဘက်မှ အမျိုးသမီး၏အသံကို သေချာစွာနားထောင်မိလေ၏။ အပီအပြင် နောက်ပြောင်နေသော အမျိုးသမီးကို တွေ့ကြသေးတာပေါ့ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်၏ လက်ချောင်းများသည် တယ်လီဖုန်းနံပါတ်များပေါ်တွင် ပြေးလွှားစေလိုက်၏။ တယ်လီဖုန်း အော်ပရေတာရုံး၊ ထိုမှ တာလေ့ရေးရှိ စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဆက်သွယ်မိလိုက်သည်။

“ညဆယ်နာရီခွဲလောက်က အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကျွန်တော့် တို့ဆီဖုန်းဆက်တယ်၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်သူလဲ၊ အဲဒါ သိချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အမျိုးသမီးတစ်ဦး လာဆက်ပါတယ်၊ ဘယ်ကို ဆက်မှန်းမသိဘူး၊ ငိုယိုပြီး ဆက်နေတာတော့ သိပါတယ်၊ ဆံပင်ဖျားလျား ချထားတယ်၊ မျက်နှာက ဖြူဖတ်ဖြူရော်နဲ့ပါ ဆရာ”

“ဪ ခက်ချေပြီ၊ မျက်နှာဖြူရော်ရော်၊ ဆံပင်ဖျားလျား ချထားတယ်တဲ့၊ ထူးတော့ထူးခြားနေပြီတည်း။”

ကျွန်ုပ်သည် အဆိုပါ တာလေ့ရေးရှိ စတိုးဆိုင် လေးသို့ ဥဒဟိုသွားလာရင်း တစ်ကိုယ်ရေ စုံစမ်းနေမိလေ၏။ ဖုန်းဆက်သည့် အမျိုးသမီး၏ သံလွန်စသည်ကား ပျောက်နေ၏။ မိမိထံသို့ ဖုန်းလည်း မဆက်ချေတော့။

“ဆရာ မယ်ဆိုင်ချောင်းဘေး လမုတောထဲမှာ အမျိုးသမီး အလောင်းတွေ တယ်ဆရာ၊ မှတ်တမ်းမှတ်ရာတွေလည်းယူခဲ့ပြီးပါပြီ” ဟုတပည့်လေးမှ ပြောလေရာ

“အလောင်းကိုရော ဆေးရုံပို့ပြီးစစ်ချက်တွေယူဖို့ လုပ်ထား ပြီးပြီလား မောင်သော်”

“အားချင်းလုပ်ခိုင်းထားပါတယ်”

“သေသူအမျိုးသမီးရဲ့ အမည်၊ နေရပ်လိပ်စာတွေပေးစမ်းကွာ၊ မမျိုးမျိုးသွယ် ဟုတ်မဟုတ် ကြည့်ချင်လို့”

“ဟာ ဆရာ ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“မင်းရဲ့ဆရာလေကွာ၊ သိတယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်မှန်းဆ၍ပြောရာ အမည်ရော၊ နေရပ်တွေပါမှန်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ်ပင် အံ့သြမိလေသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဖုန်းဆက် ပြောလာသော ဖြစ်ရပ်များသည်မှန်နေပြီတည်း။

“ကဲ မောင်သော်ရေ၊ မောင်ရမ်းနဲ့လူတင်၊ ဘယ်မှာရှိနေ။ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို စုံစမ်းကွာဟုတ်လား၊ ပီပီရီရှိပါစေ”

ကျွန်ုပ်သည် တပည့်ဖြစ်သူ မောင်သော်အား စေခိုင်းလိုက်ပြီး အလောင်းတွေ မှုက်စွဆောင်ရွက်ပြီး အခြေအနေ၊ အမှုကိုခိုင်မာစွာသည်

ဆောက်ပြီး အမြန်ဆုံး အကောင်အထည်ဖော်ပါမည်အကြောင်းကိုလည်း အထက်သို့ အဆင်သင့်တင်ပို့အကြောင်းကြားလိုက်လေ၏။

တစ်နေ့သော ညနေချမ်းတွင် ကျွန်ုပ်သည် တပည့်ကျော်လေး မောင်သော်ကိုခေါ်ကာ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့သွားလေ၏။ စားသောက်ဆိုင်သည် မီးရောင်ပျူနှင့် စည်ကားလှပေ၏။ ရှမ်းသံဝဲနှင့် သီဆိုနေသော အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦး၏ 'မောင်' ဟူသောတေးသံသည် လွင့်ပျံ့လို့နေ၏။ အားပေးလက်ခုပ်သံများသည်လည်း ဝေသာလို့နေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘားကောင်တာရှိ လူငယ်လေးထံ သွားရောက်ပြီး လိုအပ်သည်များကို စုံစမ်းမေးမြန်းလေ၏။

သူတို့ည သ နာမိခန့်လောက် ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ တစ်တက် ကမ်းမှပစ္စည်းများ သယ်ယူပို့သွားနေကြောင်း ကြားရတယ်ဆရာ' ဟု ပြောရလရာ ကျွန်ုပ်လည်း တပည့်လေးမောင်သော်စား မျက်စိပြလိုက်ပြီး တစ်နေရာသို့ဝဲလွှတ်လိုက်လေ၏။ မောင်သော်လေးသည်လည်း ကျွန်ုပ်၏ အထာကိုသိသည့်အတွက် လိုသည်များကိုပြင်ဆင်၍နေရာမှထသွားလေ၏။

ထိုနေ့ညတွင် မောင်ရှမ်းနှင့်လူတင်တို့နှစ်ယောက်အား ကျွန်ုပ်တို့ ဖမ်းဆီးခဲ့သောတော့၏။

"ကဲ မောင်ရှမ်းနဲ့ လူတင်၊ မင်းတို့ကို ငါ မေးမယ်၊ မှန်မှန် ပြောစေ ချင်တယ်ကွာ"

"မေးပါဆရာ" ဟုနှစ်ယောက်သားသံပြင်ထွက်၍ပြောကြလေ၏။

"ဒီလိုကွာ၊ မင်းတို့ကို ငါဖမ်းတယ်ဆိုတာက မှူးယစ်သုံးခဲ့ဖူးတာ လောက်ပဲရှိပါတယ်၊ မဆိုသလောက် မင်းတို့ဆီက မှူးယစ်ဆေးပြားလေး တွေမိခဲ့တာပါ၊ အပြစ်ယူရင်လည်းထိထိရောက်ရောက်ရှိလျှမယ် မထင် ပါဘူး"

ကျွန်ုပ်သည် သူတို့၏အကြောင်းကို ထောက်လှမ်းသိရှိလာပြီး လေ၏။ သူတို့အား အကြောင်းကြောင်းကြောင့် သုတ်မည်သူများ

မရှိမဟုတ် ရှိသည်ကို သိထားနှင့်ပြီးလေ၏။ သူတို့သည်မည်သူ့။

ပေါင်း၍မည်သို့ လုပ်ဆောင်နေကြသည်ကိုလည်း မှတ်တမ်းမှတ်ရင်း သိထားပြီးဖြစ် လေ၏။

ဒ်ကို

"ဒဲပဲပြောမယ်ကွာ၊ မယ်ဆိုင်ချောင်းအနား လမုတော့၍ သေနေတဲ့ အလောင်းနဲ့ မင်းတို့နဲ့ ပတ်သက်မှုရှိမရှိသိချင်တယ်၊ မင်းတို့နဲ့ မပတ်သက်ဘူး ဆိုရင်လဲဘယ်သူ့ဒဲပတ်သက်သလဲ၊ အဲဒါပါပဲ၊ ငါကမင်း တို့ကို အကူ အညီတောင်းတဲ့ သဘောမျိုးလို့ပဲ မှတ်ယူထားပါတော့ကွာ၊ ဖုတ်လား"

ကျွန်ုပ်၏ အပြောကြောင့် ၎င်းတို့နှစ်ယောက်သည် မျက်နှာ တွက်ခနဲပျက်သွားပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ် လည်း မသိကျိုးခွံပြုနေလေ၏။

"ကျွန် ကျွန်တော်တို့က ဘိန်းဖြူသုံးစွဲကြသူတွေပါဗျာ၊ လူ တစ်ယောက်ကိုသတ်ဖို့အထိ ကျွန်တော်တို့ သတ္တိမရှိပါဘူး"

ဟု မောင်ရှမ်းက ပြောလေ၏။ လူတင်က ခေါင်းငုံ့လျက် အနေ အထား။

"လူတင်မင်းကစတာတာများပြောချင်သလဲ၊ ပြောစရာရှိပြောကွာ"

"ဗျာ ကျွန်တော်တာဆိုတာမှမသိပါဘူးဆရာ"

ဆရာ ထစ်စွာ ပြောလေ၏။

"အေး၊ ဒါလည်းမထင်ထားပါဘူး၊ ငါ စာဖတ်နေတုန်း ဖုန်းကနေ ပြောတယ်၊ သေတဲ့သူက ပြောတာ၊ မမျိုးမျိုးသွယ်က ပြောတာကွ၊ လည်း သူ့အသံ ကြားရတော့အတော့်ကို များသွားတယ်၊ သူက သေပြောတာမှတ်သလဲ၊ သူ့ကိုမင်းတို့နှစ်ယောက်က ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ် အတွက်ကျော်လောက်က သတ်ပစ်တာပါတဲ့"

"ဗျာ ဆရာ၊ မပြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သေပြီး တဲသူက ဖုန်းဆက်တာ သေ မပြစ်နိုင်ပါဘူး"

ဆောက်ပြီး အမြန်

အထက်သို့ အေး အေး ငါလည်း ဝေဝေဝေပါပဲကွာ၊ သူက စွပ်စွဲတာကို ပြောပြတာ၊ ဖုန်းဆက်ပြောတာ တစ်ကြိမ်မကဘူး၊ နှစ်ကြိမ်တောင် ရှိတယ်

မောင်သော်ရမ်းရဲ့

သောက်နဲ့ “ဆရာက ယုံလို့လား”

သီဆိုရ “ငါလား မယုံဘူး၊ လုံးဝ မယုံဘူးကွ၊ ဝိညာဉ်တို့ ပရလောက သားတို့ကို မယုံတတ်ဘူးကွ၊ ဒါပေမယ့်နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားရတာ ဆိုတော့ အံ့သြမိတယ်ကွ၊ ငါ အခု စိတ်တွေလေးနေတယ်၊ အဲဒီလို ဖြစ်တဲ့အခါတိုင်း သူကဖုန်းဆက်တယ်၊ သူ ဖုန်းဆက်တတ်တာက ည ဆယ်နာရီခွဲခန့်ပါပဲကွာ”

“တကယ်ပြောတာလား ဆရာ”

“ထားပါတော့ကွာ၊ တကယ်လို့ ဒီည ဆက်မယ်ဆိုရင် မင်းတို့ ခေါ်လိုက်မယ်ဟုတ်လား”

မောင်ရှမ်းနှင့် လှတင်တို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ပြန်ကြည့်ကြပြန်၏။ ဘယ်လိုလဲဟူသော အမေးမျိုး ကို စိတ်နှင့်မေးမြန်း နေကြသည်ဟု ထင်မိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ညဆယ်နာရီခွဲခန့်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်အား ကျွန်ုပ်၏အခန်းအတွင်းသို့ အချုပ်ခန်းဆီမှ ခေါ်ယူလိုက်လေ၏။

“ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါလဲ ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ မင်းတို့ စကားစမြည်ပြောဖို့ ခေါ်တာပါ၊ ဟို သူရဲမ၊ အင်း... သေသွားမ မမျိုးမျိုးသွယ်က ဖုန်းဆက်မယ်ဆိုရင်လည်း မင်းတို့သိရအောင်လို့ပါကွာ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ထိုစဉ် ‘ကလင်၊ ကလင်၊ ကလင်’ ဟု ဖုန်းသံကမြည်လာ လေ၏။

“ကဲ မောင်ရှမ်း၊ မင်းပဲ ကိုင်ကြည့်လိုက်ကွာ၊ မမျိုးမျိုးသွယ် မဟုတ်ရင်တော့ ငါ့ကိုပေးဟုတ်လား”

မောင်ရှမ်းက တုန်တုန်ရင်ရင်ဖြင့် ဖုန်းကို ကိုင်လေ၏။

မောင်ရှမ်းသည် သွေးဆုတ်သွားသလို မျက်နှာထားပြင်

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ နင့်ကိုငါမသိဘူး၊ ငါ နင့်ကို သတ်ဘူး” မောင်ရှမ်းသည် တထိတ်ထိတ်တယှာယှာ ပြောနေရင်း ကျွန်ုပ် အားအကဲခတ်ကြည့်လေ၏။

“ဘာ နင့်က ငါ့ကိုလာသတ်မယ် ဟုတ်လား၊ နင် ဘယ်လိုလာ လဲ၊ နင့်က သေပြီးတဲ့သူလေဟာ”

(-----)

“ဘာ ငပြုံးက ပြန်ပြရတယ်ရှိသေး၊ နင် ငါတို့ကို သတ်သွား ဘာ မဟုတ်လား၊ ဟစ္စည်းတွေကော၊ ရွှေတွေကော ဘယ်မှာလဲ”

(-----)

“ဟေ့ ငါ မသိဘူး၊ ဘာမှ မသိဘူး၊ နင့်ကိုလည်း မသိဘူးဆိုမှ”

(-----)

“လာမယ် ဟုတ်လား၊ ဒီညလာမယ်ပေါ့၊ လာရဲလာကြည့်၊ နင်နှစ်ခါပြန် သေစေရမယ်”

မောင်ရှမ်း၊ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ရွှဲနေလေပြီ။ စကားတွေက ဆည်း ရှေ့သွားနေောက်လိုက်မညီတော့၊ ကျွန်ုပ်လည်း မသိကျိုးနွံပြုပြီး

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ မောင်ရှမ်း၊ မင်းကလည်း ဒေါသကြီး ဆိုသနဲ့ ဘာတဲ့ကြားလိမ့်ရပါတယ်၊ သူက ဒီညလာပြီး မင်းတို့ကိုသတ် မယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ သူက ကျွန်တော်တို့ကို လာ သတ်မယ်တဲ့၊ မဖြစ်နိုင်တာဆရာရယ်၊ သူက သေပြီးနေပြီလေ”

“ထားပါတော့ကွာ၊ သူ လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ တကယ်လာ ရင်ငါလည်းမနေရဘူး၊ အဲဒါ အမှန်ပြောတာ”

ထိုစဉ် လေတိုက်သံများ တရှဲရှဲမြည်လာလေ၏။ ခွေးအူသံ

ဆွဲဆွဲငင်ငင် ကြားရလေ၏။ လေတိုက်မှုကြောင့် တံခါးချပ်တွေပင် လှုပ်ခါရမ်းနေလေ၏။

“ဟောဟော ပြတင်းပေါက်မှာ သူလာနေပြီ”

ကျွန်ုပ်က လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဘယ်သူမှ မတွေ့ရပါဘူးကွ၊ မင်းစိတ်ထင်ပြီး စွတ်ပြောနေတာပါ”

“ဟို ဟိုမှာလေ ဆရာရဲ့၊ ဧဟ နင်မလာနဲ့၊ နင့်ကိုပါ သတ်မယ်၊ နှစ်ခါပြန်သေစေရမယ်”

“ကဲပါ မောင်ရှမ်းရယ်၊ စိတ်လျော့လိုက်ပါတာ၊ မင်း သူ့ကို ဘယ်နှစ်ခါသတ်ဦးမလို့လဲ၊ တော်ပါတော့ကွာ”

ကျွန်ုပ်သည် မောင်ရှမ်းအား ပြောဆိုလိုက်ပြီး လက်ခုပ်နှစ်ချက် တီးလိုက်လေ၏။

ဆံပင်ဖားလျားချထားသော ရှမ်းတရုတ် အမျိုးအနွယ်တို့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်နှင့်အတူ တပည့်မောင်သော်အပါအဝင် ရဲတပ်စုဝင်နှစ်ဦးဝင်ရောက်လာလေ၏။

“ဟင် နင် နင် တကယ် မသေဘူးဟုတ်လား” ဟု မောင်ရှမ်းက ပြောလေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှ မောင်ရှမ်းအားအေးဆေးစွာနေထိုင်ပြောလိုက်ပြီး အသံဖမ်း ကက်ဆက်ငယ်ကို ပိတ်လိုက်လေ၏။

“ကဲ မောင်ရှမ်းနဲ့တင်လှ၊ မင်းတို့ ဇာတ်ရည်လည်အောင် ပြောပြမယ်၊ နားထောင်ပေတော့” ဟုဆိုကာ ဇာတ်ရုံခင်းပြုရလေတော့၏။

“မောင်ရှမ်းနဲ့တင်လှနားထောင်၊ မင်းတို့ဟာဘိန်းဖြူရဲ့ ကျွန်တွေဖြစ်နေပြီ၊ ဘိန်းစားဘိန်းသောက်ရဖို့အတွက် ဘာတိုမှမသိဘာကိုမှ မကြည့်တော့ဘူး၊ မင်းတို့ ဆရာကြီးတွေ နိုင်းတိုင်းလုပ်နေရတယ်လုပ်ခ အဖြစ် ဘိန်းဖြူရှုရသောက်ရတယ်ပေါ့”

“နောက်ပြီးမင်းတို့ဆရာကြီးတွေ လုပ်ရပ်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ လူက

ကူး လုပ်ငန်းမှာ မင်းတို့ကဝင်ရောက်ကူညီနေတယ်၊ လူရလူရှာပြီး ဆရာကြီးတွေဆီအပ်တယ်ဆိုပါတော့ကွာ၊ မင်းတို့လည်း ပွဲအဖြစ် ငွေတွေ မြတ်မြတ် သတ်သတ်ရတယ် ဆိုပါတော့”

“ဟဟဟဲ့ ရှမ်းပြည်နယ်တစ်ဝိုက်က အမျိုးသမီး၊ ခုယ်ယောက်ကို မင်းတို့က စည်းရုံးငွေယူပြီး တစ်ဘက်နိုင်ငံမှာ လစာကောင်းကောင်း ရမယ်လို့ မြို့စွယ်တရားဟောခေါ်လာတာလေ၊ မင်းတို့လုပ်ရပ်တွေ မမှန်ကန်ကြောင်းကို အဲဒီ အမျိုးသမီးအဖွဲ့ထဲက မမျိုးမျိုးသွယ်က သိလိုက်တော့တစ်ဘက်နိုင်ငံသွားတဲ့ အမျိုးသမီးတွေကို သူက ကယ်တင်လိုက်တာမို့ မင်းတို့က သူတို့ဆီက ယူထားတဲ့ ငွေတွေကိုပါ မမျိုးမျိုးသွယ်ကပြန်ယူတယ်၊ မင်းတို့ကလဲ မှူးနေကြောင်နေတော့တယ်သိပါလဲ၊ မမျိုးမျိုးသွယ် ယူခဲ့တဲ့ဆိတ်မှာက ငွေတွေအပြင်မှူးသစ်ဆေးပြားတွေ မင်းတို့အခေါ်ရာမပြားတွေပေါ့ကွာ၊ အဲဒါတွေလဲပါခဲ့တယ်”

“ဒါကိုသိတော့ မင်းတို့က ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်း ထွက်ပြီး မမျိုးမျိုးသွယ်ကို လိုက်လုပ်ကြံတယ်၊ အင်း ဒါပေမယ့် မမျိုးမျိုးသွယ်က ဘာမှမဖြစ်ဘဲသူ့ရဲ့ညီမ အမြှာညီမမမျိုးမျိုးနွယ်ကိုတွေ့ပြီး လူမှားသတ်လိုက်ခဲ့တယ်။”

“မမျိုးမျိုးသွယ်ကလည်း မင်းတို့ရန်က ကြောက်ပြီး ပုန်းလွှီးနေတာလေ၊ သူညီမအသတ်ခံလိုက်ရတော့ သူ့မှာ ယူကြိုးမရဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံး ဝိညာဉ်တစ်ကောင်ကိုဖန်တီး၊ ငါတို့နဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်တိုင်တန်းခဲ့တာပါ။”

“မင်းတို့ရဲ့ ဆရာကြီးတွေရော အဖွဲ့ အားလုံးကိုပါ၊ ဖမ်းဆီးမိခဲ့ပြီး ပါပြီကွာ၊ ကဲပါ၊ ငါပြောတာတွေကို မင်းတို့ ဘာများ ချေပချင်သလဲပြောကွာ၊ ပြော”

ကျွန်ုပ်ပြောသမျှကို မောင်ရှမ်းနှင့် လှတင်တို့က မည်သို့မှ ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်း မပြုကြတော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေလေပြီ။

၇၀ ဗုဒ္ဓ ကိုမောင်သန်းဝင်း

ဆိတ်ဆိတ်နေဝန်ခံခြင်းဟူသော ဆိုရပေတော့မည်။

မမျိုးမျိုးသွယ်၏ ငိုကြွေးသံကား ခုခန့်တစ်ခုလုံး လွှင့်ပျံ့နေလေ၏။

“ကျွန်မတို့က တစ်ဘက်နိုင်ငံကိုအထင်ကြီးမိတာ အမှားပါရှင်၊ အဲဒီအမှားက ညီမတစ်ယောက်သေခဲ့သည်အထိ ဆုံးရှုံး ခဲ့ရတဲ့အမှား ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်”

ဟုဖြည့်တမ်းပြီး နောင်တစိတ်ဖြင့် အားပါးတရ ရှိက်ပိုလိုက်လေ တော့၏။

ကိုမောင်သန်းဝင်း

BURMESE
CLASSIC

လပြည့်
လာကုသိသ
စောင့်သော်

ကိုမောင်သန်းဝင်း

လပြည့်လကွယ်ညစောင်းသံ

ကြပ်သည် လူယောင်ဖန်ဆင်းတတ်သလို ရွာကြီးရွာငယ် ပွဲလမ်း၊ ဈေးတန်းများကိုလည်း ဖန်ဆင်းကြသည်ဆို၏။

ထို့ပြင် ကြပ်တို့သည် ဆေးဆရာဆိုသူများကို ညသန်းခေါင်ယံ အချိန်များတွင် ရွာကမိန်းမတစ်ဦး မီးမပွားနိုင်လိုပါ။ လူတစ်ယောက် အသည်းအသန်ဖြစ်နေလိုပါဟု အမောအကောနှင့် လာရောက်ဖမ်းခေါ် တတ်လေ့ရှိကြောင်း လိုက်ပါသွားသော ဆေးဆရာတို့သည်လည်း ဒုက္ခ သူကွရောက်ခဲ့ကြရကြောင်း ကြားခဲ့ဖူးလေ၏။

ယခုရေးသားမည့် ဇာတ်လမ်းသည် ကြပ်အကြောင်းမဟုတ်ပါ။ ကြပ်ကဲ့သို့ လူယောင်ဆောင်ခေါ်ယူတတ်သည့် အကြောင်းအရာဖြစ်လေ၏။ ဇာတ်ကြောင်း ပြောပြသူမှာ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး 'စောင်းချစ်မောင်' ဖြစ်လေ၏။

စောင်းချစ်မောင်သည် စောင်းပညာရှင်များကို လွန်စွာလေ့လာ လိုက်စားပြီး လွန်စွာလည်းတတ်သိသလို စောင်းကိုလည်း နိုင်နင်းစွာပင်

တီးခတ်တတ်ပေ၏။

သူ၏ အံ့ပြောအရစောင်းသည် အခြားတူရိယာများနှင့် မတူဘဲ လွန်စွာသာယာနာပျော်ဖွယ်ရှိ၏။ ပဉ္စသီခတ်စောင်း၏ စွမ်းပကား၊ ဗေလဝ စောင်း၏ သာယာနူးညံ့မှုများ၊ ဥတေနမင်း၏ စောင်းတော် သံကြောင့် အဟိတ်တိရစ္ဆာန် ဖြစ်သည့် ဆင်များသည် ယဉ်ပါးလာခဲ့ပုံ၊ မောင်ရှင်၏ စောင်းသံကြောင့် မိန်းမလှကျွန်းမှ နတ်သမီးဆိုသူများမှ လာရောက် ကရုဏ်ဖြူတူးခဲ့ပုံ၊ စောင်းသံကို ညွှတ်နှုတ်နေမိသော နတ်သမီး များက မောင်ရှင်အားအပြီးအပိုင် ဝိညာဉ်နှုတ်ခေါ်ယူထား လိုက်ပုံတွေကို ကြားသိရတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း ဗဟုသုတများစွာဖြင့်ဘဝင်ကျမိလေ၏။ သူ ပြောပြသော ဇာတ်လမ်းများအနက် စောင်းဆရာကြီးတစ်ဦး၏ ဖြစ်ရပ် သည် ဂန္ထိရဆန်လှပါပေ၏။ သို့ဖြင့် သူ့အား ခွင့်တောင်းပြီး ကျွန်ုပ်မှ ပြန်လည်၍ စီစဉ်ကာ ရေးသားလိုက်ရပါသတည်း။

လွန်ခဲ့သော အနှစ်(၆၀)ကျော်ခန့်က စောင်းပညာရပ်၌တစ်ဘက် တစ်လမ်း တော်တတ်သည့် စောင်းပညာရှင်ကြီး တစ်ယောက်ရှိလေ၏။ ထိုစောင်းဆရာကြီးသည် စောင်းပညာ၌ မည်၍မည်မျှ တော်တတ်ကြောင်း ဖော်ပြရလျှင် ဆုံးအံ့မထင်။ ဆရာကြီး၏ စောင်းညှင်းသံကြားရလျှင် လူသားတွေပင်မက ကျော့ငှက်တိရစ္ဆာန်များ လာရောက်၍ ဝိုင်းဖွဲ့ပျော်မြူး နေကြသည်ဆို၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဆရာကြီး စောင်းပညာသည် မည်မျှ စွမ်းအားကြီးကြောင်း မှန်းဆသိနိုင်ပေလိမ့်မည်ထင်၏။

ဤရွှေဤမျှ ပါရမီ ဓာတ်ခံရှိသော စောင်းဆရာကြီးသည်ကား စကျီနှစ်ကွင်း အလင်းမရပါချေ။ ဆရာကြီး ငယ်စဉ်ဘဝက ရေကျောက် ပေါက်၏။ မျက်လုံးထဲဝင်ရောက် ပေါက်ခဲ့သည်။ ရေကျောက်တွေကြောင့် မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းမရဖြစ်ခဲ့လေ၏။

ဆရာကြီး အရွယ်ရောက်လတ်သော် ဘဝကို အရှုံးမပေးချင်၊

အတတ်ပညာတစ်ခုခုသင်ယူမည်ဟုဆုံးဖြတ်ပြီး စောင်းပညာသင်လေ၏။
နေမနား ညမနား ကြိုးစားသင်ယူခဲ့လေရာ ပါရမီ ဓာတ်ခံကောင်းမှုကြောင့်
ဆိုခဲ့သလို စောင်းပညာရပ်၌ တစ်ဘက်ကမ်းခတ်တတ်မြောက်ခဲ့လေ
တော့၏။

ဆရာကြီးသည် ထိုစဉ်က ကင်းဘဲလ်လမ်း (ယခု ဝါးထပ်ကြီး
ဘုရားလမ်း)ရှိ ခြံကြီးတစ်ခြံတွင် တူသားများဖြင့် နေထိုင်ခဲ့လေ၏။ တပည့်
သားမြေးဆိုသူတွေ လည်း ဆရာကြီး အနီးတွင် ဝိုင်းဝိုင်းလည်
ရှိနေလေ၏။ သည်အတွက်ကြောင့် ဆရာကြီး၏ စားဝတ်နေရေး၊
ကျန်းမာရေးက အစ ပူပင်ကြောင့်ကျစရာ အလျဉ်းမရှိ ဖြစ်နေလေ၏။

ဆရာကြီးသည်စောင်းနှင့်လက်အပြတ်မခံတတ်၊ နေ့စဉ် ညတိုင်း
တီးခတ်နေ၏။ ပညာသေရွာမပါစကောင်းဟုဆိုကာ တပည့်သားမြေး
တို့အား အခကြေးငွေ မယူပါဘဲ သွန်သင်ပြပေးလေလည်း ရှိနေလေ၏။

လပြည့်နေ့ည လေသာဆောင်တွင် ဆရာကြီးသည် စောင်းသံ
ညှင်းညှင်းတီးခတ်နေစဉ် လူရွယ်သုံးဦးသည် ဆရာကြီးထံသို့ ရောက်လာ
လေ၏။ ဆရာကြီးအနီးတွင် ရှိသေ့စွာ ထိုင်ကြလေ၏။

ဆရာကြီးသည် လူစိမ်းများဖြစ်ကြောင်း မှန်းဆသိဖြင့်သိနေ
လေသည်။

“မောင်ရင်တို့ စောင်းသံလာနားထောင်ကြတာလား”

လူရွယ်တို့က ဆရာကြီးအား ပင့်ခေါ်လို၍ လာရောက်ကြ
ကြောင်း တလေးတစား ပြောဆိုလေ၏။

“မောင်ရင်တို့ငါ့မှာ စက္ခုနှစ်ကွင်းအလင်းမရ ဖြစ်နေတာမသိကြ
ဘူးလား”

“ဆရာကြီးကို ကျွန်တော်မျိုးတို့ ညင်သာစွာတွဲလို့ ခေါ်သွား
မှာပါ။ ပွင့်လင်းစွာဆိုရလျှင် ကျွန်တော်မျိုးတို့သည် ရွှေနန်းတော်ဖွား
မင်းညီမင်းသား အဆက်အနွယ်များ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ခေတ်စနစ်တွေ

ပြောင်း နေတော့ကျွန်တော်မျိုးတို့မှာ လျှို့ဝှက်စွာ နေနေခဲ့ကြရပါတယ်။
အစ်မတော် ဖုရားဟာ ဟိုစဉ်က နန်းတွင်းသူတွေရဲ့ အဖျော်ဖြေခံဘဝနဲ့
နေနေခဲ့ရသူပါ။ ညစဉ်ဆရာကြီးရဲ့ စောင်းသံသဲ့သဲ့ ကြားနေရတာမို့၊
ငယ်ဘဝကို ပြန်လည် တမ်းတတာက တစ်ကြောင်း။ သာယာနာ
ပျော်ဖွယ်ရာရှိတဲ့ ဆရာကြီးရဲ့ စောင်းတော်သံကို အနီးကပ်ကြားနားလို
ကြောင်းလည်း ချဉ်ချင်းတတ် ဖြစ်နေမိတာမို့ ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို
ဆင့်ခေါ်တော်မူစေခဲ့တာပါ။”

“ပြီးတော့အစ်မတော်ဟာ နန်းစည်းစိမ်နဲ့လည်းဝေး၊ ချို့တဲ့စွာ
လည်းနေနေရရပြီး ကျန်းမာရေးလည်း သိပ်မကောင်းလှစွာပါဘူး။
ကျွန်တော်မျိုးတို့နဲ့ အစ်မတော်ကို သနားတော်မူရင်ဖြင့် ဆရာကြီးလိုက်ပါခဲ့
စေလိုပါတယ်” ဟု တောင်းပန်တိုးကျိုး ပြောဆိုလေ၏။

သို့ဖြင့် ဆရာကြီးသည် စောင်းကိုပွေ့ပိုက်ပြီး လူရွယ်သုံးယောက်
နှင့်အတူလိုက်ပါသွားလေ၏။ နာရီဝက်ကျော်ခန့် အကြာတွင် ခြံဝင်းကြီး
တစ်ခုထဲသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။ မောင်သံ(၃)ချက် ကြားလိုက်ပြီး တံခါးဖွင့်
သံအဆင့်ဆင့် ကြားရလေ၏။

“အစ်မတော်ဖုရား၊ စောင်းဆရာကြီး ကြွတော်မူလာပါပြီ”

“ဟယ် ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာလိုက်ပါဘိသနဲ့၊ ကဲ ကဲ ဆရာကြီး
ကိုကောင်းမွန်စွာ နေရာထိုင်ခင်းပေးကြပါကွယ်”

ခန်းမဆောင်ကြီးထဲတွင် အလင်းတိုင်များ၊ အမွှေးတိုင်များ
ထွန်ညှိထားလေရာ အမွှေးရန်များကြောင့် ဆရာကြီးစိတ်သည် ကြည်လင်
လန်းဆန်းသွားလေ၏။ နေရာထိုင်ခင်း အထိအတွေ့များကလည်း နူးညံ့
အိစက်နေလေ၏။

ဆရာကြီးသည် သလွန်အထက်တွင်ထိုင်ပြီး စောင်းကို တီးခတ်
လေတော့၏။ တီးခတ်သည့်တေးသွားမှာ ကုန်းဘောင်ဘွဲ့ကြိုးသီချင်းဖြစ်
လေ၏။ စောင်းသံမှာ နူးညံ့ညင်သာလှပြီး တက်ကြွဖွယ်ရာလည်းဖြစ်နေ

လေရာ

“အို သာယာလှပါဘိ၊ နာပျော်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှပါဘိ၊ ဖခမည်းတော်ဖုရားနဲ့ မယ်တော်ဖုရားတို့ကို သတိတရရှိမိပါ့ကွယ်” ဟု ဆိုနှင့်တမ်းတလေ၏။

“အို အစ်မတော်ဖုရား၊ သတိထား ဆင်ခြင်တော်မူပါ၊ ဒါတွေဟာ သင်္ခါရတွေပဲ မဟုတ်လား” ဟု အထိန်းတော်တစ်ယောက်မှ ဖြောင်းဖျပြော ဆိုနေလေ၏။

ခဏအကြာ ဆရာကြီးအားလူရွယ်သုံးယောက်က ညင်သာစွာ တွဲထူ၍ ပြန်ပို့ပေးကြလေ၏။ သို့ဖြင့် ဆရာကြီးသည် လပြည့် လကွယ်ည များစောက်တိုင်း အခေါ်လွှတ်သူတို့နောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေ၏။ ဘုန်းတော်ဘွဲ့ သီချင်းများ၊ ရွှေနားတော်သွင်းတီးခတ်နေရလေတော့၏။ ဒါကိုဆရာကြီးမှ ဘဝင်ကျနေလေ၏။ နန်းတွင်းသူတို့ မင်းညီမင်းသားတို့၏ လေးစားသမှုကို ခံစားနေရသည်ဆိုတော့ ဘဝင်မကျရှိနိုင်ပါမလားပေ။

ဆရာကြီးသည် လပြည့်လကွယ်ညများတွင် ရုတ်တရက်ပျောက် သွားလေ့ရှိသည်ကို တပည့်သားမြေးတို့မှ ရိပ်စားမိလာ၏။ သည်အခါ သတိထားစောင့်ကြည့်မှုပြုကြလေတော့၏။

လကွယ်ညတစ်ည ထုံးစံအတိုင်းပင် စောင်းကိုပွေ့ဝိုက်ပြီး အပြင် သို့ထွက်သွားလေ၏။ တပည့်သားမြေးတို့မှလည်း ဆရာကြီး၏နေအိမ်သို့ မလှမ်းမကမ်းကလိုက်ပါကြည့်ရှုကြလေ၏။ ဆရာကြီး လမ်းလျှောက် သွားပုံမှာ မျက်မမြင်တစ်ယောက်နှင့်မတူ ပြောင်တန်းစွာ လျှောက်လှမ်းနေ ၏။ တစ်စုံတစ်ရာနှင့်တိုက်မိခိုက်မိခြင်းလည်း အလျင်းမရှိပါချေ။ ကင်းဘဲလ် လမ်း(ငါးထပ်ကြီးဘုရားလမ်း)တစ်လျှောက်သွားနေရင်း ဘုရားကြီး၏ မှုန်ဝ အနီးတွင် ရုတ်တရက် ဆရာကြီးပျောက်သွားလေ၏။

တပည့်သားမြေးတို့မှ ဆရာကြီးအား စိုးရိမ်စိတ်များဖြင့် လိုက်လံ ရှာဖွေရာ စောင်းသံသဲ့သဲ့ကြားလိုက်လေ၏။ စောင်းသံကြား

ရာလိုက်ရှာ ကြရင်းဆရာကြီးကို အံ့သြစွာတွေ့ရလေတော့၏။

ဆရာကြီးသည် ငါးထပ်ကြီးဘုရား၏ စောင်းတန်းနံဘေးရှိ အုတ်ဂူအထက်တွင် မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်၍ စောင်းကိုတီးခတ်နေလေ၏။

တပည့်သားမြေးတို့မှလည်း ဆရာကြီးအား ဖျောင်းဖျခေါ်ယူခဲ့ လေ၏။

ဒီကိစ္စသည် သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်၊ မည်သို့ဆိုစေ ဆရာကြီး အတွက်မိုးရိမ်ရ၏။ မိမိတို့၏ ဆရာကြီးတစ်ဆူဖြစ်နေ၍ မည်သို့ ပြောဆိုရ မည်မသိကြတော့။ အင်္ဂါရဝ ဖြစ်မှာမိုးရသည်။ သည်တော့ ဆရာကြီး၏ ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ ဦးပွင်းထံ လျှောက်ထားတိုင်တည်ရလေ တော့၏။

ဦးပွင်းမှ အိမ်သို့ကြွရောက်ကာ

“ကဲ ဒကာကြီး ဖြစ်စဉ်တွေကို ပြောပါဦး”

“တင်မိဘုရား တပည့်တော်အား ဆွေတော်မျိုးတော်တို့မှ ဆာရောက်ပင့်ခေါ်ပါတယ်ဘုရား၊ သူတို့ရဲ့ခန်းမဆောင်ကြီးထဲမှာ တပည့် တော်နန်းတွင်းနဲ့ ယတ်သက်တဲ့ ကြိုးညီချင်းတွေ တီးခတ်ပေးရပါတယ်။ တပည့်သားမြေးတို့ကြောင့်အဖြစ်မှန်ကို သိရပါတယ် ဘုရား၊ ရိုးရိမ်စိတ် သည်း ဖြစ်နေမိပါတယ် ဘုရားဟုဆရာကြီးမှလျှောက်ထားပြောဆိုလေ၏။

“ကဲ ဒကာကြီး ဘာမှမရိုးရိမ်နဲ့ဘုန်းကြီးစီစဉ်စရာတွေ လုပ်ပေး ခယ်” ဟုမိန့်ကြားပြီး ဦးပွင်းသည် ခြံကိုပတ်ပြီး ပရိတ်တော်များ ဆုတော် လေ၏။ ပရိတ်ရေးများလည်းပတ်ဖြန်းလေ၏။ တပည့်သားမြေး တို့အားလည်း လပြည့်လကွယ်ရက်များတွင် အထူးပြုလုပ်ပြီး ဆရာကြီး အား စောင့်ကြည့်မှု ပြုရန်မှာကြားလေ၏။

ဦးပွင်းမှာကြားသည့်အတိုင်း တပည့်သားမြေးတို့မှလည်း ဆာလေပတ်မ်း ဆောင်ရွက်ကြလေ၏။ ဆရာကြီးအားလည်း ညစဉ် တစ်ကြိမ် ကြည့်ရှုနေကြလေတော့၏။

ဦးပွင်း၏ အစီအမံကောင်းမှုကြောင့် ဆရာကြီးအား မည်သူ
တွေကမှ လာခေါ်ယူမှု မရှိကြတော့။ လပြည့်လကွယ်ရက်များတွင်
ခြံပြင်တစ်ဝိုက် ချေးအူသံသံသံ ကြားနေရ၏။

ဆရာကြီးသည်ညစဉ်တိုင်းစောင်းကိုတီးခတ်နေ၏။ တစ်နံ
တစ်ရာကို လွှမ်းဆွတ်တမ်းတနေသယောင်ရှိ၏။ စောင်းတီးရင်းက နားစွင့်
နေတတ်၏။ ခေါင်းမော့အကဲခတ်နေသယောင်လည်း ပြုတတ်လေ၏။

ညစဉ် လေသာဆောင်၌ တီးခတ်နေမှုကြောင့် ဆရာကြီးသည်
အဆုတ်အအေး ပတ်လေတော့၏။ အသက်အရွယ်လည်း ထောက်လာ
ပြီဖြစ်သော ဆရာကြီးသည် တပည့်သားမြေးတို့မှ အထူးကြပ်မတ်ကုသ
ပါသော်လည်းဆရာကြီးကား တောင်မကျော်နိုင်တော့။ ဘဝတစ်ပါး
ပြောင်သွားလေတော့၏။ တပည့်သားမြေးတို့မှ ဆရာကြီး ကွယ်လွန်သွား
သဖြင့် လွန်စွာငိုကြွေးကြလေတော့၏။

စောင်းချစ်မောင် ပြောပြသည့် ဆရာကြီး၏ ဇာတ်လမ်းသည်
ဤတွင်နိဗ္ဗိတံလေ၏။

စောင်းဆရာကြီး၏ ဇာတ်လမ်းသည် ယုတ္တိတန်သည်ဟု ကျွန်
ကားမထင်မိချေ။ စောင်းသံကို အမွမ်းတင်ပြီး ဖွဲ့နွဲ့၍ ဇာတ်ကွက်ဆံ
ထားသည်ဟု သုံးသပ်မိလေ၏။ ငါးထပ်ကြီးဘုရားစောင်းတန်း နံဘေးတွင်
ဆွေတော်မျိုးတော်များ၏ အုတ်ဂူများရှိသည်ကတော့ အမှန်ဖြစ်လေ၏။
ဆွေတော်မျိုးတော်ဟု ထည့်သွင်းပြောဆိုမှုသည်လည်း မကောင်းလှပေ။
အခြားဝိညာဉ်ကောင်များကဆွေတော်မျိုးတော်အဖြစ် ဟန်ဆောင်ခေါ်ယူ
လည်းဖြစ်လျှင်ဖြစ်နိုင်ချေသေး၏။ ကြပ်ကောင်တွေသည်လည်း ဤ
အယောင်ဆောင် မန်ဆင်းတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ပဉ္စသိင်္ခနတ်စောင်း၊ ဓမ္မလူဝ စောင်းတော်တို့၏ စွမ်းပကား
ကျွန်ုပ်ဖတ်မှတ်ခဲ့ဖူးလေ၏။ ယုံကြည်ပါဇော်။ ဥတေနမင်း၏ စောင်းသံ
ဆင်များကိုယဉ်ပါးစေခဲ့ခြင်း၊ မောင်ရှင်၏စောင်းသံကြောင့် နတ်များ

ဝိညာဉ် နှုတ်ခေါ်ယူထားလိုက်မှုသည်လည်း မှတ်တမ်းပြုထားမှုရှိနေ
သေး၏။

မည်သို့ဆိုစေ၊ ငါးထပ်ကြီးဘုရားဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် လပြည့်
လကွယ်ညများ၌ စောင်းသံသံသံ ကြားနေရဆဲဖြစ်ကြောင်း လူပြော
သူပြောရှိနေသည်ကတော့အမှန်တည်း။

ကိုမောင်သန်းဝင်း

၈၃

တောင်ကြီးထောင်မှတောက်ခေါက်သံ

ဌာနဆိုင်ရာ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးအဖွဲ့ဝင်များ ဖြစ်ကြသော ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကြီးနှင့် ပန္နလေးမြို့များသို့ အမှုစစ်ဆေးရန် မီးရထားဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်မှာ ထောင်ပိုင် အဆင့်တစ်ဦးသာဖြစ်ပြီး၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ကျွန်တော်နှင့်ဒုတိယ ထောင်ပိုင် ဦးဘုန်းမော်တို့ဖြစ်ကြပါသည်။

ပထမဦးစွာ တောင်ကြီးမြို့နယ်၊ ထီးခန်း၊ ဘန်ကန်းစခန်းသို့ ဦးတည်ပါသည်။ ထိုစခန်းတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော ထောင်မှူး ဦးအေးလွင်ဆိုသော အရာရှိတစ်ဦးမှာ (၇) ရက်မျှနေ့တစ်ရက်တွင် ရဲဘက် သုံးဦးနှင့်အတူ ဈေးသွားဝယ်ရာမှ အရက်မူးလွန်၍ ဈေးလွန်ကျန်ခဲ့ပြီး ရဲဘက်များ ပြန်လာ၍ စခန်းတာဝန်ခံအား တိုင်ကြားသောအမှု ဖြစ်ပါသည်။ စခန်းမှအရာရှိများလိုက်ရှာရာ အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် မူးယစ်ရမ်းကားနေ သဖြင့် စခန်းသို့ပြန်ခေါ်လာပြီး ရာထူးချထားသောအမှု

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဖြစ်ပါသည်။

မည်သည့်အဆင့် ဝန်ထမ်းမဆိုတာဝန်ချိန်အတွင်း အရက်
သေစာမှူးယစ်သောက်စားရမ်းကူးခြင်းအတွက် အကျဉ်းထောင်ဥပဒေ
အပိုဒ် ၅၄(၁)အရ အပြစ်ရှိသဖြင့် ထိုအရာရှိအား (၆)လ ရာထူးချထား
လိုက်ပါသည်။ (၆)လပြည့်၍ ထိုအရာရှိအား ရာထူးပြန်ပေးရန် အကြောင်း
ထားသော်လည်း မန္တလေးထောင်စုညွှန်ကြားရေးမှူးရုံးမှ ထီးခန်းဘန်ကန်း
စခန်းသို့ဆက်လက်အကြောင်းကြားခြင်း မရှိသဖြင့် ရာထူးချထားခြင်း
ခံရသောထောင်မှူးဦးအေးလွင်မှ ရုံးချုပ်သို့တိုင်ကြားသောအမှုဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် ထီးခန်းဘန်ကန်းစခန်း၌ (၃)ရက်ခန့်
နေထိုင်၍ ဦးအေးလွင်အမှုမှ သက်သေများ အရာရှိများ၊ ရုံးအဖွဲ့ဝင်များအား
စစ်ဆေးပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့ဖြစ်သော ကော်ဖီခိုက်ပျိုးပင်များ လျှာထား
ချက် မပြည့်မီဘဲ လျှော့နည်းနေသောအမှုအား ထပ်မံစစ်ဆေး ရပြန်ပါ
သည်။ ထီးခန်းနှင့်ဘန်ကန်းစခန်းမှ စခန်းနှစ်ခုပေါင်းထားခြင်းဖြစ်ပြီး
ကျယ်ပြန့်သော လွင်ပြင်ကြီးဖြစ်ပါသည်။ မြေမှာထုံးကျောက်မြေဖြစ်ပြီး
နွေအခါတွင် ရေရှားသောဒေသ ဖြစ်ပါသည်။ ကော်ဖီပင်များမှာ
စခန်းအနီး ပတ်ဝန်းကျင်၌သာ ဖြစ်ထွန်းပြီး စခန်းနှင့်ဝေးသော
နေရာများတွင် ကျွီးတိုးကျွတ်ဖြင့် ဖြစ်ထွန်းမှုမရှိပါ။ ဒေသခံတောင်သူများ
စိုက်ပျိုးကြသော သနပ်ပင်များနှင့် ကြံပင်များမှ လွန်စွာဖြစ်ထွန်းပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိသောအချိန်မှာမိုးတွင်းကာလဖြစ်၍
ချောင်း၊ မြောင်း၊ အင်းအိုင်များတွင် ရေဖွေးနေပါသည်။ ထုံးကျောက်
မြေဖြစ်၍ ရေမှာ ထုံးရောင်ဖြူဖွေးနေပါသည်။ သောက်သုံးရန် မသင့်တော်
သဖြင့် စခန်းအတွက်သောက်သုံးရန် ရေအားအဝေးတစ်နေရာသို့
ထွန်စက် နောက်တွဲယာဉ်ကြီးဖြင့် နေ့စဉ်သွားရောက် ခပ်ယူရပါသည်။

အမှုများအား စခန်း၌ပင် လက်နှိပ်စက်ရိုက်၍ သက်ဆိုင်သူ
များအား လက်မှတ်ရေးထိုးစေပြီးနောက် ယူဆောင်ခဲ့ကြပါသည်။ သုံးသပ်

ချက်များကိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရုံးချုပ်ရောက်မှ ဥပဒေနှင့်အညီ
အဖွဲ့ဝင်များ တိုင်ပင်ဆုံးဖြတ်ပြီး အထက်သို့ တင်ပြရမည်ဖြစ်ပါသည်။

အပြန်တွင် တောင်ကြီးထောင်စခန်းသို့ ဝင်ကြပါသည်။ ထို
အချိန်က တောင်ကြီးထောင်စခန်းမှာ ကြံစိုက်ပျိုး သောစခန်းကြီး
တစ်ခုသာဖြစ်ပြီး တောင်ကြီးထောင်ဆောက်လုပ်ရန် စီစဉ်ဆဲ ကာလ
ဖြစ်ပါသည်။ တောင်ကြီးမြို့ အထွက်တွင် တည်ရှိပါသည်။ စခန်း
တာဝန်ခံမှာ ဒုတိယ ထောင်ပိုင် ဦးကျော်သွင်ဖြစ်ပါသည်။

တောင်ကြီးထောင်စခန်းတွင် ရဲဘက် ရိက္ခာလျှော့နည်းမှုနှင့်
အကျဉ်းသားကိုစွဲ များအတွက် တိုင်တန်းချက်ရှိသဖြင့် ကျွန် တော်တို့အဖွဲ့
မှာအထက်က ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ဝင်ရောက်စစ်ဆေးရန် ဖြစ်ပါသည်။

ထောင်ကြီးထောင်စခန်းမှာ ဆူးကြိုးစခန်းဖြစ်ပြီး အကျဉ်းသား
အိပ်ခေါင်များနှင့် ဝန်ထမ်းအိမ်ယာများ ဧည့်ဂေဟာတို့ကိုတော့ သစ်သား
ခင်း၊ သစ်သားကာပြီး သွပ်မိုးထားပါသည်။ ထီးခန်းဘန်ကန်း စခန်းမှာ
ဝန်ထမ်းထရံကာတဲ့အဆင့်သာ ရှိပါသည်။

ထောင်ပိုင်အိမ်နှင့် ဧည့်ဂေဟာမှာကပ်လျက်ရှိပြီး ဧည့်ဂေဟာမှာ
ယာယီအဆောက်အဦဖြစ်ဟန်ရှိပြီး ပျဉ်ခင်း၊ ပျဉ်ကာ၊ သွပ်မိုးထားသော
(Hall)ခန်းကြီးဖြစ်ပါသည်။ ပေ (၂၀)ပတ်လည်ခန့်သာကျယ်ဝန်းပါသည်။

ရေချိုးခန်း၊ မီးဖိုချောင်နှင့် အိမ်သာတို့ကိုတော့ ဒုတိယနှင့်ဆောက်
လုပ်ထားပါသည်။ ခုတင်များလည်း မရှိသဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌သာ
ဖျာခင်း၍ အိပ်ကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ငိုးကာလဖြစ်သော်လည်း တောင်ကြီးမြို့မှာ အေးချမ်းလှပါသည်။
ဥနေစောင်းသည်နှင့် တောင်ကြီးထောင်စခန်းမှ ဒေသခံအရက်မျိုးစုံဖြင့်
ဓညခံရန် ဧည့်ဂေဟာ ဘုရားစင်ရေတွင် ပြင်ဆင်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်မှ ဧည့်ဂေဟာတာဝန်ခံ ဝန်ထမ်းအား

“မောင်ကျော်ဝင်းရေ ဘုရားစင်ရေမှာမကောင်းပါဘူးကွာ၊

နေရာရွှေရအောင်ပါ။

“ဆရာရေညှင်ကောက ယာယီ ဆောက်လုပ်ထားတာဆိုတော့ ဒီနေရာမှာပဲ စားကြသောက်ကြတာ ထုံးစံဖြစ်နေပါပြီ”

“အေးကွာအရင်က ညှပ်သည့်တွေတော့ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ငါကတော့ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ မသောက်ချင်ဘူးကွာ၊ သိသာသိစေ မမြင်စေနဲ့ ဆိုသလို ဟိုဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာပဲ သောက်ကြရအောင်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ဘယ်နားရိုင်းရွှေမလဲ”

“ဟိုနားကွာ အလယ်ခန်း၊ အနောက်ဘက်နေရာလေး”

“ဆရာ အဲဒီနေရာမကောင်းဘူး ထင်တယ်”

“ဟ ဘာဖြစ်လို့လဲ အဲဒီနေရာပဲလွတ်တာ၊ နောက်ခန်းကလည်း အိမ်သာရေချိုးခန်း အတက်အဆင်းကြီး၊ ခေါင်းရင်းခန်းမှာလည်း အိပ်ရာ တွေခင်းထားလို့ နေရာလွတ်မှမရှိတာ မင်းအမြင်ပဲလေ”

“ဆရာ ပရလောကအကြောင်းယုံလား”

“ယုံတာမယုံတာနဲ့ ဆိုင်လို့လား”

“ကဲ ဆရာရေ ဒါဆိုရင်ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင် ကိုကံချွန် လုပ်လိုက် ရအောင်”

“အေး လုပ်ကွာ အဲဒီမှာပဲ ထိုင်ကြရအောင်၊ ကဲ ဝိုင်းရွှေမလဲ”

သို့နှင့် ကျွန်တော်ညွှန်ပြသောနေရာ ကလေးသို့ ဝိုင်းရွှေကြပြီး စားသောက်ကြပါတော့သည်။

စားသောက်နေကြချိန်တွင် ကျွန်တော်မှ

“မောင်ကျော်ဝင်းရေ သည်နေရာက ဘာဖြစ်လို့လဲကွ ပြောစမ်း

ပါဦး”

“အန္တရာယ်တော့ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ညကျရင်တော့ ဆရာကို ပညာပေးပါလိမ့်မယ်”

“အေး ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ငါလည်း ထောင်လုပ်သက် (၁၀)

နှစ်ကျော်လာပါပြီ၊ တစ်ခါမှ မတွေ့ကြုံဘူးလို့ ကြံချင်ပါရဲ့ကွာ”

“အောက်မှာ တောင်ပို့ကြီးတစ်ခုရှိတယ်ဆရာ၊ ဒီအပေါ်မှာ ည အိပ်တာတို့၊ အရက်သောက်တို့ကို မကြိုက်ဘူးဆရာ”

“အယ်သူက မကြိုက်တာလဲကွာ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူးဆရာ၊ တောင်ပို့ကြီးက မကြိုက်တာလို့ပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့”

မြန်မာပြည်တောအနှံ့တောင်အနှံ့ ပတ်လာသူဖြစ်သဖြင့် ပရ လောကမှ ခြောက်လှန့်ခြင်းများကို မယုံကြည်ခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် တောင်ကြီး မြို့၏ အအေးဓာတ်ကြောင့် ဓောစီးစွာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ပါသည်။ လျှပ်စစ်မီး လည်းမရှိသဖြင့် အင်ဂျင်မီးပိတ်သည်နှင့် တချိုးတည်းအိပ်ရာဝင်ပြီး အိပ်ပျော် သွားပါတော့သည်။

အိပ်ပျော်နေစဉ်ပင် အသံတစ်ခုကြောင့် ကျွန်တော်အိပ်ပျော် ရာမှလန့်နိုးလာပါသည်။ သေချာစွာ နားထောင်ကြည့်ရာ မကျေမနပ်ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ တောက်ခေါက်နေသံဖြစ်ပါသည်။ တန်းစီ၍ အိပ်ပျော် နေကြသူများမှအိပ်မက်ထဲတွင်ယောင်၍ တောက်ခေါက် နေသည် ထင် သဖြင့် ခြင်ထောင်များအတွင်းသို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် တစ်ဦးချင်းလိုက်လံ ကြည့်ရှုရာ၌လည်းဟောက်သံကလွဲလို့ ထူးခြားချက် မရှိပါ။ သို့နှင့် အသေအချာ နားစွင့်ကြည့်ရာညဦးပိုင်းက ကျွန်တော်တို့အရက်ဝိုင်းဖွဲ့၍ စားသောက်သော နေရာကြမ်းမြင့်အောက်မှ လာသော အသံဖြစ်ကြောင်း သိရပါတော့သည်။

ကျွန်တော်အိပ်မက်အောက်သို့ဆင်းပြီး ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးကြည့်ရာ တောင်ပို့ကြီးကိုသာတွေ့ရပြီး၊ အသံပျောက်သွားပါသည်။ တောက်ခေါက် သံမှာ ကျွန်တော်အနောက်ဘက် ရေချိုးခန်းအတွင်း ရောက်ရှိသွားပြီး ပြင်းထန်စွာ တောက်ခေါက်နေပြန်ပါသည်။ ရေချိုးခန်းတံခါးအား ခြေထောက်နှင့်ဆောင်ကန်ဖွင့်ပြီး မီးထိုးကြည့်ရာ ဘာမှမတွေ့ရဘဲ၊

အသံမှာ ဘေးချင်းကပ် အိမ်သာခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိသွားပြန်ပါသည်။

“တောက်”

ဤတစ်ခါ တောက်ခေါက်သံမှာ ကျွန်ုပ် တော်ထံမှ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တော်လည်း အတော်ဒေါပွနေပါသည်။ အရက်ကလေး ဝင်ထားသဖြင့် သွေးကြွကာ သတ္တိလည်းကောင်းနေပါသည်။

ထို့ကြောင့် “ဟေ့ မှောင်ထဲက တောက်ခေါက်မနေနဲ့ကွ၊ သတ္တိရှိရင်ထွက်ခွဲ” ဟုဆိုပြီး အိမ်သာတံခါးအား ဝန်းခံနေအောင် ခြေနှင့်ကန်၍ ဖွင့်လိုက်ပြန်ပါသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်ရာ ဘာမှထူးခြားချက်မတွေ့ရပါ။ သို့နှင့် အိမ်သာထဲဝင်၍ အပေါ့အပါးသွားပြီးနောက်

“မင်းနေရာအပေါ်မှ တမင်သက်သက် ထိုင်နေတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဘုရားခန်းမှာ အရက်သောက်ရတာ မတင်တယ်လွန်းလို့ကွ၊ ငါတို့ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေပဲ၊ ဗုဒ္ဓဘုရားကလွဲလို့ငါတို့ဘာမှမကိုးကွယ်ဘူး၊ မကြောက်လန့်ဘူး။ သိပြီလားဟေ့”

ဟုတစ်ဦးတည်း အရှူးလိုအော်ပြောမိပါသည်။ နားလည်ဟန်တူပါသည်။ တောက်ခေါက်သံမကြားရတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်တော်လည်း ဘုရားဝတ်ပြု အမျှအတန်းဝေ၍ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ရာတချိုးတည်း အိပ်ပျော်သွား ပါတော့သည်။

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ဝိညာဉ် ခရီးသည်

ကျွန်ုပ်နှင့် သည်မြို့ကလေးသည် ကျွမ်းကျွမ်းဝင်ဝင် ရင်းရင်းနှီးနှီးမဟုတ်ချေ။ အစိမ်းသက်သက်သာသာ ဖြစ်သည်။ သို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ်နှင့် ပတ်သက်ခဲ့သော ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ထဲထဲဝင်ဝင် ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည်မြို့ကလေးရောက်ရှိခဲ့ရသည်က အချိန်အခါ မဟုတ်ချေ။ ညအချိန်ပဲ ဖြစ်လေသည်။ ကြည့်လေ၊ ကျွန်ုပ် စီးလာသော ခရီးသည်ကားဂိတ်ထိုးဆိုက်ချိန်တွင် ကျွန်ုပ်လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက် မိသည်။ မှတ်မှတ်ရရ ညဆယ့်တစ်နာရီအချိန် ဖြစ်လေသည်။

ကားပေါ်ပါခရီးသည်များ အလျှိုလျှိုဆင်းသွားသည်ကို ကြည့် ရင်း ကျွန်ုပ်ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေမိလေသည်။ ခက်နေသည်က လောလော ဆယ်ဒီမြို့ကလေးတွင် တည်းခိုခန်း ရှိမရှိ စုံစမ်းလိုသော်လည်း အသွား အလာရှင်း လူရှင်း၍တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်ကားပေါ်မှဆင်း၍

ပတ်ဝန်းကျင်သို့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကားဂိတ်အနီးရှိ ဈေးဆိုင်များ ပိတ်ထားသော်လည်း မီးရောင်လွဲလွဲဖြင့် ထူးထူးခြားခြား ဖွင့်ထားသော လက်ဖက်ရည် ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ကိုတွေ့လိုက်ရ၍ ကျွန်ုပ်အားရှိ သွားမိလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လေးတွင် အချိန်ဖြုန်း၍ မိုးလင်းမှတည်းခိုခန်းတစ်ခုခု ရှာဖွေ၍ ကျွန်ုပ်ကိစ္စကို စနည်းနာရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးဆီသို့ ထွက်လာမိလေသည်။ ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဆိုင်အတွင်းတွင် လက်ဖက်ရည်သောက်သူများ မရှိတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ခုံလွတ်ပေါင်းများစွာထဲမှ လမ်းမဘက်သို့ ကျောပေး ကာနီးစပ်ရာ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ဆိုင်ထဲမှ အဘိုးအို တစ်ဦးထွက်လာကာ ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်လေသည်။

“မောင်ရင်လေး ဘာသောက်မှာလဲ၊ ဘာမှမသောက်လည်း ထိုင်လို့ရတယ်”

ပျူဘွားပြောဆိုသော အဘိုးကြီးစကားသံကြောင့် ကျွန်ုပ် ဝမ်းသာသွားမိလေသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဟု ဆိုသော်လည်း အခင်း အကျင်းက ထည်ထည်ဝါဝါ မဟုတ်ချေ။ သာမန်ဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်ဟု ဆိုရချေမည်။

“ကော်ဖီပူလေး တစ်ခွက်ရရင် သောက်မယ်၊ ပြီးတော့ဆိုင်မှာ ရှိတဲ့မုန့်တွေချပေးပါအဘ”

“ကော်ဖီတော့ ပူပူမရဘူးမောင်ရင်၊ ရေနွေးက အေးလောက်ပြီ မုန့်ကတော့ အင်း... ရှိတန်ကောင်းပါရဲ့ မောင်ရင်ကံပဲ”

အဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို တုန့်ပြန်ပြော၍ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ကာ ကော်ဖီဖျော်နေလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ခရီးသွားလျှင် မဖျောက်နိုင်သော အကျင့်တစ်ခုရှိလေသည်။ တမင်းမစားဘဲ ကော်ဖီပူနှင့်မုန့်ကိုသာ စားသောက်တတ်သည်အကျင့်ပင်။ ကျွန်ုပ်ဆိုင်ထဲသို့ ကြည့်လိုက်မိလျှင်

မမျှော်လင့်သော မြင်ကွင်းကြောင့် အံ့သြသွားမိလေသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး၏ အတွင်းကျကျ ကောင်တာပေါ်တွင် ထိုင်နေသော မိန်းကလေးသည် ကျွန်ုပ်ကို စူးရှသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ဟန်မပျက်ဘဲအဘိုးကြီး ချပေးသော ကော်ဖီအေးအေးနှင့်မုန့်ကို တဖြည်းဖြည်း စားသောက်နေစဉ်။ 'ဒင် ဒင် ဒင်' ဟူသော နာရီထိုးသံကြောင့် ကျွန်ုပ် ကော်ဖီသောက်ရင်း အလွန်စိုးရိမ်သွားမိသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒီဗြိုလေးတွင်အသိအကျွမ်း မရှိသော ကျွန်ုပ်အဖို့ တစ်ညတာကျောခင်းစရာရှိဖို့ အခက်အခဲဆုံး ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်စားပွဲခုံနှင့် မနီးမဝေးတွင် ထိုင်၍ ဆေးပေါ့ လိပ်ကိုဖွာကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ လာမည့်ဧည့်သည်ကို မျှော်ရင်း ငိုက်မြည်းနေသော အဘိုးကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

"အဘကို စကားလေးတစ်ခွန်းကို မေးချင်လို့ပါ"

"အင်း"

ကျွန်ုပ်၏ မေးသံကို အဘိုးကြီးသည် ဆေးပေါ့လိပ်ဖွာရင်း အရေး မပါသည့်ဟန်ဖြင့် အင်းလိုက်သံကြောင့် ကျွန်ုပ်အလိုလို စိတ်ပျက်သွားမိ လေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်စိတ်ပျက်နေလို့ မဖြစ်ချေ။ လောလောဆယ် သည်မြို့ကလေးတွင် ပထမဆုံးစကားပြောခွင့်ရသော အဘိုးကြီးကို ကျွန်ုပ် မိတ်ဆွေအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်မိလေသည်။

"ကျုပ်မသိလို့မေးပါရစေ၊ ဒီဗြိုကလေးမှာ ဧည့်သည်တွေ အတွက် တည်းခိုခန်းကောင်းကောင်းရှိလား အဘ၊ ကျုပ်က အချိန်မဲ့မှ ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ဦးပါ"

"ဟတ် ဟတ် ဟတ်"

အဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်စကားသံ အဆုံး မဆီမဆိုင် သရော်လိုက်သောအသံကြောင့် ကျွန်ုပ်အဘိုးကြီးကို ဒေါသဖြစ်မိသွားသည်။

အဘိုးကြီး သည်ဆေးပေါ့လိပ်ကို အားရပါးရဖွားရှိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်ကို လူထူးလူဆန်း သဖွယ်ကြည့်နေသည်။

"တည်းခိုခန်း ကောင်းကောင်းရှိတော့ မောင်ရင် ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"ကျုပ် ဒီညကျောခင်းစရာ တစ်နေရာရဖို့ အရေးကြီးနေလို့ပါ အဘရယ်၊ အဲဒါကြောင့် မေးမိတာပါ စိတ်မရှိပါနဲ့"

"စိတ်မရှိပါဘူးမောင်ရင်ရယ်၊ မောင်ရင်ဆိုင်ထဲ ဝင်လာကတည်းက ကျုပ် အကဲခတ်မိပါတယ်၊ မောင်ရင်ဟာ အဘတို့မြို့ရဲ့ ဧည့်ခန်းမုန့် သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်မောင်ရင်ကိုကူညီဖို့ ကျုပ်ကူညီရာရောက် မရောက် ရှုပကွဏာကြည့်နေတာ"

"ချာ"

"မဗျာနဲ့ မောင်ရင်၊ မောင်ရင်လို့ပဲ ညအိပ်ညနေ အခက်အခဲရှိလို့ အကူအညီတောင်းလို့ အဘ အကူညီပေးလိုက်တာများပြီ၊ အဲဒီကူညီမှုကို အသုံးချခဲ့လို့ အဘတို့မြို့ကလေးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာညစ်နွမ်းအောင် လုပ်ခဲ့ကြတယ် မောင်ရင်"

"ကျုပ် ဒီလောက် ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့လောက်တဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရား မရှိပါဘူး၊ ခု ဒီဗြိုကလေးလာတဲ့ကိစ္စက"

"မောင်ရင်လာတဲ့ကိစ္စက အဘနဲ့မဆိုင်ပါဘူး၊ အဘကမြို့ခံလေ၊ ဧည့်သည်ဖြစ်တဲ့ မောင်ရင်ကို အဘကူညီနိုင်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ အဘ ကူညီတာကို မောင်ရင် လက်ခံနိုင်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား"

"ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် အဘ၊ ခုလိုကူညီမယ်ဆိုတာနဲ့ သိပ် ကျေးဇူးတင်သွားပြီအဘ"

"ဒါဆို သွားကြစို့ မောင်ရင်"

အဘိုးကြီးပြောပြောဆိုဆို ဆိုင်ပြင်သို့ထွက်သွားသည်။ ပြီးဆိုင်ထဲ သို့ဝင်ပြီးမှ ပြန်ထွက်လာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်သည်

ကျသင့် ငွေကို စားပွဲခုံပေါ်တင်ပြီး ကောင်းတာဆိုသို့ အကြည့်ရောက် သွားမိသည်။

ကြည့်လေး၊ ကျွန်ုပ်ကိုစူးစမ်းသောအကြည့်နှင့်အတူ ကြည့်နေ သည့်မိန်းကလေး၏ ထူးခြားမှုကြောင့် ကျွန်ုပ်ရင်ထဲအတွေးရောက်မိသော် လည်းကျွန်ုပ်ကိုစောင့်နေသော အဘိုးကြီးကြောင့်ဆိုင်ထဲမှ ကမန်းကတန်း ထွက်လိုက်မိလေသည်။

“လာ မောင်ရင်၊ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့၊ ဒီအချိန်ဆို အဘတို့မြို့ ကလေးက မီးပိတ်ချိန်ပဲ၊ အင်း မောင်ရင်လေး အဘနဲ့ တွေ့ရတာ ဟောချာ၊ ဒုက္ခပါပဲ”

အဘိုးကြီးကစကားပြောရင်း ရုတ်တရက် ညည်းတွေးလိုက်သော အသံကြောင့် ကျွန်ုပ်ပတ်ဝန်းကျင်သို့ အလျင်စလို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ပိန်းပိတ်မောင်နေသော ညနှင့်အတူ တဖြည်းဖြည်း တိုက်ခတ်လာသော လေပြင်းက လမ်းဘေးရှိ သစ်ပင်ကြီးငယ်များကို ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားအောင် တိုက်နေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် လင်းလက်လာသော လျှပ်စီးရောင်ခြည် တန်းနှင့်အတူ မိုးခြိမ်းသံက ပေါ်လာပြန်သည်။

“အရေးကောင်းအရာပေါ့ပြီနဲ့ တူတယ် မောင်ရင်ရေ၊ ဒီပုံ အတိုင်း ဆိုမကြာခင် မိုးသည်းသည်းမည်းမည်း ရွာမှာကျိန်းသေပဲ”

“မိုးရွာရင် ကောင်းတာပေါ့၊ အဘရယ်၊ မိုးအေးအေးနဲ့ အိပ် လိုက်ရရင် အိပ်မက်ကောင်းကောင်းမက်မှာ”

“မောင်ရင်လေးကအိပ်ခြင်းဒုက္ခစစ်စစ်ကို သိမှမသိဘဲ အိပ်စက် ခြင်းဆိုတာ တစ်ခဏသေချင်းပဲ မောင်ရင်”

“အင်း အဲဒီသေခြင်းကို ကျုပ်ရှာနေတာ ခုမှတွေ့တယ်၊ သိပ် ကျေးဇူးတင်တယ်အဘ”

ကျွန်ုပ်၏စကားသံကို အဘိုးကြီးသည် မတုန်ပြန်ဘဲ ရှေ့မှ သွက်လက်စွာ သွားနေ၍ ကျွန်ုပ်မိအောင်လိုက်ခဲ့ရလေသည်။ ထိုစဉ်

မိုးက တဖွဲဖွဲ ရွာလာ၍ ကျွန်ုပ်အခက်တွေ့သွားမိလေသည်။

“အင်း ဒီအချိန်မှာ ဆောင်းစရာတစ်ခုခုလေးပါရင် ကောင်းမှာ၊ ခုတော့ မိုးမိရင်များမယ်၊ များရင်ပြုစုမယ့်အဖော်ရှာရမယ်၊ ဒီအတိုင်းဆို အဖော်ရှိဖို့ မလွယ်ပါလား”

“ဘာအဖော်များလဲ မောင်ရင်လေးရဲ့၊ အဖော်ဆိုတာ မလိုပါဘူး ကွယ်၊ တကယ့်အဖော်ကကံဉာဏ်ပီရိယပဲ မဟုတ်လား၊ လူတွေကနီးရက် နဲ့ အတွေးချော်ပြီး ဝေးနေကြတာ လာမောင်ရင်လေး မြန်မြန်မိုးသိပ် ကြီးလာရင်မလွယ်ဘူး”

အဘိုးကြီးက ပြောပြောဆိုဆို လမ်းမကြီးဘေးမှ ခွဲထွက်သွား သော လမ်းညွှန်သံသို့ ဝင်သွားသည်။ အတန်ကြာသောအခါ အဘိုးကြီး သည် မောင်ထံတွင်တွေ့ရသော အိမ်ကြီးကိုပြလိုက်ပြီး

“မောင်ရင်လေးကို အဘကူညီနိုင်တာက ဒီအိမ်ကြီးပဲ၊ မောင်ရင် ဒီတစ်ညတည်းခိုနိုင်တယ်၊ မိုးအေးအေးနဲ့ အိပ်မက်ကောင်းကောင်းမက်၊ ဖို့သာပြင်တော့၊ ဟောဒီမှာ သော့၊ ဒါက လိုရမယ်ရ မီးခြစ်နဲ့ဖယောင်းတိုင် အဘဆိုင်မြန်မြန်ပြန်ဦးမှ ဖြစ်မယ်၊ ဟောဒီအိမ်ကြီးဘေးက အပေါ်ထပ်ကို တက်တဲ့လှေကားရှိတယ်၊ အဘပြန်မယ်”

အဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်လက်ထဲသို့ သော့တစ်ချောင်းနဲ့အတူ မီးခြစ်နှင့် ဖယောင်းတိုင်ပေး၍ မောင်ထံထွက်သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မောင်ကြီးမည်းမည်းတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော အိမ်ကြီးကို ကြည့်၍ ကြောက်ရွံ့သလို ခံစားမိသော်လည်း အားတင်းလိုက်မိလေသည်။ ကျွန်ုပ် သည် ပထမဆုံးလေကွယ်ရာသို့ဝင်ပြီး ဖယောင်းတိုင်မီးထွန်းပြီး အခန်း တံခါးသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ကြီးမားသော ကြေးသော့ခလောက်ကြီးထဲသို့ သော့သွင်း၍ ဖွင့်လိုက်မိလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကြီးမား၍ အလွန်ရှေးဆန်သော နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး အပေါ်ထပ်ဝယ် ကျွန်ုပ်အဖို့ ကျောခင်းစရာတစ်နေရာအတွက် အဓိက ဖြစ်၍ အသင့်တွေ့ရသော အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

‘ကဗျီ’ ဟူသော အခန်းတံခါးပွင့်သံနှင့်အတူ ကျွန်ုပ် ဖယောင်းတိုင်မီး အလင်းရောင်ဖြင့် ကြည့်လိုက်မိရာ အခန်းတစ်ခန်းလုံး ပင့်ကူအိမ်မျှင်များ နှင့်အတူ ဖုန်တက်နေသော ကြမ်းခင်းပေါ်တွင် ခုတ်င်အိုတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကြာကြာဆိုင်းမနေတော့ဘဲ၊ ခုတ်င်ပေါ်ရှိ ဖုန်များကို ခါချလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ အသင့် ပါလာသောပုဆိုးကိုခင်းကာ ကျောပိုးအိတ်ကိုမိ၍ ကျောခင်းချလိုက်မိ သည်။

တစ်နေ့တာလုံး ကားစီးလာခဲ့ရ၍ စိတ်ပင်ပန်း၊ လှုပ်မန်းမှုနှင့် အတူကျွန်ုပ်နှစ်ဦးကွာ အိပ်ပျော်သွားနိုင်သော်လည်း ကျွန်ုပ်နေသော အခန်းကိုကြည့်၍ အိပ်ရန် မဝံ့မရဲ ဖြစ်သွားမိလေသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် ဒီဗြို့ကလေးတွင် ဧည့်စိမ်းဖြစ်၍ သတိစိန်ယ ထားနိုင်မှ ကျွန်ုပ်လာရင်းကိစ္စချောမွေ့မည်မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့်

ကျွန်ုပ်သည် ဖယောင်းတိုင် မီးငြိမ်းသတ်ပြီးမှောင်ထဲတွင် ငိုက်မြည်း နေမိသည်က မည်မျှအချိန်ကြာ ဖြင့်ခဲ့သည်မသိ။

အိမ်ကြီးအပြင်ဘက်တွင် အငြိုးတကြီး ရွာချနေသော မိုးသံက အိမ်ကြီးအနီးပေါ်သို့ တဖျောင်းဖျောင်း ကျနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ထိုမိုးပေါက်သံ နှင့်အတူ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လိုက်သော လေပြင်းတစ်ချက် နှင့်အတူရောထွေးပေါ်လာသော ထူးခြားသော အသံကြောင့် ကျွန်ုပ်နားစွင့် မိလျက်သားဖြစ်နေမိသည်။

လေရောဂိုးပါ ငြိမ်သက်သွားသော်လည်း ထူးထူးခြားခြား ကြားလိုက်ရသော အသံကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် လျင်မြန်စွာခုတ်င်အောက်သို့ ဝင်ပုန်းလိုက်မိသည်။ ကျွန်ုပ် မပုန်း၍မဖြစ်ချေ။ ကျွန်ုပ်တစ်ညတာ အိပ်စက်ရန် ဒီအိမ်ကြီးသို့ လိုက်ပို့သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ အဘိုးကြီး၏ ပဟေဠိဆန်သော စကားသံများက ကျွန်ုပ်နှလုံးသားထဲတွင် သံမှိုစွဲထား သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ခုတ်င်အောက်မှပုန်းရင်းကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ နားကပ်၍ ထောင်နေစဉ် ကျွန်ုပ်အခန်းဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်လာသော ခြေသံကို ကြားနေရလေသည်။ လောလောဆယ် ကြုံတွေ့ရသော အဖြစ်က ကျွန်ုပ်အဖို့ အကူအညီရရန် မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့နေလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်အား ရန်မှသူဖြစ်ပါက ခုခံရန် လက်နက် တစ်ခုတစ်ခုမပါရှိခြင်းကြောင့်ပင်။ ထို့ကြောင့်ကျွန်ုပ်သည် ခြေသံကို နားစွင့် ဦးဖြစ်လာမည် အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ရန်အတွက် ဇောရွေးများ အလိုလို ပြန်လာလေသည်။

ထိုစဉ် ခြေသံသည် ကျွန်ုပ်အခန်းဝတွင် ရပ်လိုက် ပြန်သွားလိုက် နှင့်ကြားနေရ၍ ကျွန်ုပ်သည်နောက်ဆုံး အကြံမရသဖြင့် ခြေဖွပြီး တံခါးနား

သို့တိုးကပ်ပြီး ကျွန်ုပ်ထွက်ပေါက်ရှာနေမိသည်။ ကျွန်ုပ်ထွက်ပေါက် မရှာလို့ မဖြစ်ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့မသိဘဲမသိ အိမ်ကြီးတွင် တစ်ညတာ တည်းခိုခွင့်ရမိ သည်ကမ္ဘာ့နေပြီလား။ ပြီး ကျွန်ုပ်အလျင်စလိုနိုင်သော ပေါ့ဆမှုကြောင့် အခန်းတံခါးကို ဂျက်မထိုးမိဘဲ စေ့ထားမိခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ် 'ကျီ' ဟူသော တံခါးတွန်းပွင့်သံနှင့်အတူ ရုတ်တရက် ပေါ်လာသော ဓာတ်မီးရောင်မှုန့်ငါးဝါးက အခန်းထဲသို့တိုးဝေ့၍ ပေါ်လာ လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အခန်းတံခါးဘေးတွင် ကျောပေးရင်းဓာတ်မီး ရောင်ထိုးပြီး အတင့်ရဲစွာဝင်လာသောသူကိုအကဲခတ်လိုက်မိသည်။ ဓာတ်မီးရောင်သည် ကျွန်ုပ်ကျောခင်းခဲ့သော ခုတင်ဆီသို့ ထိုးကျသွား သည်။

“ဟင် ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

မမျှော်နိုင်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာသော စကားသံကြောင့် ကျွန်ုပ် အလွန်အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။ ထိုထွက်ပေါ်လာသော အသံက ကျွန်ုပ်နားတွင် ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။ ကျွန်ုပ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်မဖြစ်ချေ။ ကျွန်ုပ် တဖြေဖြေ ခံစားခဲ့ရသောဝေဒနာအပူမီးက ကျွန်ုပ်နုလုံးသားကိုချွေဖြုတ်နေ သည့်အလား ခံစားလိုက်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့်ကျွန်ုပ်သည်ကြာကြာဆိုင်းမနေဘဲ ရသည်အခွင့် အရေးကိုယူပြီး ကျွန်ုပ်ကို ကျောပေးပြီး ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့် ရှာဖွေနေသော သူကိုရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး တံခါးဘေးမှအမှတ်မထင် တွေ့လိုက် သောတုတ်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်မိလေသည်။

“ခုတ်”

“အား”

ကျွန်ုပ်၏ ပြင်းထန်သောရိုက်ချက်နှင့်အတူ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။ အတန်ကြာသည်အထိလှုပ်ရှားမှုမရှိ၍ ကျွန်ုပ်သည် ဖယောင်းတိုင်မီးထွန်းပြီး ကြည့်ရိုက်မိစဉ် ‘ဟာ’ ဟူသော ကျွန်ုပ်ပါးစပ်မှ အာမေဍိတ် သံအလိုလို ထွက်သွားမိလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် တွေ့ခဲ့သော ကောင်တာတွင် ထိုင်နေသည့် မိန်းကလေးမျက်နှာနှင့် တူနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းပင်။

ကျွန်ုပ်၏ တုတ်ချက်ဖြင့်လဲနေသော မိန်းကလေးကို အသက် မသေဘဲမေ့နေသည် အဖြစ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကမန်းကတန်း အိမ်ကြီးပေါ်မှ အပြေးဆင်းလိုက်မိလေတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ မောင်ရင်လေး။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ရလို့ အိပ်ရေးဝလာပြီနဲ့တူတယ်”

ကျွန်ုပ်တည်းခိုခဲ့သော အိမ်ကြီးထဲမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်လမ်းပေါ်သို့ ပြေးထွက်လာစဉ် ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသော အသံကြောင့် တုန်လှုပ်သွားမိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကြည့်လိုက်ရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ အဘိုးကြီး ဖြစ်နေသည်ကို အားတက်သွားမိလေသည်။

“ဪ အဘပါလား”

“မောင်ရင်လေးကြည့်ရတာ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ဘယ်ရရ ကြုံခဲ့ရပြီနဲ့ တူတယ်။ အင်း၊ မောင်ရင်လေးကို အဘပြောဖို့ ကျန်နေခဲ့တယ်ကွယ့်။ ဒီအိမ်ကြီးက လူမနေတာကြာစော့ သရဲခြောက်တတ်တယ်”

‘ဗျာ ဒီအိမ်ကြီးက သရဲခြောက်တယ် ဟုတ်လား အဘ’

“ဟုတ်တယ် ဒီအိမ်ကြီးက ပိုင်ရှင်တွေ မရှိတာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာပြီကွယ့်။ အိမ်ကြီးနဲ့ဆက်စွယ်တဲ့ သူတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး နောက်ဆုံးအဘကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ဖို့ အပ်ထားကြတာ။ အဘ

မောင်ရင်ကို စိတ်မချလို့လာကြည့်တာ မောင်ရင်လေးမအိပ်တော့ဘူးလား

“မအိပ်တော့ပါဘူးအဘ၊ ကျုပ်အိပ်ရေးပေါပြီ၊ ကျုပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပဲ ခိုးလှမ်းအောင် ထိုင်စောင့်တော့မယ် အဘ”

ကျွန်ုပ်သည် လောလောဆယ်ဆယ် အိမ်ကြီးမှ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ကိစ္စများကို ထိန်ချန်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက်သို့ ထွက်လာမိလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်ရှိသည့်တိုင် ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ရန် ခြေလှမ်းတွန့်ဆုတ်နေမိလေသည်။ ကြည့်လေ ကျွန်ုပ်ကို မမြင်ဖူးသည့် အလား၊ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသော ကောင်တာရှိ မိန်းကလေးမျက်နှာကို တွေ့လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“မောင်ရင်လေး အဘ ကော်ဖီဖျော်လိုက်မယ်၊ ဟင်း ဘာတွေ လို့လဲ၊ မောင်ရင်လေး ကြည့်ရတာ အထိတ်တလန့်ရှိလိုက်တာ”

“ဟို ဟို”

“ဪ အဘစဉ်းစားမိပြီ၊ အဘသမီးလေးကို ကြည့်ပြီး မောင်ရင်လေး အံ့သြနေပြီနဲ့ တူတယ်၊ အင်း၊ အဘသမီးလေးက ဓမ္မာလာကတည်းက ကုသိုလ်ကံဆိုးရှာပါတယ်ကွယ်၊ ဒုက္ခိတဘဝလေး ဖြစ်နေရှာတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘယ်မှမသွားမလာနိုင်ဘဲ ကုလားထိုင်နဲ့နေရတာ အဘက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အဖော်ရအောင် ထိုင်ခိုင်းထားရတယ်”

အဘိုးကြီးစကားကြောင့် ကျွန်ုပ် အတွေးရောက်သွားမိသည်။ အဆိုကျွန်ုပ်အသက်ကို ခန့်ရှာခဲ့သော အိမ်ကြီးဆီမှ မိန်းကလေး။ ကျွန်ုပ်သည် စဉ်းစားရောက်သော်လည်း လောလောဆယ် လွတ်လပ်၍ အန္တရာယ်ကင်းသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို သဘောကျနေမိသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကော်ဖီကိုသောက်ရင်း၊ ဓမ္မဆက်မချည်ခရီးကို ဆဲစ ကောက်မိလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် သည်မြို့

ကလေးကိုလာရောက်ခြင်းသည် အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ် အိပ်မက် အရသာခွဲသည်ဆိုလျှင် မည်သူမျှ ယုံနိုင်ကြမည် မဟုတ်ချေ။

ကျွန်ုပ်ဘဝတွင် အချစ်ခင်ဆုံးသော ညီလေးတစ်ယောက်ရှိခဲ့ လေသည်။ ကျွန်ုပ် ညီလေးသည် မိဘများ ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက်ပိုင်း ကျွန်ုပ်အပေါ် အစ်ကိုကြီးလို ချစ်ခင်လေးစားသော်လည်း ကျွန်ုပ်သွန်သင် ဆုံးမ၍ မရနိုင်သောအကျင့်များ စွဲကပ်လာခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

အပေါင်းအသင်းများပြီး ဆုံးသောဘဝသို့ ရောက်ရှိကာ သုံး ပြုန်းမှုကြောင့် ကျွန်ုပ်မိဘများထားခဲ့သော အမွေပစ္စည်းများ ကုန်ဆုံးခဲ့ လေသည်။ နောက်ဆုံး အစ်ကိုကြီးဖြစ်သော ကျွန်ုပ်ကိုပါ ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ပေးလွန်း၍ ကျွန်ုပ်သည် ညီလေးဒဏ်မခံနိုင်ဘဲ တစ်ဗျီတစ်ရွာသို့ ပြောင်း ရွှေ့အခြေစိုက်ကာ အတွေ့မခံနိုင်ဘဲ ဇာတ်မြှုပ်နေထိုင်ခဲ့ရလေသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ် တစ်နှစ်တွင်ကျွန်ုပ်ညီလေးဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်ဝမ်းသာသွားမိသော်လည်း ကျွန်ုပ်ကြာကြာဝမ်းမသာ နိုင်ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်ညီလေးသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ လူကိုယ်တိုင် မရောက်ရှိဘဲ၊ အိပ်မက်ထဲမှရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ သည်။ ကျွန်ုပ်ညီလေးသည် ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့တွေ့ခြင်း ချုံ့ပွဲချိုင့်ကြွေးရင်း

“အစ်ကိုကြီး ညီလေးကိုကယ်နိုင်ရင် ကယ်ပါ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ညီလေးကို မိန်းမတစ်ယောက်က လှည့်စားပြီး အိမ်ကြီးထဲမှာ ထားတယ်၊ ပြီးတော့ ညီလေးပစ္စည်းတွေကိုလည်း သူတို့နှစ်ယောက် ခွဲဝေယူပြီး ညီလေးကို ညီလေးကို”

ဆိုနှင့်ကြေကွဲစွာ ပြောဆိုပြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ထိုအိပ်မက်မက်ခြင်းကို ကျွန်ုပ်လုံးဝယုံကြည်သူ မဟုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ်ညီလေး တစ်နေရာရာရောက်ရှိပြီး ကျွန်ုပ် သတိရစွဲလန်း၍ အိပ်မက်မက်ခြင်းသာ

ဖြစ်မည်ဟုထင်ကာ နေခဲ့မိလေသည်။ သို့သော်ကျွန်ုပ်ထံသို့ ယခင်အိပ်မက် ပေးသည့်အတိုင်း သုံးလေးခါဆက်တိုက် အိပ်မက်ပေးသောအခါ ကျွန်ုပ် မယုံကြည်လို့ မဖြစ်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် သည်မြို့ကလေးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်ညီလေးပေးသောအိပ်မက်ထဲမှ အိမ်ကြီးနှင့်သူတို့နှစ် ယောက်ဆိုသော အိပ်မက်အတိုင်းအိမ်ကြီးကဘယ်မှာလဲ၊ သူတို့နှစ်ယောက် ကဘယ်သူလဲ၊ ပြီး ထူးထူးခြားခြား မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ ကျွန်ုပ်သည် ညီလေးစောကြောင့် ထွက်လာခဲ့သော်လည်း အမှန်စင်စစ်ကောက်ရိုးပုံထဲ အပ်ကျပျောက်သည်နယ်အစရာရန် ခက်နေမိသည်။

“မောင်ရင်လေးမိုးလင်းရင် ဘယ်မှာတည်းဆိုမိမိတ်ကူးထားလဲ”

ကျွန်ုပ်အတွေးတွင် မည်မျှ မျှောနေမိသည်မသိ။ အဘိုးကြီး အမေးစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ အဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို စတင်တွေ့ဆုံစဉ်ကလိုပင် ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးခိုတလူလူ ထွက် အောင်မှာရှိပြီး ကျွန်ုပ်ကို စူးစမ်းသလို ကြည့်နေသည့် အကြည့်အောက် ကျွန်ုပ်စိတ်မလုံမလဲ ဖြစ်သွားမိလေသည်။

“ဒီတစ်ညအတွက်တော့ ခုလိုအဘကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်၊ တည်းခိုဖို့အတွက်မိုးလင်းမှာ ဆုံးဖြတ်တော့မယ် အဘ၊ ဘာပြုလို့ လဲဆိုတော့ ကျုပ်ဒီမြို့ကလေးရောက်ရောက်ခြင်း ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြုံရလို့ပဲ အဘ”

“ဘာ မောင်ရင်လေးက ဒီမြို့ကလေးမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ တွေ့ရတယ် ဟုတ်လား၊ မောင်ရင်လေးအတွေးမှားပြီနဲ့ တူတယ်၊ အဘတို့ မြို့ကလေးမှာ ဘာမှထူးထူးဆန်းဆန်း မရှိပါဘူး၊ အင်း မောင်ရင်လေးကို ပြောပြရင်ယုံပါလားမသိဘူး၊ ဟောစကားကောင်းနေလိုက်တာ လက်

ဖက်ရည်သောက်မယ် ဖောက်သည်တွေတောင်လာပြီ၊ မောင်ရင်လေး လိုတာရှိ ရင်ပြော အဘရောင်းလိုက်ဦးမယ်”

အဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်အနားမှ သွက်လက်စွာထပြီး လက်ဖက် ရည်မှာသူများအလိုကျ ကိုယ်တိုင်ဖျော်ပြီး စားပွဲထိုးနေသည်ကို တွေ့လိုက် ရလေသည်။ မကြာမီ ကျွန်ုပ်စောင့်ကြည့်နေသော မိုးပင်တစ်စတစ်စလင်းခဲ့ လေပြီ။ အဘိုးကြီးဆိုင် အတွင်းလူများ ပြည့်လျှံသွားပြီး လက်ဖက်ရည် မှာသံ မန့်မှာသံများက ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ညကအဖြစ်အပျက်များကို သတိရပြီး အဘိုးကြီး ကိုနှုတ်မဆက်တော့ဘဲ ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးဆီသို့ ထွက်လာမိလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည်လမ်းမကြီးမှ အတန်ငယ်လျှောက်ပြီး တွေ့လိုက်ရသော လမ်းသွယ်ကလေးထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ထိုလမ်းသွယ်ထဲတွင် လူနေ အိမ်များကျယ်ပြီးခြံကြီးများသာ ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပတ်ဝန်းကျင် သို့ ငေးမောရင်းလျှောက်လှမ်းခဲ့ရာ၊ ကျွန်ုပ် ညက ရောက်ခဲ့သော ရှေးဟောင်း အိမ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးသည် သစ်ပင်ကြီးများ အုံ့ဆိုင်းထား သောခြံကြီးအလယ်တွင် ထီးထီးမားမား တွေ့လိုက်ရသလို တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးကို ကြည့်ရင်း အလိုလို ကျောချမ်းသွားမိလေသည်။ ထိုစဉ် ထိုခြံကြီးထဲမှ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်ုပ် မင်သက်မိသွားမိလေသည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော ရှေးဟောင်းခြံကြီးအတွင်းမှ ရုတ် တရက်ထိုးဟောင်းလိုက်သောခွေးသံသံနှင့်အတူ အမှတ်မထင်တွေ့လိုက် ရသော မျက်နှာကြောင့် ကျွန်ုပ်ပိုင်သွားမိလေသည်။ မိန်းကလေးတစ်ဦး သည်သံကြီးချည်နှောင်ထားသော ခွေးကြီးကို ဆွဲလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ

သလိုမူလက သည်းသည်းမည်းမည်း ဟောင်နေသော ခွေးကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်သည်တွင် မဟောင်ဘဲ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“ဘာကိုစွဲရှိလို့လဲ၊ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ”

“ဗျာ”

မိန်းကလေး၏ ခက်ထန်သော အမေးစကားကြောင့် ကျွန်ုပ် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့ချေ။ ကျွန်ုပ်သည် မိန်းကလေးကိုတစ်လှည့် အိမ်ကြီးကိုတစ်လှည့်ကြည့်၍ အံ့အားသင့်နေမိသည်။ ကျွန်ုပ် အံ့အား သင့်မှုကို အကင်းပါးစွာ သတိပြုမိသော မိန်းကလေးက ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်၍

“ဒီခြံကြီးထဲမှာ ဘာတွေ ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ့ရလို့ ရှာနေတာ လဲ၊ ကိုသုအဲဒီကမောင်ကြီး”

“ကျုပ်တန်ဖိုးမရှိတဲ့အရာကို ရှာနေတာပါ၊ မိန်းကလေး”

“ရှင် တန်ဖိုးမရှိတဲ့အရာ ဟုတ်လား၊ မောင်ကြီးစကားက ထူးဆန်း လှချည်လား”

“ထူးဆန်းဆို မိန်းကလေးချေ၊ အဲဒီ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ အရာက ကျုပ်ဘဝအတွက် တန်ဖိုးဖြတ်လို့မရတဲ့ အရာဖြစ်နေလို့ပါ”

ကျွန်ုပ်၏ စကားသံနှင့်အတူ ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်ပြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသောမိန်းကလေးသည် ခွေးကြီးကိုဆွဲ၍ ခြံကြီး အတွင်းသို့ လျင်မြန်စွာ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ် သည် အိမ်ကြီး အနေအထားနှင့် ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်ကို မှတ်သားပြီး ပြန်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုမြို့ကလေးတွင် ရက်ကြာကြာ ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲမိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့် ဆုံတွေ့ပြီး အကူအညီပေးမှု ကြောင့်ကျွန်ုပ်သည် ထိုမြို့ကလေးတွင် ဆက်နေနိုင်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ် အမှတ်မထင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များက ကျွန်ုပ်ညီလေး အိပ်မက်ပေးသည့်အတိုင်း နီးစပ်မှုရှိနေ၍ အဖြစ်မှန်ကိုသိရန် ကျွန်ုပ် ဆုံးဖြတ် ချက်ချလိုက်မိလေသည်။

တစ်ည ကျွန်ုပ်နှစ်ဦးနှစ်ဦးခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်သွားမိစဉ် ကျွန်ုပ် ညီလေးသည် ဝမ်းသာအားရမျှောက်နှာဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို အိပ်မက်ပေး ပြန်လေ သည်။

“အစ်ကိုကြီး ရန်လုံကိုတွေ့အောင်ရှာ ညီလေးအဖြစ်ကို ရန်လုံ က ပြောပြလိမ့်မယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ညီလေး စကားသံအဆုံး ကျွန်ုပ်မေးမည်ပြင်ခိုင်း ညီလေးသည် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်မက်မှထုတ်တရက်လန့်နိုးသွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သည်မြို့ကလေး

ရှိ ရန်လုံကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှာနိုင်လျှင် လမ်းစပျောက်နေသော သဲလွန်စကိုရလိမ့်ဖြစ်၍ ဝမ်းသာသွားမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် နေ့စဉ်မပြတ် ကျွန်ုပ်စတင်ဆုံခဲ့သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ အဘိုးကြီးနှင့် မိန်းကလေးကိုလည်းကောင်း၊ ရှေးဟောင်း အိမ်ကြီးဆီသို့လည်းကောင်း တိတ်တဆိတ် စုံစမ်းနေမိလေ သည်။

တစ်နေ့ကျွန်ုပ်သည် ထိုမြို့ကလေး မနီးမဝေးရှိ တောင်ကုန်း လေးပေါ်မှ တည်ထားသော စေတီအိုလေးရှိရာသို့ သွားရောက်ကာ ပန်းကပ်ခြင်း၊ ဆီမီးကပ်ခြင်း၊ စေတီအိုလေးအတွင်း တံမြက်လှည်းခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်ညီလေးအတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုနေမိလေသည်။ ထိုစဉ် ခွေးဟောင်းသံ စူးစူးပါးပါးသံကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် စေတီအိုလေးဘေးရှိ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကို ဖြတ်ကျော်၍ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

ကျွန်ုပ်တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အရာက ထူးဆန်းနေပေသည်။ ခွေးကြီးတစ်ကောင်သည် တောင်ကုန်းဘေးရှိ လျှို့မြောင်ကြားသို့ ကြည့် ကာသည်းကြီးမည်းကြီး ဟောင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ကျွန်ုပ် သည် ထူးခြားစွာ ဟောင်နေသော ခွေးကြီး၏ အပြုအမူကို စူးစမ်းလို၍ လျှို့မြောင်ဘက်ရှိရာသို့ သွားရန် လှုပ်ရှားလိုက်စဉ်

“ရန်လုံ ရန်လုံ ပြန်လာခဲ့၊ ဘယ်သွားမလို့”

မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ခေါ်သံကြောင့် ကျွန်ုပ်အံ့အား သင့်ကာ ချုံနွယ်ကြားတွင် ပုန်းအောင်းရင်း ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ကျွန်ုပ် ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးတွင် ဆုံခဲ့သော မိန်းကလေးဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့လိုက် ရပေသည်။

ကျွန်ုပ်ညီလေး အိပ်မက်အရ ရန်လုံအမည်ရှိ ခွေးကြီးကို တွေ့

လိုက်ရ၍ ကျွန်ုပ်ဝမ်းသာသွားမိသော်လည်း ရန်လုံသည်ခွေးတစ်ကောင် ဖြစ်နေ၍ ကျွန်ုပ်များစွာ အခက်တွေ့နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မိန်းကလေးနှင့် ခွေးကြီးရန်လုံ မတွေ့စေရန် စေတီအိုလေးပေါ်သို့ တက် လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်ညီလေးအတွက်လုပ်ငန်းများကို အကွက်ချတွေးနေမိ လေသည်။

“ဟင်း မောင်ရင်လေးပါလား။ မောင်ရင်လေး ဒီမြို့က အပြန်ပြန် သွားပြီထင်နေတာ အဘအများပဲ။ ခု မောင်ရင်လေးဘယ်မှာ တည်းသလဲ၊ အဘက မောင်ရင်လေးကို စကားတွေအများကြီး ပြောချင်တာ မပြော လိုက်ရဘူး။ ခုမှပဲ စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောရတော့မယ်”

ကျွန်ုပ်သည် မြို့ကလေးရောက်သည်မှာ မကြာမြင့်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ် တစ်ခါပူးပူး မတွေ့မကြုံပူးသော ခေါင်းဖြူအဘိုးကြီး၏ စကား ကြောင့်သာပြောရမှန်း မသိတော့ချေ။ ထိုခေါင်းဖြူအဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ် ကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ကာပြောနေသည် ထူးခြားနေလေ သည်။

“ကျုပ်ပြန်မလို့ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဒီမြို့လေးက မပြန်ပါနဲ့လို့ ဆွဲထားတယ်လေ၊ ဒါကြောင့်ကျွန်ုပ် မပြန်နိုင်တာပါ”

“ဘာမောင်ရင်လေးကိုမပြန်ဖို့ ဘယ်သူက ဆွဲထားလို့လဲ ပြော စမ်းပါဦး”

“ကျုပ် ဒီမြို့ကလေးက နာရီမဆိုင်းဘဲ ပြန်ချင်ပါတယ်၊ ဒီမြို့ လေးမှာ ကျုပ်နေရတာ ကျုပ်အသက်ကို ဖက်နဲ့ထုပ်ထားရသလို မလုံခြုံ ဘူး။ ဒါကြောင့် ပိုပြီးလုံခြုံအောင် ဒီစေတီအိုလေးက ဖရပ်ဖျက်မှာ ကျုပ်နေနေရတယ်”

“နို့ နေစမ်းပါဦး။ မောင်ရင်လေး အသက်ကို ဖက်နဲ့ ထုပ်ထားရ

သလိုမလုံခြုံဘူးဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဒီလိုပါ အဘရယ်၊ ကျုပ်က ဧည့်သည်လေ၊ ဧည့်သည် ဆိုတော့ ကျောင်းစရာညနဲ့က ဝါရမိတ္တူကျ ကျနေလို့ပါ”

“ဘာကွ ဝါရမိတ္တူဟုတ်လား၊ မောင်ရင်”

“ဟုတ်ပါတယ်အဘ၊ ကျုပ်အတွက်ဝါရမိတ္တူက မကောင်းရက် မဟုတ်လား”

“ဒါဆို မောင်ရင်လေးနဲ့အဘက မိတ်ဘက်မဟုတ်တော့ဘူး၊ ရန်ဘက်ဆိုတာ ကျိန်းသေသွားပြီ”

“ဗျာ အဘနဲ့ ကျုပ်ကရန်ဘက်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါဗျာ ဟုတ်ပါ၊ မောင်ရင်လေးပဲ ပြောတယ်လေ၊ ဧည့်သည်နဲ့ညက ဝါရမိတ္တူကျတယ်ဆို ဟုတ်လား၊ အဘနာမည် လည်း မှတ်ထား၊ ဦးဝါရ၊ အင်း ပိတ္တူ၊ ပိတ္တူ၊ ဒီနေ့အထိ ရှိနေတုန်းပါလား၊ ကဲ သေဖို့သာပြင်တော့ မောင်ရင် ဒီတစ်ခါတော့”

ခေါင်းဖြူအဘိုးကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆို သွက်လက်စွာဖြင့် ခါးကြားမှထိုးလာသော ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်၍ ကျွန်ုပ်ကို ထိုးသတ်ရန် သတ်ကွင်းရှာနေလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဒီအသက်အရွယ်ထိ အသတ် အပုတ်၊ အထိုးအခုတ် ဝါသနာပါသူမဟုတ်ချေ။ ယခု အသက်ဘေးနှင့် ကြုံတွေ့ရသောအခါ ကျွန်ုပ်တုန်လှုပ်ချောက်ခြားကာ ချွေးစေးများပင် ပြန်လာလေသည်။

သို့သော် ဟန်ကိုယ့်ဖို့ဆိုသောစကားအတိုင်း ကျွန်ုပ်ခုခံရန် စိတ်ကူးဉာဏ်ထုတ်နေမိလေသည်။ ခေါင်းဖြူအဘိုးကြီးသည် နီမြန်း ခက်ထန်သော မျက်နှာဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို မလိုလားသောအကြည့်၊ ခါးသီး သောအကြည့်နှင့်အတူ တကယ်ထိုးသတ်မည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ခေါင်းဖြူ

အဘိုး ကြီးစိုက်ကြည့်ပြီး သွေးတိုးစမ်းလိုက်မိလေသည်။

“အဘ ကျုပ်ကို တကယ်သတ်တော့မှာလား၊ စဉ်းစားပါဦး အဘရယ်၊ လူ့အသက်တစ်ချောင်းဆိုတာ ကယ်ကောင်းပါတယ်၊ ပြီးတော့ အဘက ဒီမြို့ခံလေး၊ ဧည့်သည်ဖြစ်တဲ့ ကျုပ်ကိုခုလိုစားနဲ့ကူညီတာ မောင် ပါဘူး အဘ”

“ဘာကွ မောင်ရင်လေးက ဧည့်သည် ဟုတ်လား၊ မောင်ရင် လေးမလှည့်စားနဲ့၊ အရင်တစ်ခါတုန်းက မောင်ရင်ကြောင့် အဘ အရှက် ရခဲ့တာ၊ မမေ့နိုင်ဘူး၊ အင်း မိတ္တူ မိတ္တူ အပြတ်ရှင်းဆွဲတာတောင် မပြတ်သေးဘူး၊ ခုတော့ အပြတ်ရှင်းနိုင်ပြီဗျေကွ”

ခေါင်းဖြူအဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ် စကားသံကြောင့် ပိုပြီး ခေါသ ထွက်လာဟန်တူသည်။ စားမြောင်ကို ဝှေ့ယမ်းပြနေသည်က အသည်း ယားဖွယ်ပင်။ အသက်နှင့်မမျှ သန်စွမ်းကာ စားကိုကျင်လည်စွာ ကိုင်ပြီး ကျွန်ုပ် အသက်ကိုချွေရန် သတ်ကွင်း ရှာနေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းဖြူ အဘိုးကြီးလက်တွင်းသို့ အသက်မအပ်လိုပေ။ ကျွန်ုပ်သေသွားလျှင် ကျွန်ုပ် ညီလေး အဖြစ်မှန် ပျောက်ကွယ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်မိလေသည်။

ထိုစဉ် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်က ယခုနိုင် ဖွယ်ရာကြော့ ခဲ့ရလေသည်။ ရန်လိုဆိုသောခွေးကြီးသည် ရုတ်တရက် စေတီ အိုလေးပေါ် သို့ အပြေးတက်လာပြီး ကျွန်ုပ်ကိုတစ်လှည့် ခေါင်းဖြူအဘိုးကြီးကို တစ်လှည့်ကြည့်နေသည်က အသည်းယားဖွယ်ရာပင်။ ရုတ်တရက် စားမြောင်ကိုင်၍ ကျွန်ုပ်အသက်ကို ရန်ပြုနေသော ခေါင်းဖြူအဘိုးကြီး ထံသို့ တဟုန်ထိုးပြေးဝင်ကာ ကိုက်ခဲလေသည်။

“ဟာ ရန်လို ရန်လို မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ရန်လို ပြန် ပြန် အား ကိုက်ဦးကွာ၊ တောက်”

ခေါင်းဖြူအဘိုးကြီးသည် ခွေးကြီးရန်လို၏ မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုက်ခဲမှုကြောင့်ကျွန်ုပ်ကိုမေ့လျော့ကာ ခွေးကြီးရန်လို ကိုက်ခဲမှုမှလွတ်ရန် စားဖြင့် အဆက်မပြတ် ထိုးလိုက်လေသည်။ ခွေးကြီးရန်လိုသည် စားဒဏ်ရာကြောင့် ဒေါသဖြစ်ပြီး ခေါင်းဖြူအဘိုးကြီးကို အပြေးတကြီး မလွှတ်ဘဲ ကိုက်ခဲ ဆွဲယမ်းနေသည့်မြင်ကွင်းက မြင်တွေ့ရသူ ကျွန်ုပ်အဖို့ ကြောက်သီးထဖွယ်ရာ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ငူငူကြီး ရပ်နေမိလေသည်။

“ဟင်း ရန်လို ရန်လို ဖေဖေ သေပါပြီ၊ ရန်လို ဘယ်လိုလုပ် လိုက်တာလဲ၊ ရန်လို ရပ်စမ်း ရပ်”

ရုတ်တရက် ပြေးလာသော မိန်းကလေးအသံကြောင့် ရန်လို သည် ခေါင်းဖြူအဘိုးကြီးကို ကိုက်ခဲနေရာမှ ကျွန်ုပ်ကိုစူးစူးဝါးဝါး ကြည့်ကာ စေတီအိုလေးပေါ်မှ လျှို့မြောင်ဘက်သို့ အပြေးဆင်းသွားလေ သည်။ မိန်းကလေးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်ုပ်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ထိတ်လန့်တုန် လှုပ်သွားသော်လည်း ခွေးကြီးရန်လို၏ ကိုက်ခဲမှုကြောင့် သွေးအလူးလူးဖြင့် သတိမေ့လဲနေသော ခေါင်းဖြူအဘိုးကြီးကို ပြေးပွေ့ လိုက်လေသည်။

“ဖြစ်ရလေဖေဖေရယ်၊ ဖေဖေကို သမီးအတန်တန်တားပါ တယ်၊ သမီးစကားကို ဖေဖေနားမထောင်လို့ ခုလိုဖြစ်တာ”

ငိုနှိုက်ရင်း မချီတင်က ပြောနေသော မိန်းကလေးကို ကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသော်လည်း ကျွန်ုပ်ညီလေးနှင့် ပတ်သက်ခဲ့ သောပဟေဠိ ကျွန်ုပ်အဖို့အဖြေသိလိုက်မိလေသည်။

“ရှင် ကျွန်မဖေဖေကို ဘာဖြစ်လို့ ရန်မူတာလဲ”

“ဗျာ ကျုပ်က ခင်ဗျားအဖေကို ရန်မပြုရဲပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် ဒီ

စေတီအိုလေးမှာ ကျုပ်ညီလေး ဒီနေ့လာမယ်ဆိုလို့ စောင့်နေတာပါ။

“ရှင်ညီလေးက ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်မ မသိရဘူးလား”

“ခင်ဗျား မသိချင်ယောင်ဆောင် မနေပါနဲ့ဗျား ခင်ဗျားအဖေရဲ့ ရက်စက်မှုနဲ့ ဒီမြို့ကလေးမှာ လူမသိသူမသိ သေဆုံးခဲ့တဲ့ မိတ္တူတစ်ဖြစ် လဲသည့်လေ”

“ရှင် သည်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျားအဖေ ဦးဝါရနဲ့ သည်တို့ဟာ မတော် လောဘနဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဓားပြတိုက်ပြီး ဝေဝေခွဲခွဲညှပ်ညှပ် အဝေမတည့်ဘဲ သည်ကို အိမ်ကြီးပေါ်မှာ ဝိတ်လှောင်ပြီး ခင်ဗျားနဲ့မြို့ဆွယ်ခဲ့တယ်၊ နောက် ဆုံးမရလို့ သည်ကို လျှို့ဝှက်တွန်းချပြီး သတ်လိုက်ကြတယ်၊ ဒါဆို ဦးဝါရ ဘယ်သူမှမသိဘူးလို့ ထင်ခဲ့တာအမှားပဲ၊ ပြီးတော့ မိတ္တူတစ်ဖြစ်လဲ သည်ရဲ့ လက်ကတုံးတောင်ငှားဖြစ်ခဲ့တဲ့ ရန်လုံဟာ သူ့ သခင်သည် အဖြစ်ကို သိပေမယ့် သံကြိုးခတ်ပြီး အိမ်ကြီးမှာနေရတယ်”

“ဒါ ဒါဆို ကိုသည်က ရှင်ညီအရင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သည်နဲ့ကျုပ်က ခွဲမရအောင် တူတဲ့ အမြှာညီ အစ်ကိုအရင်းပါ၊ ကျုပ် ဒီမြို့လေးကို ရောက်တော့ ကျုပ် ကို မမျှော်လင့်ဘဲ သည်မသေဘဲ ပြန်ရောက်လာတယ်လို့ ဦးဝါရ အံ့သြသွားသလို ခင်ဗျား လည်းတုန်လှုပ်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကိုရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးကို တစ်ဘက်လှည့်ခေါ်ပြီး ကျုပ်ကို သတ်ဖို့လာတာ ခင်ဗျားမဟုတ်လား”

“ဆို မဟုတ်တာ၊ ရှင် လူမှားနေပြီ ထင်တယ်၊ ကျွန်မ ရှင်ကို ခုမှ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးတာ”

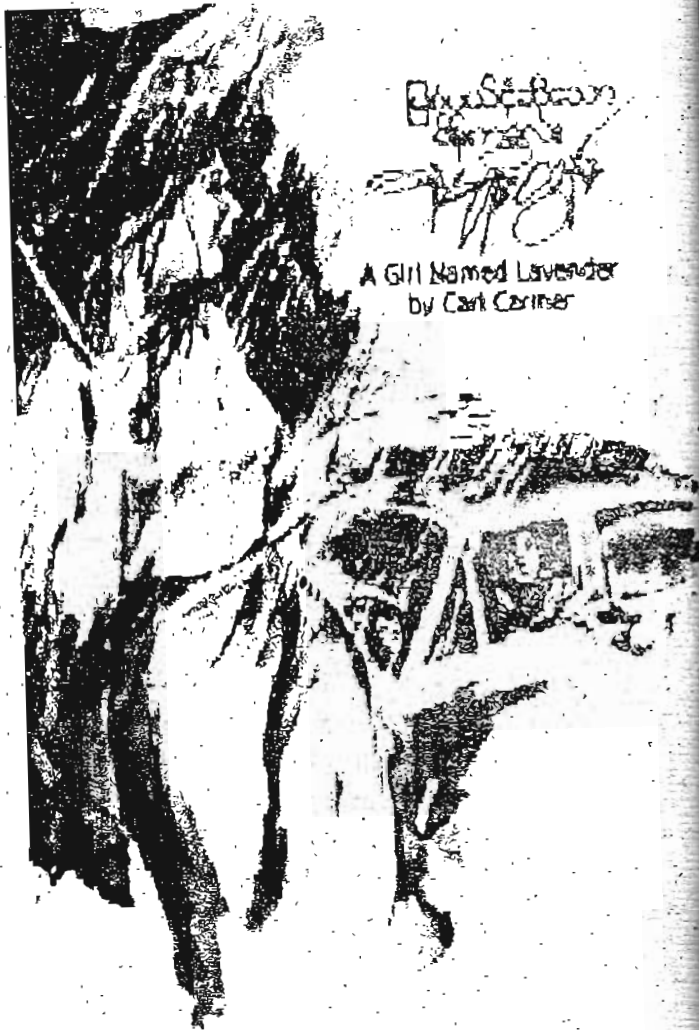
“မညာပါနဲ့ဗျား၊ ကျုပ်ကို သတ်ဖို့လာရင်း ကျုပ်ရိုက်တဲ့တုတ် ကြောင့် ခင်ဗျားမေ့ချင်ဟန်ဆောင်ပေမယ့် ခင်ဗျားဆိုင်အရောက် ပြန်လာ

နိုင်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ် ညီလေးသည် လက်သပ်မွေးခဲ့တဲ့ ရန်လုံဟာ သူ့သခင် ပြန်လာနိုးနဲ့ မျှော်ပေမယ့် မလာနိုင်တဲ့အဆုံး ခင်ဗျားသံကြိုး လွှတ်တဲ့နေ့မှာ သည်ကို တွန်းချပြီးထားတဲ့ နေရာသွားနေတုန်း ရှေးဟောင်း အိမ်ကြီးရဲ့ ဝိုင်ရှင်အစစ်ဖြစ်တဲ့ ဦးဝါရက ကျုပ်ကို သည်မသေဘူးလို့ထင်ပြီး ရှင်းမယ်ဆိုတာသိလို့ ကျုပ်ပြည်သူ့ရဲတွေကို သတင်းပေးပြီး စေတီအိုလေး မှာစောင့်နေတာ”

“ကိုသည်ကို ကျွန်မ ကျွန်မသတ်ဘူး”

“မငြင်းပါနဲ့တော့ မရှုပါ၊ ခင်ဗျားရဲ့ လက်သူကြွယ်မှာ ကျုပ်ညီလေး လက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ ကျောက်နီလက်စွပ်ကလေး ရှိသလို ကျုပ်လက်မှာလည်း ကျောက်နီလက်စွပ်ကလေးရှိပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ အမြှာညီအစ်ကို အတွက် မိဘတွေအမှတ်တရ ပုံစံတူပေးခဲ့တဲ့ လက်စွပ် ကလေးပါ၊ အင်း ကျုပ်ညီလေး သည်က ခင်ဗျားကို သိပ်စွဲလမ်းခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီစွဲလမ်းစိတ်နဲ့ မကျွတ်လွှတ်ရှာဘူးမရှုပါ”

ကျွန်ုပ်၏ ရှည်လျားသော စကားသံအဆုံးတွင် မရှုပါ၏ ဗိုဉ်ကသံ သံသံက ပေါ်လာလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မိတ္တူတစ်ဖြစ်လဲ သည်ဆိုသော ညီလေးအတွက် ဘဝကူးကောင်းစေရန် စေတီအိုလေးကိုရှိခိုးပြီး အမျှ ဝေသံနှင့်အတူခွေးကြီးရန်လုံ၏ သခင်ကိုအသိပေးလိုက်သော ရှည်လျားစွာ အသံကြီးက စေတီအိုလေး ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ဖူးလွှမ်းသွားလေတော့သည်။

မြပယ်ငုံဆိုသောမိန်းကလေး
A Girl Named Lavender
by Carl Carmer

မြပယ်ငုံဆိုသောမိန်းကလေး

၁၉၅၈ ခုနှစ်၊

ဇူလိုင်လ၏ ညတစ်ည

ကျွန်တော် ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး 'ကာလ်တန်' ရုံထဲက ထွက်လာတော့
ညကိုး နာရီပင် ထိုးပေတော့မည်။

'ကာလ်တန်' ဆိုသည်က နောက်သောအခါ ဆိုရှယ်လစ်ခေတ်
၁၉၆၉ ခုနှစ်တွင် ရုပ်ရှင်ရုံများကို ပြည်သူပိုင်သိမ်းသောအခါ 'ယုဇန' ရုံ
ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ယနေ့အခါမှာတော့ 'ယုဇန' လည်းမရှိတော့ပြီ။ ၎င်းနှင့်
ဘေးချင်းယှဉ်တည့် ခိုသည့် 'ရွှင်ရယ်' (ဖီစဝါ) ရုံလည်းမရှိတော့ပြီ။
သူတို့နေရာတွင် ယနေ့ရပ်တည် နေသည်က စင်ထရယ်ဟိုတယ်။

ထိုညက ၆ နာရီခွဲပွဲ ဝင်ကြည့်ခဲ့သည့် အင်္ဂလိပ်ဇာတ်ကားကတော့
'The Count of Draacula' ခေါ် ကမ္ဘာကျော် 'ဒရာကူလာ' ဇာတ်ကား။
ထိတ်လန့်ဖွယ်၊ ချောက်ချားဖွယ်၊ သည်းထိတ်ဖွယ်၊ ရင်ဖိုဖွယ်၊ တုန်လှုပ်
ဖွယ်၊ ကြောက်ရွံ့ဖွယ် ရသတော့နှင့် ထုံမွန်းထားသော လူယောင်ဆောင်

၁၁၄ ❀ မေ့ရန်

သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ကြီး 'ဒရာကူလာ' အကြောင်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ် Horror အမျိုးအစား ဇာတ်ကားကြီးဖြစ်သည်။

ဒရာကူလာသည် သာမန်အချိန်၌ လူယောင်ဆောင်ကာ လူတွေအကြား ရောနှောသွားလာ နေတတ်သော်လည်း လူသွေးဆာလာသည့်အခါတွင် သူ၏ သားကောင်နောက်သို့ နည်းပေါင်းစုံနှင့် လိုက်တတ်သည်။ ခြေလျင်လည်း လိုက်သည်။ မြင်းနှင့်လည်း လိုက်သည်။ ရထားနှင့်လည်း လိုက်သည်။ အထူးသဖြင့် ဒရာကူလာက အမျိုးသမီးတွေ၏ မေတ္တာကို မရအရယူပြီးနောက် အမျိုးသမီး တို့၏ လည်မျိုကို ကိုက်ကာ သွေးစုပ်ယူတတ်သည့် ဖုတ်ကောင်ကြီးပင်ဖြစ်သည်။

ဒရာကူလာက နေရောင်ကိုကြောက်သည်။ သူက အကာလည်အခါမှ သားကောင်ရှာထွက်လေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း လရောင်မှောင်ရီ ဝိုးတဝါးအရိပ်များအောက်မှာလည်း သွားလာ ကျက်စားတတ်သည်။ သားကောင်ကို တွေ့ပြီး သွေးကလည်း ဆာပြီဆိုလျှင် သူ့ပါးစပ်မှ အစွယ်နှစ်ချောင်း ဝေါထွက် လာပြီး သားကောင်အမျိုးသမီးကို နမ်းရှုပ်ရာမှတစ်ဆင့် လည်ကုတ်ကိုပါ သွေးစုပ် တော့သည်။

ထိုဇာတ်ကားကို ကြည့်ရသည်မှာ ချောက်ချားထိတ်လန့်ရလွန်း၍ ရုပ်ရှင်အပြီး ရုံအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ရသည်တိုင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှု ရသတွေက လွှမ်းမိုးနေဆဲရှိသည်။ အမှောင်ထဲသွားရမှာကိုပင် ကလေးများကဲ့သို့ လိပ်ပြာမလို သလိုဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ရုံထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် ခိုလှုံချုပ်လမ်း အခြားတစ်ဘက်ရှိ မီးရထားရုံးကြီးအရှေ့တွင် ရပ်ထားခဲ့သော မိမိ၏ကားဆီသို့ လမ်းဖြတ်ကူးလာခဲ့သည်။ မိမိကားက 'ဟီးလ်မင်း' အမျိုးအစား ဆလွန်းကား။ အရောင်ကတော့ အစိမ်းရင့်ရောင်။

ကျွန်တော်သည် ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ကားစက်ကိုပါ သော့ဖွင့်၍ လှည့်နှိုးလိုက်သည်။

ကားကို မောင်းထွက်ရန် ဟန်ပြင်ကာရှိသေး ဝိုးတစ်စက ဆိုင်းမပါ ခုံမဆင့်ဘဲ ဗြူးခနဲ ရွာချပါလေတော့သည်။ ကျွန်တော်ကားစက်ကို ပြန်ပိတ်ကာ ဝိုးအစဲကို ခေတ္တစောင့်နေလိုက်သည်။ ကားအတွင်း ထိုင်နေရင်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ၍ စီးကရက်များထည့်ထားသည့် ငွေဘူးပြားကလေးကို ဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ်မှ လှမ်းယူလိုက်မိသည်။ ဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူပြီး ပါးစပ်မှာ တပ်လိုက်ကာ 'ရွန်ဆင်' မီးခြစ်ကို 'ချောက်'ခနဲ ခြစ်၍ မီးညှို့ရှိုက်ဖွာနေလိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် ကားမှန်ထဲမှနေ၍ 'ကာလ်တန်'နှင့် 'ရွိုင်မယ်' ရုံတို့၏ မျက်နှာစာ ဆင်ဝင်အောက်များတွင် ည ၉ နာရီခွဲ ဖွဲ့ကြည့်ကြစဉ်

လူများမိုးပိ ချ မိုးခိုနေကြသူများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်ကို လှမ်းမြင် နေရသည်။

ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၏ ညမြင်ကွင်းက မိုးရွာနေလင့်ကစား စည်ကားနေဆဲ။ ရုပ်ရှင် ရုံများ၏ နိယွန်ရောင်စုံမီးတွေကလည်း ထိန်ထိန်ညှိုးနေကြဆဲ။ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းနှင့် ဆူးလေလမ်းထောင့်ရှိ 'ရာဇ်'ရုံမှာတော့ ကုလားကား ပြလျက်ရှိသည်။ ရာဇ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆူးလေ လမ်းမကြီးပေါ် မှာက 'နယူးပလေဒီယံ' နှင့် 'ဂလုပ်'ရုံ တို့ရှိသည်။ သည်ရုံတွေကလည်း အင်္ဂလိပ်ကားတွေပဲ ပြသည်။

'ရာဇ်'ရုံမှတစ်ဆင့် ဘားလမ်းနှင့် ပန်းဆိုးတန်းလမ်းများဘက်သို့ လှမ်းမျှော် ကြည့်လိုက်တော့ 'အိတ်စယ်ဒီယာ' ရုံ 'ဘုရင်ရုံ'၊ ပြီးတော့ မြန်မာကားများကို သာဒိုင်ခံပြသကြသည်။ သွင်၊ ဆုထူးပန်၊ မြို့မနှင့် ရွှေဂုံရုံ။ ထိုရုံတွေ အရှေ့ မှာလည်း လူတွေက ကျိတ်ကျိတ်တိုးနေကြဆဲ။

အဝေးကောင်းကောင်းနဲ့ ရန်ကုန်မြို့၏ ညရှုခင်းကို ကြည့်နေသံသဖြင့် ဘယ်အချိန်က မိုးစဲသွားမှန်းပင် မသိလိုက်။

ကျွန်တော်သည် ကားသော့ကိုလှည့်၍ စက်နှိုးလိုက်သည်။ ကားရှေ့မီး ကြီးနှစ်လုံးကိုဖွင့်၍ ဆူးလေလမ်းနှင့် ဗိုလ်ချုပ်လမ်းဆုံ၍ အဝိုင်းကြီးဆီသို့ မောင်းထွက်လာခဲ့ပြီး ဘယ်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့ကာ မီးရထားပုံကျော်စာတား ထိုကမှ မက်သဒစ်ကျောင်း၊ ပြီး စစ်ရုံးချုပ်ထောင့်မှညာသို့ ချိုးကွေ့ကာ ကမ္ဘာအေး ဘုရားလမ်းအတိုင်း ရွှေဂုံတိုင်ဘက်သို့ ဦးတည်မောင်းလာခဲ့ သည်။

သို့မောင်းလာရင်း တိရစ္ဆာန်ရုံနားရောက်ခါမှ မိုးက မစဲဘဲနှင့် ခပ်ဖွဲဖွဲ လေး ရွာလာပြန်သည်။ ကားရှေ့လေကာ မှန်ချပ်ကြီးကို ရေသုပ်ပေးမည် 'ဝိုက်ပါ' ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ရသည်။ 'ဝိုက်ပါ' များက ရေစက်များကို သုပ်ချပေးသဖြင့် ကားအရှေ့မြင်ကွင်းက ပို၍ထင်လင်းလာခဲ့သည်။

'ဝိုက်ပါ' များကို ပြန်ခလုတ်ပိတ်လိုက်ပြီး ဆက်မောင်းလာခိုက်

မိုးစက် ကလေးတွေက တဖွဲဖွဲနှင့် ထပ်ကျလာကြပြန်သည်။ မိုးဇွားကလေး တွေကြောင့် ရှေ့တူရှုမြင်ကွင်းက မပီပီတဝါး။ အာရုံတွင် မထင်မရှား။

ရှေ့မှာကလည်း ဦးထောင်ခိုလ်အဝိုင်းနှင့် နီးကပ်လာပြီမို့ ကားကို ဟတ်ယ ဂီယာနှင့် ကားအရှိန်နည်းနည်း လျော့ချလိုက်ရသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် လမ်း၏ လက်ဝဲဘက်ခြမ်းရှိ ပလက်မောင်းပေါ် ထီးတစ် လက်ဆောင်းလျက် မတ်တတ်ရပ်နေသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးက ပြုံးခနဲ လမ်းပေါ်ဆင်းလာပြီးကျွန်တော်ကားကိုလက်ပြု၍တားတော့သည်။ ရုတ်ခနဲမို့ ကျွန်တော်လည်း ကားဘရိတ်ကို တအားဆောင့် နင်းပစ်လိုက် ရသည်။ ကားသည် မိန်း ကလေးနှင့် သုံးလေးပေအကွာလောက်တွင် တုန်ခနဲ ရပ်သွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် ဒေါသထောင်းခနဲ ထွက်သွားမိသည်။ ကားရှေ့ ယာဘက် မှန်ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြုထွက်၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အလွန်တရာ ချောမောလှပသည့် မိန်းကလေးပဲ ဖြစ်သည်။ နင်ပဲဆဲ ပြောဆိုကြိမ်းမောင်း လိုက်မည် ကြံရွယ်ချက်ပင် ဘယ်ပျောက်သွား သည်မသိ။

မိန်းကလေးက ကား၏ ဝဲဘက်သို့ လျှောက်လာသည်။

‘ဒီမှာ အမိ၊ လမ်းပေါ်ဆင်းလာပြီး ကားကို ရှေ့တည့်တည့်က တားရသလား ဗျာ၊ တကယ်လို့ ဘာရိုက်မမိလိုက်ပဲ ဖြစ်သွားရင် ခင်ဗျား သေမှာဗျ။ ခင်ဗျား သေမှာမကြောက်ဘူးလား’

‘စိတ်မရှိပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ ညီမက သေမှာမကြောက်၊ အဲ သေမှာ မကြောက်လို့ ဟုတ်ပါဘူး၊ မိုးကလည်း ပိုချုပ်လား၊ လူကလည်း ပိုပြတ် လာလို့ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ခုလိုကားကို အရဲစွန့်ပြီး အတင်း ထွက်တား လိုက်မိတာပါ။ တက္ကသိုလ်တွေကလည်း ခေါ်မရဘူး၊ လာတဲ့ တက္ကသိုလ်တွေက ပြန်တော့လည်း ညီမပြန်ချင်တဲ့ဘက်ကို ဘယ်ကားမှ မလိုက်ချင်ကြဘူး၊ ဒီကြားထဲမိုးကပါ ရွာချ လာတော့ ပိုဆိုးလာတယ်၊ ဒါ လမ်းကြိုသင့်မယ် ဆိုရင် ညီမ လိုက်ခဲ့ပါရစေ’

‘အမိက ဘယ်ကို ပြန်ရမှာမို့လဲ’

‘အင်းယားလမ်း’

‘အင်းယားလမ်းအထိတော့ မရောက်ဘူး၊ ကျုပ်က တက္ကသိုလ်ရိပ်သာ လမ်းမှာနေတာ၊ အဲဒီအထိတော့ လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ ဟိုကျတော့ ဆိုက္ကားငှားစီး သွားလို့ ရမှာပေါ့’

မိန်းကလေးက ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ သူမ၏ထီးကို ပိတ်ကာ ကားရှေ့ပဲ ဘက်တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးက ကားထဲဝင်ထိုင် လိုက်သည့်တန့်မှပင် စံပယ်ပန်းရနံ့ လိုလို ရှယ်နယ်နံပါတ် (၅) ရေမွှေးနံ့လိုလို မွှေးရနံ့တစ်မျိုးက ကားထဲမှာ

မွှေးပျံ့ကြိုင် လှိုင်သွားတော့သည်။ ကျွန်တော်က ကားအတွင်းရှိ ဇီဝိတကို ဖွင့်ပြီး မိန်းကလေးကို မသိမသာ ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်သည်။ မိန်းကလေး က အတော့်ကို လှသည့် မိန်းကလေးဟု ကျွန်တော်က မြင်မြင်ချင်း မှတ်ချက်လိုက်မိသည်။

သူမ၏ အသားအရေက ဖြူဆွတ် ဝင်းမွတ်လှသည်။ သူမ နှုတ်ခမ်း နှစ်လွှာက နှင်းဆီငုံပန်းတစ်ပွင့်ပမာ နီနီတျာတျာ။ ဖြူမွှေးလှသည့် သွားတွေက ပုလဲသွယ်။ သွားတက်အရွယ်ကလေးပင် ပါ သေးသည်။ ဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီက ပဒုမ္မာစာသား ခပ်ပါးပါး။ အပြာရောင်ကဲသည့် သရက်ထည်ပွင့်ရိုက်ထဘီနှင့် အလွန်ပင် လိုက်ဖက်တင့်တယ်လှသည်။ ကျွန်တော်က ကားမောင်းနေရင်းမှ သူမအား တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်လိုက် ပြီး

‘ဒီမယ် အမိ၊ ဒီလောက် မိုးချုပ်၊ ဒီလောက် မိုးရွာနေတာတောင် အိမ်အပြန် ဒီလောက်နောက်ကျရသလား၊ ခင်ဗျားကိစ္စက ဘယ်လောက် များ အရေးကြီး နေလို့လဲ၊ အိမ်ကို စောစောစီးစီး ဘာဖြစ်လို့ မပြန်တာလဲ’

ကျွန်တော်က သူမကို သံသယ ဝင်နေမိပြီး ဧကန္တ အနီ မိန်းကလေး သည် နေဝင်မိုးချုပ်မှ အပြင်ထွက်ပြီး မိမိခန္ဓာကိုယ်နှင့် ရင်း၍ လုပ်ကိုင်စားနေတဲ့ မိန်းမပျက်ကလေးများလားဟု တွေးထင်မိသည်။

‘ညီမက ဝ ရက်နဲ့လပြည့်လကွယ် နေတိုင်း ညဦးပိုင်းမှာ ရွှေတိဂုံ စေတီတော်ကို သွားပြီး ဖူးမျှော်အာရုံပြုပါတယ်၊ ဒီနေ့ လည်း လပြည့်နေ့မို့ နေဝင်သွားပြီးက တည်းက ထွက်လာခဲ့တာပါ။ ဘုရားကို အာရုံပြုပြီး ဝ နာရီခွဲလောက်ကတည်းက တက္ကသိုလ်နဲ့ ပြန်မလို့ပါပဲ၊ မထင်မှတ်ဘဲ မိုးတွေ ရွာချလာလို့ အရှေ့ဘက်စောင်းတန်းမှာ မိုးခိုနေရတာနဲ့ အချိန် နှောင်းသွားခဲ့ရလို့ပါ’

ကားပေါ်ရောက်ခါမှ မရွှေ့ချောက လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုက်ပြီး ကတုန် ကရင် ဖြစ်လို့လာသည်။

‘ခင်ဗျား ချမ်းနေပြီလား၊ မိုး စိုလာလို့လား’
 ‘ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ကျွန်မ မိုးနည်းနည်း စိုလာလို့ ချမ်းနေတာပါ’
 ကျွန်တော်က ကန်တော်ကြီးထောင့် ရေခဲဆိုင်မှတ်တိုင်အရောက်တွင်
 ကား နီးလမ်းဘေးထိုးရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်က ဂျာကင်အင်္ကျီကို
 ချွတ်၍

‘ရော ဒီအင်္ကျီကို ဝတ်ထား၊ အချမ်းပြေပြီး နွေးလာလိမ့်မယ်’
 မိန်းကလေးက ဘာမှစောဒက မတက်ဘဲ ဂျာကင်ကို ကောက်ဝတ်
 ရင်း

‘ကျေးဇူးအနန္တပါပဲ အစ်ကို’ ဟု ပြောလာသည်။
 ‘ပြောမနေပါနဲ့ ရပါတယ်’

ကျွန်တော်က ကမ္ဘာအေးဘုရား လမ်းအတိုင်း ကားကို ဆက်မောင်း
 လာခဲ့သည်။ ကုက္ကိုင်းထောင့်ကိုပင် ကျော်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ မိုးရွာသော
 ညဦး ခင်သည်။ လမ်းပေါ်တွင် ကားအသွားအလာ အတော်ကျသည်။
 ဟိုနားဒီနား ကားတစ်စီးတလေလောက်ပဲ တွေ့ရသည်။

‘နေပါဦး၊ ခင်ဗျား ဘယ်မှာနေတာလဲ၊ ကျုပ်ကို အတိအကျပြော၊
 ကျုပ်က ဗိုမယ်ပို့ ကူးတို့ရောက်အောင်ပဲ ပို့ပေးမလို့ ပြောနေရတာ’

‘ညီမနေတာက အင်းလျားဆောင် အရှေ့ဘက် အင်းယား
 ကန်စောင်း အတွင်းဘက်ရှိ မြစ်ပယ်ရုံ စံအိမ်မှာပါ၊ မြစ်ပယ်ရုံဆိုရင်
 ဘယ်သူကို မေးမေး လူတိုင်းသိတယ်။ အစ်ကို မကြားဖူးဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း မကြားဖူးဘူး၊ ကျုပ်က ရန်ကုန်ရောက်တာ သိပ်မှ
 မကြာသေးဘဲ၊ ဒါထက် ကျုပ်နာမည်ကိုလည်း မှတ်ထား၊ ကိုသိင်္ဂါတဲ့၊
 အမိနာမည်တော့ မပြောတော့ဘူးလား’

‘ညီမ နာမည်ကတော့ မြစ်ပယ်ဝံတဲ့’
 ‘မြစ်ပယ်ဝံ ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် မြစ်ပယ်ရုံက မြစ်ပယ်ဝံပေါ့’
 ‘အင်းပေါ့’

‘လှတယ်ဗျာ’
 ‘ဘာပြောတာလဲရှင်’
 ‘ဪ နာမည်က သိပ်လှတယ်လို့ ပြောတာပါ၊ နာမည်လှသလို
 လူက လည်းလှပါဗျာ’
 မြစ်ပယ်ဝံက ရှက်ကီးကလေးမျက်လွှာ အသာချ၍ သူမ၏ လက်နှစ်
 ဖက်ကိုသာ ထွေးပိုက်ထားတော့သည်။

ကျွန်တော် ဟီးလ်မင်းကားက ကုက္ကိုင်းထောင့်ရောက် ဝဲဘက်သို့
 ချိုးကွေ့လိုက်ပြီး တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းအတိုင်း ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။
 အင်းယားလမ်းနှင့် တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းဆုံသို့အရောက် ကားကို
 ညာဘက်သို့ ချိုးကွေ့ပြီး အင်းယားကန်စောင်းဘက်သို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

‘ရောက်ခါနီးပြီ ထင်တယ်၊ ဘယ်လမ်းက ဝင်ရမယ်ဆိုတာကိုလည်း ကြိုပြ ဦးနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ နည်းနည်း ရှေ့ဆက်သွားလိုက်ပါဦး၊ ဟို အရှေ့ကျရင် ညဘက်ကို ချိုးလိုက်၊ မြေနီလမ်းအတိုင်း ကုန်းဆင်းကလေးတော့ နည်းနည်းဆင်းရမယ်’

ကျွန်တော်က သူမပြောသည့် လမ်းကြောအတိုင်း ကားကို ဆက်မောင်း လာခဲ့သည်။

‘ရောက်ပြီ အစ်ကို ရောက်ပြီ၊ ဟို ရှေ့က တိုက်ခံနှစ်ထပ်အိမ်ကြီးပဲ’ သူမ ညွှန်ပြသည့် အိမ်အကြီးသို့အရောက် ခြံဝင်တွင် ကားကို ဦးထိုးရပ်ကာ ရှေ့မီးနှစ်လုံးကို ဆက်၍ထိုးထားလိုက်သည်။ ခြံစောင့် လူတစ်ယောက်က သံပန်းတံခါးကြီးကို လာဖွင့်ပေးသည်။ သံပန်း တံခါးပေါ်မှာ လှလှပပ ပန်းချီစာလုံးများဖြင့် ရေးထားသည့် ဆိုင်းဘုတ် ငယ်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

‘မြစံပယ်ရုံလော’

‘ကဲ အစ်ကို ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ခဏတဖြုတ်လောက်တော့ ကားပေါ်က ဆင်းပြီး အိမ်ထဲဝင်ပါဦး’

‘မိုးချုပ်နေပြီဗျာ နောက်များမှာပဲ’

‘ခဏပါ အစ်ကိုရော၊ ခဏပဲဝင်ထိုင်ပါ’

မငြင်းသာတော့သဖြင့် ကျွန်တော် ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ရသည်။ ကားတံခါးကို ပိတ်၊ ကားမီးသီးတွေကိုပါမှိတ်ပြီး ခြံထဲသို့ မြစံပယ်ငုံ နောက်မှ လျှောက်ဝင်လာခဲ့ရသည်။

အတော်ကျယ်သည့် ခြံကြီးဖြစ်သည်။ ခြံထဲစိုက်ပျိုးထားသည့် ပန်းတွေကလည်း စုံမှစုံ၊ စံပယ်၊ သစ္စာ၊ ဂန္ဓမာ၊ သစ်ခွ၊ နှင်းဆီ၊ ဇီဝေါ၊ ယုတ္တရိပ်၊ ပန်းချဉ်ပေါင်း မေမြို့၊ ခတ္တာ၊ ဒေလီယာ ပန်းပေါင်းစုံ စွာပန်းတွေနဲ့ ဝေလျက်ရှိသည့် လှလှပပပန်းခြံကြီးပင် ဖြစ်သည်။

မြစံပယ်ရုံ အိမ်ကြီးက တစ်အိမ်လုံးမီးတွေ ထိန်လင်းအောင် ထွန်းထားသည်မို့ ညပင်ဖြစ်ငြား အိမ်ကြီး၏အလှက ပေါ်လွင် ခဲ့သွား လျက်ရှိသည်။

‘ခြံထဲမှာ ပန်းတွေ၊ တော်တော်စုံတယ်နော်၊ စံပယ်ပင်တွေလည်း အများကြီးပါလား၊ မြစံပယ်ရုံဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ လိုက်ဖက်ပါတယ်ဗျာ’

‘ခြံစောင့်လည်းဟုတ်၊ ဥယျာဉ်များဆိုလည်း မများတဲ့ ခုနက ဝင်းတံခါး လာဖွင့်ပေးတဲ့ ဦးစိတ္တရဲ့ လက်ရာတွေပေါ့၊ လာ အစ်ကို အိမ်ထဲ ဝင်ကြ ရအောင်’

သူမ ခေါ်ဆောင်ရာ အနောက်သို့ အားနာနာဖြင့်သာ လိုက်ဝင်ခဲ့ရ သည်။ လူကတော့ အိမ်အပြန် ရောက်ချင်လှပြီ။

ဧည့်ခန်းထဲရှိ ဆိုဓာဆက်တီကြီးက ခုံညားထည်ဝါလှသည်။ ဆက်တီ အလယ်မှာက လေးထောင့်ကျွန်းစားပွဲတစ်လုံး၊ ကြမ်းပြင်ကို ခင်းထားသည့် ပါကေးတွေကို ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ နင်းရက်စရာမရှိအောင် ဖိတ်ဖိတ် တောက် ပြောင်လက်လျက် ရှိသည်။

မျက်နှာကြက်မှာ တန်းလန်းဆွဲထားသည့် ဖန်မီးပန်းဆွဲကြီးကလည်း ခုံညားလှသည်။ နံရံကပ် အလှဆင် လျှပ်စစ်မီးတွေကလည်း အမြင်ဆန်း လှသည်။ တစ်အိမ်လုံး၊ တစ်ခန်းလုံး လျှပ်စစ်မီးတွေ ထိန်ထိန်လင်း နေသည်ကို မျက်စိ ပသာဒရှိလှသည်။

‘ကဲ အစ်ကို ထိုင်ပါဦး၊ ခဏလေးနော်၊ အချမ်းပြေသွားအောင် ကော်ဖီ ပူပူကလေး သွားဖျော်လိုက်ဦးမယ်၊ ကော်ဖီသောက်ပြီးမှ ပြန်ပေါ့’

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ပင် မြစံပယ်ငုံက နောက်ဖေးဘက်သို့ ဝင်သွားတော့ သည်။

ကျွန်တော်သည် ဆိုဖာတစ်လုံးပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း အခန်းတွင်းရှိ ပစ္စည်းများကို မျက်စိကစားနေမိသည်။

အခန်းခံရံနှင့် ကပ်ထားသော ကျွန်းစားပွဲပေါ်မှာက 'အက်ကိုး' ရေဒီယို တစ်လုံး၊ အခန်းထောင့်တစ်နေရာမှာတော့ မတ်တပ်ပန်ကာတစ်ခု၊ ပြီးတော့ စတိန်းဝေးနေယားကြီးနှင့် ၎င်းအပေါ်တင်ထားသည့် စောင်း ကောက်တစ်လုံးကလည်း အခန်း၏ကျက်သရေကိုပို၍ အမြင်တင့်စေ လျက်ရှိသည်။ ဆက်တီ အလယ်ရှိ လေးထောင့်စားပွဲအလယ်တွင် ပန်းကန်တစ်ချပ်ဖြင့် ထည့်ထားသည့် စံပယ်ပွင့်တွေကလည်း အမိုအ မောက်။ တစ်ခန်းလုံးမှာ စံပယ်ရနံ့တွေဖြင့် ကြိုင်လှိုင်လျက်ရှိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ပန်းတစ်ခွယ် ကော်ဖီပန်းကန်နှစ်ခွက်နှင့် ကိတ်မုန့် တစ်ပန်းကန်ကို တင်ကာ မြစ်ပယ်၌ ညှော်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ကော်ဖီပန်းကန်များ ကို ချရင်း

'အစ်ကို ကော်ဖီပူပူကလေး မြန်မြန်သောက်ပါဦး။ ဘီတီဘုရားသား ကော်ဖီနဲ့ ဖျော်ထားတာပါ။ မိုးက အေးတယ်၊ ကော်ဖီသောက်လိုက်မှ နွေးသွားလိမ့်မယ်'

ကျွန်တော်သည် ဘာမျှ မပြောသာတော့သဖြင့် ကော်ဖီပန်းကန်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး တစ်ဝိုက်သောက်လိုက်ရသည်။

'ခုလို မိုးကြိုးချုပ်ချုပ်မှာ စံပယ်ကို အစ်ကို တကူးတက အိမ်တိုင်ရာ ရောက် လိုက်ပို့ပေးတာ ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး'

'ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကလည်း တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းနေတာမို့ လမ်း ကြုံနေလို့ပါ'

'ဒါဖြင့် ဒီညကစပြီး အစ်ကိုနဲ့စံပယ် ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ မြစ်သွားကြပြီနော်၊ ဟုတ်လားအစ်ကို'

မြစ်ပယ်ငုံက ကျွန်တော့်ကို မခိုတမ်းကြည့်ရင်း တခစ်ခစ်နှင့် ရယ်မော သည်။

သူမ၏ ဆံပင်တွေက အံ့ကောင်းသည်။ ထူထဲနက်မှောင်လှသည်။ ပိတုံးရောင်ကေသာဆိုတာ ဒါမျိုးပဲဖြစ်မည်ဟု စိတ်ထဲက ထင်မှတ်မိသည်။ တစ်ပတ်လျှို့ သူ့ကေသာမှာ စံပယ်တစ်ကုံးပတ်၍ ထုံးထားပုံကိုက နန်းဆန်ကာ တစ်မျိုး လှနေသည်။ သူမ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ် ပေါက်က လည်း ပြစ်မျိုးမွှေးကင် အလှဘုရင်ပဲ ဖြစ်သည်။ လှတစ်မျက်နှာယဉ်တစ်လုံး ဆိုလောက်သည်။

'အစ်ကို ကော်ဖီတွေကုန်အောင် သောက်လိုက်ပါဦး'

'ဪ ဟုတ်ကဲ့'

'ကေန္တ စံပယ် ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဘယ်သူနဲ့နေလဲဆိုတာ တွေးကြည့်နေ တာ ထင်တယ်'

'မြစ်ပယ်ငုံရဲ့ မိဘတွေရော'

'သူတို့ မရှိကြတော့ဘူး၊ ဆုံးကုန်ကြပြီ၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူလည်း ဒီမှာမရှိတော့ဘူး၊ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု ကို ရောက်နေတယ်၊ ဟိုမှာပဲ ကျောင်းနေ၊ ဟိုမှာပဲ အလုပ်လုပ် ဟိုမှာပဲ အခြေကျနေပြီ'

'ဒီလိုဆိုရင် စံပယ်က တစ်ယောက်တည်းပေါ့'

'ဟုတ်တယ်ရှင်၊ တစ်ယောက်တည်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် စံပယ်ကို ဒီအိမ်နဲ့ ဒီခြံကို သိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ ဦးလေးကြီးကို ဦးစိတ္တနှင့် သူ့မိန်းမ အမေမိမ်းတို့က ပဲ စံပယ်ကို စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြတာပါ အစ်ကို'

'ဪ ဪ'

ကျွန်တော်သည် ကော်ဖီသောက်လိုက်၍ ပါးစပ်ချဉ်လာသဖြင့် လက်ထဲ အသင့်ပါလာသော စီးကရက် ငွေဘူးပြားကလေးကို ဖွင့်ကာ တစ်လိပ်ဆွဲယူလိုက် ပြီး ရွန်ဆင်မီးခြစ်ကို ချောက်ခနဲခြစ်ကာ မီးညှို့ရှိက်မှာ လိုက်လေသည်။

၁၂၆ ဇော်စုစု

ကျွန်တော် ပါးစပ်ထဲမှ မှုတ်ထုတ်လိုက်သော စီးကရက် အနီးအ
ငွေ့များသည် လိပ်၍လိပ်၍ ခွေ၍ခွေ၍ မျက်နှာကြက်မှ တွဲလောင်း
ဆွဲထားသည့် မီးပန်းဆွဲဆီသို့ လွင့်တက်သွားနေကြလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် လျှပ်စီးများကောင်းကင်မှ ဖျတ်ခနဲ လင်းလက်သွား
ပြီး မိုးတွေပါ တဒုန်းဒုန်းနှင့် ထစ်ချုန်းလာတော့သည်။

‘ကဲ မိုးတွေထပ်ရွာတော့မယ် ထင်တယ်၊ ကျုပ်ပြန်မှပဲ နောက်မှပဲ
လမ်းကြိုရင် ဝင်ခဲ့ဦးမယ်’

ကျွန်တော် ထိုင်ရာမှ အထမှာပင် မိုးတွေက ဝန်းရံရွာချလာပြီး
လျှပ်စစ်မီးတွေကပါ ရုတ်ခနဲ ပြတ်တောက်သွားကာ တစ်အိမ်လုံး
မှောင်ကျသွားတော့သည်။

‘ဟာ စိတ်ပျက်သွားပြီ၊ လာ အစ်ကို စံပယ် အစ်ကိုကို ကားအထိ
ထိုးနဲ့ လိုက်ပို့ပေးမယ်’

စံပယ်နှင့်အတူ ထီးကလေးနဲ့ နှစ်ကိုယ်ယှဉ်တွဲ လျှောက်သာခိုက်
စံပယ်ပန်း ရနံ့တွေက ပိုလျှံကြိုင်လှိုင်လာသည်။ ပန်းခြံထဲက စံပယ်ရံ
တွေထဲက ရနံ့တွေ ဖြစ်မှာပါဟု ယူဆလိုက်ရသည်။

‘ကဲ ခွင့်ပြုဦးနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ ဒီဘက်ကို ရောက်ရင်ဝင်ပါနော်’

‘ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ဂွမ်နီကံသွားပြီ’

ကျွန်တော် ဖြစ်ပယ်ရုံမှ ကားနှင့် ပြန်ထွက်လာတော့ သန်းခေါင်ယံ

၁၂ နာရီပင် ထိုးချေတော့မည်။

ကျွန်တော်သည် မြစ်ပယ်ငုံဆိုသော မိန်းကလေးကို အကဲခတ်ချင်၍
တမင်တကာ တကူးတက လိုက်ပို့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ခပ်စောစောကတော့
သူ့ကို မိန်းမ ပျက်ညဉ့်ငှက်လေးလားဟု ထင်မှတ်မိခဲ့သည်။ သူ့ကို
တွေ့ခဲ့ရသည့်နေရာကလည်း ကန်တော်ကြီးစောင်းနားမှာဖြစ်ရုံမက
အချိန်ကလည်း အကာလ ညအခါ ဆိုတော့ထင်လည်း -ထင်မှတ်စရာ
ပဲဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကို မြစ်ပယ်ရုံမှာ အသေအချာ
တွေ့ဆုံ စကားစမြည်ပြောကြည့် အဖြစ်မှာတော့ မြစ်ပယ်ငုံသည် မိကောင်း
ဖခင်သားသမီး မိန်းမကောင်းတစ်ဦးပင်ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်တော်မှတ်ချက်
ချလိုက်မိသည်။

‘ဟာဗျာ၊ ဒုက္ခပါပဲ ဂျာကင် စီးကရက်ဘူးနဲ့ မီးခြစ်’

ကျွန်တော် နှုတ်မှထွက်သွားသော အာမေဋ်တံစကားပဲ ဖြစ်သည်။

အိမ်ရောက်ခါနီးကျကာမှ ဂျာကင်၊ စီးကရက်ဘူးနဲ့ မီးခြစ်တို့ကို
သတိရတော့သည်။

ကျွန်တော်က -မိမိဂျာကင်ကို မြစ်ပယ်ငုံဆိုသော မိန်းကလေးကို
ကားပေါ်မှာ ပေးဝတ်ခဲ့သည်။ မြစ်ပယ်ရုံက ပြန်ခါနီးမှာ မီးတွေ
ပျက်ကုန်သဖြင့် ဂျာကင်ပြန်ယူရန် ကျွန်တော်ကလည်း မေ့၊ သူမကလည်း
မေ့။ ပြီးတော့ စီးကရက်ဘူးနဲ့ ဂျွန်ဆင်မီးခြစ်၊ အားလုံးမေ့လာခဲ့သည်။
ယခုမှ ပြန်လှည့်ပြီး သွားယူရန် ကလည်း ခရီးကမနီး။ ပြီး အချိန်ကလည်း
သန်းခေါင်ကျော်လာပြီ။ မတတ်နိုင်ပြီ။ မနက်ဖြန် သို့မဟုတ် သန့်ဘက်
ခါအချိန်ရမှပဲ သွားပြန်ယူတော့မည်ဟု စိတ်ကို ဒုန်းဒုန်းချ လိုက်ရ
တော့သည်။

ထိုညအဖို့ ကျွန်တော် တော်ရုံနဲ့ အိပ်၍မပျော်။ ဒီကြားထဲ ညဦးယံ
ပိုင်းက ကြည့်ခဲ့သည့် အစွယ်နှစ်ချောင်းနှင့် လူယောင်ဆောင် သွေးစုပ်
ဖုတ်ကောင်ကြီး ‘ဒရာကူလာ’ ညအချိန်မတော် အမှောင်ရိပ်ထဲ သွေးစုပ်ရန်
သားကောင်ထွက်ရှာ ပုံများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ကာ မိမိကိုယ်မိမိ

မလုံသလို ချောက်ချောက်ချား ချား ဖြစ်နေမိသည်။

ထိုမှတစ်ဖန် အပြန်ခရီး မြစ်ပယ်ဝှံနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရပုံများ၊ စံပယ်ရန် သင်း တယွဲ့ပျံ့နှံ့ ရှူရှိုက်ခဲ့ရပုံများ၊ ငြီးတော့ မြစ်ပယ်ရုံစံအိမ်ကြီး၏ ခမ်းနားလှပပုံများ။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ အလုပ်ကိစ္စများနှင့် မအားမလပ်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်မို့ မြစ်ပယ်ရုံအိမ်ကြီးဘက်ဆီသို့ ကျွန်တော်ခြေဦး မလှည့်နိုင် အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မြစ်ပယ်ဝှံနှင့် တွေ့ခဲ့ရပြီး နှစ်ရက်အကြာတွင် နေ့ဘက်တွင် မြစ်ပယ် ရုံသို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားခဲ့သည်။ မြစ်ပယ်ရုံ စံအိမ်ကြီး၏ ခြံတံခါး အရှေ့တွင် ဟီးလ် မင်းကားကို ထိုးရပ်လိုက်တော့ ကျွန်တော်အကြီး

အကျယ်အံ့အားသင့်ခဲ့ရတော့သည်။

မြစ်ပယ်ရုံအိမ်ကြီးမှာ ဟိုတစ်နေ့ညက ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရသည့် အိမ်ကြီးနှင့် ဘာမျှမဆိုင်တော့။ အခု ကျွန်တော် မျက်မြင်ဒီဌ မြင်တွေ့ နေရသည်က တကယ့် အိမ်အိုအိမ်ဟောင်းကြီး။ ခြံဝင်းတံခါးကလည်း ဟိုညက တွေ့ခဲ့သလို အခန့်စား လှလှပပ သံပန်းတံခါးကြီး မဟုတ်တော့။ ခနော်နီခနော်နဲ့ ဖြစ်လျက်ရှိပြီဖြစ်သည့် သစ်သားတံခါးကြီး။

‘ဗျို့ အိမ်ရှင်တို့ ဗျို့ အိမ်ရှင်တို့’

ကျွန်တော်က ဆင်းပြီး လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်သည်။ ဘယ်သူမှ ထွက်မလာ။

‘တိ တိ တိ’

ကားဟွန်းကို နှိပ်လိုက်ရပြန်သည်။

ထိုအခါ အိမ်အိုကြီးနောက်ဘက်ရှိ ကားရုံသာသာ အိမ်ကလေး တစ်လုံးထဲမှ အသက် ၆၀ ကျော်ခန့် ဦးခေါင်းဖြူဖြူနှင့် လူကြီးတစ်ယောက် လှုပ်လီလှုပ်လဲဖြင့် ဝိတ်ပေါက်ဝသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

‘ဘာကိစ္စလဲ မောင်ရင်’

‘ဒီအိမ်ကြီးဟာ မြစ်ပယ်ရုံ အိမ်ကြီးပါလားခင်ဗျာ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’

‘ကျွန်တော် မြစ်ပယ်ဝှံနှင့် တွေ့ချင်လို့ပါခင်ဗျ’

ခြံစောင့်ကြီး ဖြစ်ပုံရသူက ကျွန်တော်အား ဇေဝေဝေဖြင့် ကြည့်ကာ

‘မောင်ရင် ဘယ်သူလဲ၊ နာမည်ကော ဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊ မြစ်ပယ်ဝှံ ခဲ့ မိတ်ဆွေလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် မြစ်ပယ်ဝှံရဲ့ မိတ်ဆွေပါ၊ ကျွန်တော့်နာမည် မောင်သီဂီပါခင်ဗျာ’

‘မောင်သီဂီ ဟုတ်စ၊ ကျုပ်တစ်ခါမျှမကြားဖူးဘူး’

‘ကျွန်တော် မြစ်ပယ်ဝှံရဲ့ မိတ်ဆွေပါ၊ ကျွန်တော် မြစ်ပယ်ဝှံရဲ့

တွေ့ချင်လို့ပါ'

'ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ မြစ်ပယ်ငုံမရှိဘူးကွယ်'

'ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ ဦး၊ သူ အပြင်သွားလို့လား'

'အေး ဟုတ်တယ်၊ သွားတာမှ ဟိုးအဝေးကြီးကို သွားတာ'

'ဟုတ်ပါ့မလား ဦးရယ်၊ သူ ဘယ်ကိုသွားတာလဲ ခင်ဗျ'

'အဲဒါတော့ ကျုပ်လည်းမသိဘူး၊ မြစ်ပယ်ငုံလည်း မရှိဘူး၊ ကျုပ် ဒါပဲ ပြောနိုင်တယ်'

'ဒါဖြင့် ကျွန်တော် အိမ်များမှားနေသလား၊ ဒီအိမ်ကြီးက မြစ်ပယ်ရုံ ဟုတ်ပါသလားခင်ဗျ'

'ဟုတ်ပါ၊ ဟုတ်သမှ သိပ်ဟုတ်၊ ခြဝင်းတံခါးမှာ ချိပ်ထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို မောင်ရင် မမြင်ဘူးလား'

ကျွန်တော် ခြဝင်းသစ်သားတံခါးပေါ် ချိပ်ဆွဲထားသည့် သစ်သားပြား ပေါ်က ဆေးရောင်မှိုမှိုနီနီနှင့် ဆိုင်းဘုတ်ပြားကလေးကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

'မြစ်ပယ်ရုံ'

'ဟိုတစ်နေ့ညက ဒီကို ကျွန်တော်ရောက်သေးတယ်၊ ဒီအိမ်ဟောင်းကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ အင်မတန်မှ ခမ်းနားသစ်လွင်လှပတဲ့ တိုက်ခံ နှစ်ထပ် အိမ်ကြီးပါ၊ ကျွန်တော် မျက်စိမမှားပါဘူးခင်ဗျ'

'မောင်ရင် ဘယ်သူနဲ့လာလို့လဲ'

'မြစ်ပယ်နဲ့အတူ လာတယ်လေဗျာ'

ခြံစောင့်ကြီးက သူ့ဦးခေါင်းကို တွင်းတွင်းခါရင်း

'ကေန္တ မောင်ရင် မြစ်ပယ်ငုံနဲ့ တွေ့လာခဲ့ပြီ ထင်တယ်၊ ခက်တယ် မောင်ရင်၊ ဒီမိန်းကလေးကြောင့် ခက်တယ်' ဟု ညည်းညူလိုက်သည်။

'သူမရှိလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူးဦး၊ ဟိုနေ့ညက ကျွန်တော် ညဉ့်ခန်းထဲက စားပွဲပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ စီးကရက်ဘူးနဲ့မီးခြစ်ကိုတော့ ဝင်ယူပါရအောင်'

'ကဲ လာလာ၊ မောင်ရင်ဘာသာ မောင်ရင်ဝင်ယူချေ၊ ကျုပ်ကတော့ ဒီ အိမ်ကြီးထဲ မဝင်တာ နှစ်နဲ့ချီပြီးကြာခဲ့ပြီ'

ခြံစောင့်ဦးလေးကြီးက ခြံတံခါးကိုသာမက အိမ်ကြီး၏ တံခါးကိုပါ သော့ ဖွင့်၍ ပေးသည်။

ခြံအတွင်းက မြင်မြင်သမျှအရာတွေကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်တော့ ဟို နေ့ညက မြင်ကွင်းနဲ့ တခြားစီ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ စံပယ်ပင်တွေလည်း ခြံထဲမရှိပြီ။ နင်းဆီ၊ သစ္စာ၊ ဖိစပါ၊ ဂန္ဓမာ၊ ခတ္တော၊ သစ်ခွ ဘာမျှ မရှိကြတော့ပြီ။ ရှိတာတွေ ကတော့ ချုံနွယ်တွေ၊ ပေါင်းမြက်တွေ၊ နှစ်ချိန် ဖတ်ထားခဲ့သည်မှာ ထင်ရှား သည်။ စံအိမ်ကြီးမှာလည်း ဆေးမသုတ်ခဲ့တာ ဘယ်နှစ်နှစ်ကြာခဲ့ပြီမသိ၊ အရောင် တွေမည်းပြီး ညစ်ထေးလျက်ရှိပြီ။ ရေညှိတွေပင် အထပ်ထပ်ကပ်လျက်ရှိပြီ။ တချို့နေရာတွေမှာ နွယ်ပင်တွေ တွယ်တက်နေကြပြီဖြစ်သည်။

ခြံစောင့်ဦးလေးကြီးက အိမ်တံခါး ဖွင့်ပေးရင်း 'ကဲ မောင်ရင်၊ မောင်ရင်ပစ္စည်း ရှိမရှိ ကိုယ်တိုင်ပဲ သွားဝင် ကြည့်ပေတော့'

ကျွန်တော် ညဉ့်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်တော့ ဟိုတစ်နေ့ညက မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် ခန်းတွင်းပရိဘောဂများအနက် ကုလားထိုင်ဆက်တီတစ်စုံပဲ ရှိတော့သည်။ ဆက်တီပင်လျှင် ဆိုမာတွေ မဟုတ်တော့။ ကြိမ်ကုလားထိုင် အပေါက် အမြဲတွေ။ ကျန်ပရိဘောဂတွေ ဘာမျှမရှိပြီ။ တစ်ခန်းလုံးမှာ ဖုန်တွေဖြင့် အလိမ်လိမ်၊ ဖုန်တွေထဲ ခြေဖဝါးပင် မြှုပ်ဝင်သွားသည့်လား ထင်မှတ်ရသည်။ ပိုးအိမ်တွေ၊ ပင်ကူအိမ်တွေက မြင်မကောင်းအောင် ချက်နာကြက်နှင့် နံရံတွေပေါ်မှာ တွဲလွှဲနေကြသည်။ တစ်ခန်းလုံးမှာ ဟိုနေ့က ဖွေးပျံကြိုင်လှိုင်နေခဲ့သည့် စံပယ် ရနံ့တွေလည်း မသင်းပျံ့တော့။ ကျွန်တော်ရှုရှိုက်မိသည့် ရနံ့တွေက စိမ်းရွှေရွှေ အောက်သိုသိုအနံ့၊ ဖုန်တွေရဲ့အနံ့၊ ပိုးဟပ်စော်အနံ့။

ဆက်တီးစားပွဲပေါ် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဖုန်မှုန့်တွေ အထပ်ထပ် အကြားမှာ ကျွန်တော် စီးကရက်ဘူးနှင့် ရွန်ဆင်မီးခြစ်ကို နေရာ မရွေ့ပြန်တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော် စီးကရက်ဘူးနှင့် မီးခြစ်ကို ကောက်ယူလိုက်ရင်း 'ဦး ကျွန်တော်ဟာ မျက်စိအမြင်ပျက်ယွင်းနေသူ မဟုတ်သလို စိတ်ဝေဒနာသည်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဟိုတစ်နေ့ညက ဦးတွေ ရွာနေတုန်း လမ်းမှာတွေ့ခဲ့လို့ ကျွန်တော်ကားပေါ်တင်ခေါ်လာပြီး ဒီအိမ်ထိ လိုက်ပို့ ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒီနားမှာ အသစ်ဆောက်ထားတဲ့ မြစ်ပယ်ရုံ နောက်တစ်အိမ်ရှိ သေးလားခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိုတော့ မနောက်ပါနဲ့ဗျာ' 'ခက်ပြီ မောင်ရင်၊ မောင်ရင်တော့ခက်ပြီ၊ ကျုပ်အမှန်အတိုင်း ပြောပြပါမယ်'

ပြောပါဦး'

'ဒီလိုကွယ်၊ မြစ်ပယ်ဟာ ဒီလောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့ဘူးကွယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ၅ နှစ်လောက်ကတည်းက ဆေးထိုးမှားပြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့ ရရှာတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဘီဝင်းဆိုလား၊ ဘာဆိုလား မသိပါဘူးကွယ်၊ ဆေးလည်းထိုးပြီးရော နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပဲ ဆုံးသွားခဲ့တယ်။ စံပယ်ရုံ မိဘနှစ်ပါးက ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တွေ ဖြစ်ကြပေမယ့် စံပယ်ကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာကို သက်ဝင် ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူ ကလေးပါပဲကွယ်၊ ဒါပေမယ့် သူသေတော့ သူ့မိဘနှစ်ပါး ဂူသွင်းမြှုပ်နှံထားရာ ခရစ်ယာန်သင်္ချိုင်းမှာပဲ သူ့ရဲ့ရုပ်အလောင်းကို ဂူသွင်းမြှုပ်နှံ ခဲ့ကြတယ်'

'ဘယ်သင်္ချိုင်းမှာ မြှုပ်နှံခဲ့တာလဲခင်ဗျာ'

'ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်းနဲ့ ဦးထောင်ဗိုလ်လမ်းထောင့် ရန်ကုန် တိရစ္ဆာန်ရုံနဲ့ ကပ်ပြီးရှိတဲ့ ခရစ်ယာန်သင်္ချိုင်း'

မြစ်ပယ်နဲ့ ဟိုနေ့ညက တွေ့ခဲ့ကြသည့်နေရာကလည်း ထိုလမ်းဆုံ လမ်းထောင့်နားမှာပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ပြန်အမှတ်ရပြီး ကျောချင်း

သံလို ဖြစ်လာမိသည်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် တစ္ဆေတို့၊ သရဲတို့ဆိုလျှင် သိပ်မယုံချင်၊ လက် လည်းမခံချင်။

'ဒီမယ် ဦး၊ ကျွန်တော့်ကို မဟုတ်မဟုတ် လုပ်ဇာတ်ဆင်ပြီးတော့ မလိုမဲ့ပါနဲ့နော်၊ မြစ်ပယ်ဝံ့ဟာ ညအခါ အပြင်ထွက်ပြီး ပျော်တော်ဆက် အလုပ်လုပ် လုပ်ကိုင်စားနေသူပင် ဖြစ်စေဦးတော့ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျွန်တော်က လူကို လူလိုပဲ ဆက်ဆံမှာပါ။ ဘာမျှဖုံးကွယ်မထားပါနဲ့၊ ကျွန်တော် သူ့ကို သိပ်တွေ့ချင်ပါတယ်၊ သူ့ကို မေးမြန်းချင်စရာတွေလည်း စာစ်ပုံကြီး ရှိတယ်'

'ရော ခက်ပြီ၊ မောင်ရင် အဲဒီလိုထင်ရင်သိပ်မှားသွားလိမ့်မယ်၊ မြစ်ပယ်ဝံ့ဟာ ဘုရားတရား ကိုင်းရှိုင်းပြီး အကျင့်စာရိတ္တလည်း ဘာမှ ပြောစရာမရှိအောင် ရည်မွန်လှတဲ့ မိကောင်းဖခင် တစ်ယောက်ပါကွယ်၊ ကျုပ်ပြောတာကို မောင်ရင် မယုံရင် ဒီနားတစ်ဝိုက်က အိမ်တွေကိုသာ လိုက်မေးကြည့်ပါ၊ မြစ်ပယ်ဝံ့ သက်ရှိ ထင်ရှားရှိသေးလားလို့၊ အဲဒါမှ လက်မခံချင်သေးဘူးဆိုရင် သူကွယ်လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၉၅၃ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ အတွင်းက သတင်းစာတွေကိုသာ ရှာကြည့်ပေတော့ သူ့ရဲ့နာရေး ကြော်ငြာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်'

'ဦးပြောတာတွေဟာ အမှန်စကားတွေပဲဆိုရင် ဟိုညက ကျွန်တော် ဆုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ မြစ်ပယ်ဝံ့ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး က ဘယ်သူလဲ'

'အဲဒါတော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူးကွယ်၊ လောကမှာလူတူမရှား၊ နာမည် တူမရှား ဆိုစကားလည်း ရှိသေးတာပဲမဟုတ်လား၊ အဲ ဦးနာမည်လည်း မှတ် ထားဦး၊ ဦးစိတ္တဘုံ'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦး၊ ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်'

'အေး အေး'

ကျွန်တော်သည် မြစ်ပယ်ဝံ့ အိမ်ကြီးမှ ပြန်ထွက်လာပြီးနောက်

လမ်းထောင့်မှ ကွမ်းယာဆိုင်တွင်ကားထိုးရပ်ပြီး ဘလက်ကက်ခေါ်
ကြောင်နက်တံဆိပ် စီးကရက် တစ်ဘူးဝင်ဝယ်ရင်း ကွမ်းယာဆိုင်
ထိုင်သူအား

‘ဒီလမ်းထဲက မြစ်ပယ်ရုံအိမ်ကြီးကို သိလားဗျာ’

ဟု ရူးစမ်းမေးမြန်းကြည့်မိသည်။

‘ခင်ဗျား အဲဒီအိမ်ကြီးနဲ့ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’

‘အိမ်ပွဲစားတစ်ဦးက ဒီအိမ်ရောင်းမယ်ဆိုပြီး လာစပ်ထားလို့ အိမ်
အခြေအနေ လာကြည့်တာပါ။ အိမ်ကြီးကလည်း အတော့်ကို ဟောင်းအို
နေပြီပဲဗျာ၊ ဝယ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး’

မှသားမပါ လက်မချောဆိုသလို ကျွန်တော်က မှသားသုံးပြီး
အတည်ပေါက်နဲ့ လှိမ့်လိုက်ရသည်။

‘အဲဒီအိမ်ကြီးကိုတော့ မဝယ်လေနဲ့’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ’

‘အဲဒီအိမ်ကြီးက ခဏခဏ သရဲချောက်တယ်ဆိုပြီး သိပ်နာမည်
ကြီးနေတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါလည်း ညကြီးသန်းခေါင်မှာ တစ်အိမ်လုံး
မီးတွေလင်းလာ တတ်သလို တစ်ခါတစ်ခါမှာလည်း မှောင်ကြီးမည်းကြီး
အဲဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ဝိုင်းဒိုင်း ကျဲတဲ့ အသံတွေ ကြားနေရတတ်တယ်ဗျ’

‘အင်း ကြားရတာနဲ့ကို ကျောချင်းစရာပါပဲလားဗျာ’

ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော်ကတော့ မယုံချင်သေး။
အထူးသဖြင့် လက်တွေ့ အထောက်အထားအရသာရွှေ့ ကျွန်တော်က
လက်မခံချင်။ ထို့ကြောင့်မို့ပင် နောက်တစ်နေ့တွင် တက္ကသိုလ်စာ
ကြည့်တိုက်သို့ ဟီးလ်မင်း ကားကလေးဖြင့် အပြေးအလွှားပင် တစ်
ယောက်တည်း သွားခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်တွင် အငယ်တန်း စာကြည့်တိုက်မှူးအဖြစ်
တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ရှိသည့် မိတ်ဆွေကြီးကိုချစ်ဝေနှင့် ဝင်တွေ့ပြီး
၁၉၅၃ ခုနှစ် သတင်းစာများကိုကြည့်ချင်ကြောင်း အကူအညီတောင်း
ရသည်။

ကိုချစ်ဝေ၏ကောင်းမှုကြောင့် ၁၉၅၃ ခုနှစ်က ထုတ်ဝေခဲ့သော
မြန်မာ့အလင်းနှင့်ဟံသာဝတီ သတင်းစာများကို ကြည့်ရှုခွင့်ရခဲ့သည်။

စာကြည့်တိုက်အတွင်းရှိ စာကြည့် စားပွဲတစ်လုံးပေါ်တွင် သတင်းစာ
များကို တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် လှန်လျှောရှာဖွေရင်း ဇူလိုင်လ သတင်းစာ
များဆနက်မှ နာရေး ကြော်ငြာတစ်ပုဒ်ကို ကွက်ခနဲ သွားမြင်မိသည်။

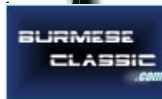

ခရစ်တော်၌ အိပ်ပျော်ခြင်း

မဖြစ်ပယ်၍

အသက် (၂၀)

ဝိဇ္ဇာ အပိုင်း (၁) ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်

ရန်ကုန်မြို့၊ ဘောက်တော် အောင်သစ္စာလမ်း၊ ခြံအမှတ် (၁၀၉)၊
 မြစ်ပယ် ဂေဟာ အဖ (ဦးစတီးဝပ်ဘင်)+ အမိ (ဒေါ်မမကြီး) တို့၏
 သမီး၊ ဒေးဗစ်ဘင်(ခေတ္တ အမေရိက) ၏ ညီမသည် ၂၇-၇-၅၃
 ရက်နေ့ ညနေ ၅:၄၅ နာရီတွင် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ ခရစ်တော်၌
 အိပ်ပျော်သွားပါ၍ ၃၀-၇-၅၃ ရက်နေ့ မွန်းတည့် ၁၂:၀၀ နာရီတွင်
 ရန်ကုန်မြို့၊ ဗိုလ်အောင် ကျော်လမ်းနှင့် စိန်မေရီကက်သလစ်
 ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် ဝတ်ပြု ဆုတောင်းပြီး ဦးထောင်ဗိုလ်လမ်း
 ခရစ်ယာန်သုသာန်သို့ ပို့ဆောင်ပူသွင်း သင်္ကြံပိတ်ပါသည်။

ဩဇာ မြစ်ပယ်၍ တကယ်သေဆုံး ခဲ့သည်ဆိုခြင်းကို လက်ခံရုံကလွဲ၍
 ကျွန်တော် ဘာများတတ်နိုင်ဦးပါမည်နည်း။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကျွန်တော် ကိုချစ်ဝေကို နှုတ်ဆက်ပြီး တက္ကသိုလ်ပရဂျက်ထဲမှ
 ကားမောင်း ထွက်လာရင်း မြစ်ပယ်၍အတွက် မိတ်ဟောင်းဆွေရင်း
 တစ်ဦးပမာ စိတ်ကောင်း ဖြစ်မိသည်။ သူ့ကိုဟိုတစ်နေ့ ညကလို
 ထပ်တွေ့ရလျှင် ကောင်းမှာပဲဟု စိတ်ထဲ ကဆန္ဒဖြစ်ပေါ်မိသည်။
 တစ်ချိန်ထဲမှာ မြစ်ပယ်၍နှင့် ထပ်ကြုံရဦးမှာဆိုလည်း သည်းတုန်ရင်တုန်
 ဖြစ်နေမိသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ

ကျွန်တော့်အဖို့တော့ မေါက်တဲ့ နဖူး မထူးတော့ပြီ။ လိုက်မည့်လိုက်
 ရေကုန် ရေခမ်း လိုက်ရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ကာ မိမိဟီးလ်မင်းကားကို
 ဦးထောင်ဗိုလ် အပိုင်းအနီးရှိ ခရစ်ယာန်သင်္ချိုင်းဆီသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

သင်္ချိုင်းရှေ့ ကားထိုးဆိုက်တော့ မိုးကတဖွဲဖွဲကလေး ရွာချလာသည်။
 ကျွန် တော်သည် ကားကို ကန်တော်ကြီးဘက် အခြမ်းလမ်းနဘေးတွင်
 ရပ်ထားခဲ့ပြီး သင်္ချိုင်းစောင့်အား ခွင့်တောင်းကာ သင်္ချိုင်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။
 ခရစ်ယာန် သင်္ချိုင်းမို့လားတော့ မပြောတတ်။ စိတ်ချောက်ချားစရာ
 အမြင်ဆိုးဟူ၍ ဘာမှ မရှိ။ သင်္ချိုင်းမြင်ကွင်းက သာသာယာယာနှင့်
 လှလှပပကလေး ဖြစ်သည်။ ပန်းပင်တွေ၊ အပိုင်ရောင်တွေနဲ့ ကြည့်ရုံက
 လိုလို၊ ဝမ်းနည်းစရာလိုလို စိတ်ဝယ် ဖြစ် ပေါ်ခစားမိသည်။ အုတ်လူတွေ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၃၈ မိုးရာသီ

ကလည်း စနစ်တကျ သင်သင်ရပ်ရပ်နှင့် လှလှပပ ရှိနေကြသည်။
တချို့က ရိုးရိုး အုတ်ဂူ၊ တချို့က အဖြူရောင် အိတ်လီ ကျောက်ပြားကပ်
တချို့က မီးခိုးရောင် ကြေးပြားကပ်၊ ဂူတွေအားလုံးမှာတော့ လက်ဝါး
ကပ်တိုင်တွေ ကိုယ်စီနှင့်ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်တော် သိပ်ပင်လိုက်မရှာ လိုက်ရပေ။ ကုန်းကမ္ဘာလေးတစ်ခုရှိ
ကံကောင်းပင်ပိုင်အောက်တွင် အဖြူရောင်ကြေးပြားကပ် အုတ်ဂူတစ်လုံးကို
သင်သင် ရပ်ရပ်ပင် သွားတွေ့ရသည်။ အုတ်ဂူ၏ ရွှေမျက်နှာစာရှိ
ကျောက်ပြားအဖြူ ရောင်ပေါ်တွင် အနက်ရောင်စာတန်းများဖြင့် ကမ္ဘာလေး
တင်ထားသည်က

Mya Sa Bai Ngone

Age- (20)

departed on 27 July 1953

Rest In Peace

မြစံပယ်ငုံ၏ အုတ်ဂူပုံ ဖြစ်သည်။

မြစံပယ်ငုံ ကောင်းရာမွန်ရာ ရောက်ပါစေကြောင်း စိတ်ထဲကပဲအမျှ
ပေးဝေ ပြီး ဆုတောင်းလိုက်မိသည်။

ယခုတော့ ဦးစိတ္တ၏ ပြောပြချက်တွေနှင့် အားလုံး ကိုက်ညီမှန်ကန်
နေပြီမို့ ကျွန်တော် မယုံချင်လည်းမရတော့ပြီ။ သူမ၏ အုတ်ဂူနံဘေး
ဘယ်သူလာစိုက် ထားမှန်းမသိသော စံပယ်ပင်ကလေးတွေက အစီအရီ
ပေါက်နေကြရုံမက စံပယ်ပွင့်တွေနှင့်ပင်ပွေးနေကြပြီဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် စံပယ်ပွင့်တစ်ခက်ကို အပင်တစ်ပင်မှ ချိုးယူ
လိုက်ပြီး မြစံပယ်ငုံ၏ အုတ်ဂူပေါ်တင်ပေးရန် မော်အကြည့် အုတ်ဂူပေါ်
တွင် စက္ကူအိတ် တစ်အိတ်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြန့်ဆန့် သွားတွေ့မိသည်။
စိတ်ထဲက စူးစမ်းချင် စိတ်ကို မမြို့သိပ်နိုင်သဖြင့် ထိုစက္ကူအိတ်ကို
လှမ်းယူကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အိတ်ထဲမှ လျော့ခနဲ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မြစံပယ်ငုံသုတေသနလေး ၁၃၉

ထွက်ကျလာသည်က ဟိုတစ်ညက မြစံပယ်ငုံအား ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
ပေးဝတ်ခဲ့သည့် ကျွန်တော်၏ ဂျာကင်အင်္ကျီပင် ဖြစ်နေ ပါတော့သတည်း။

ခြောက် ဘဝတစ်ကွေ့မှာ

ခဏတကယ် ကြုံခဲ့ရတဲ့

မြစံပယ်ငုံရယ်လေး။

ဝန်ခံချက်၊ Carl Carmer ၏ A Girl Named Lavender ကို
မိုးပါသည်။

မိုးရာသီ

BURMESE
CLASSIC
.COM

www.burmeseclassic.com